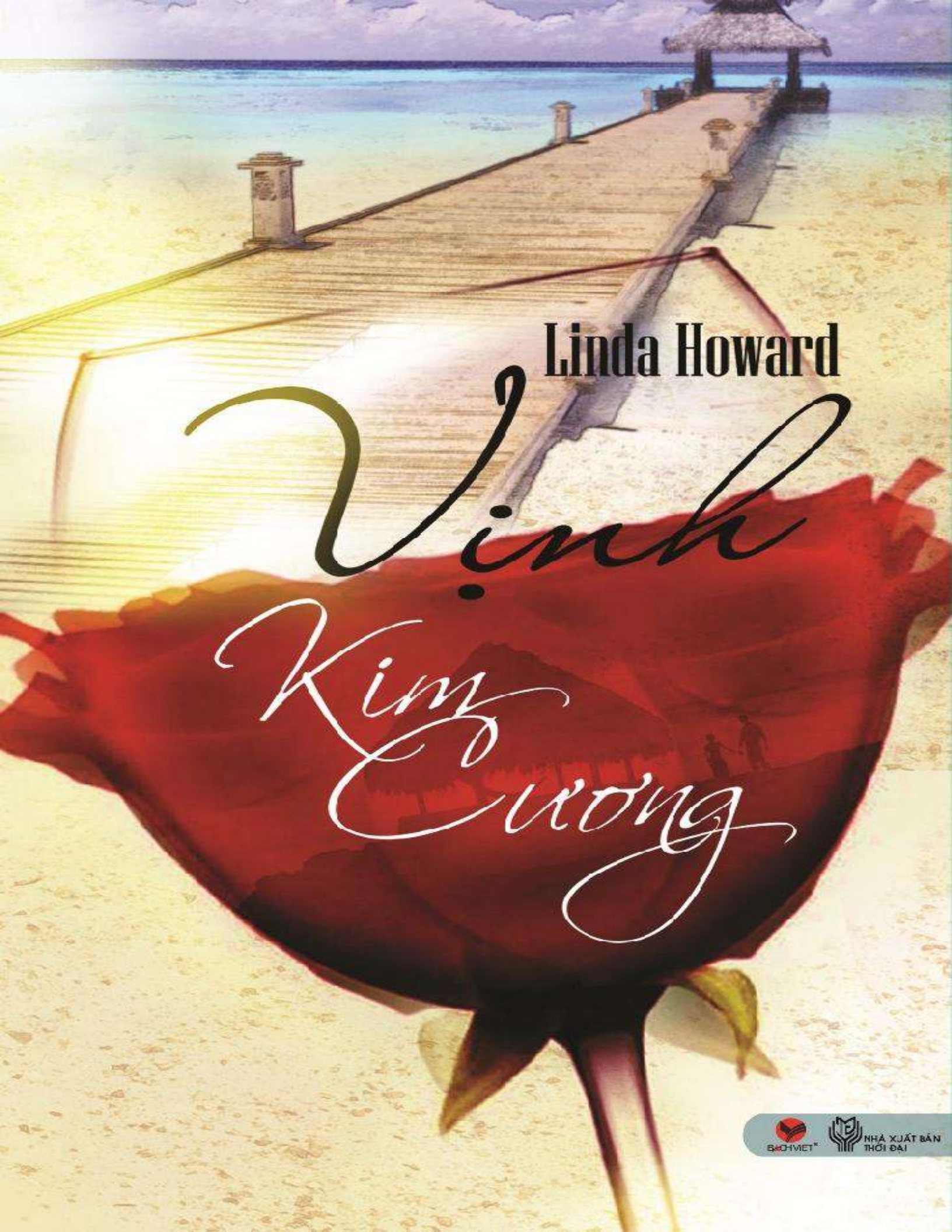




Linda Howard

Vinh
Kim
Cương



BACHMET



NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

Table of Contents

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)

VỊNH KIM CƯƠNG

Linda Howard

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Ánh nắng mặt trời rực rỡ tỏa hơi nóng thiêu đốt làn da trần, khắp ngực, chân và đôi chân dài của anh, dù đã gần đến lúc mặt trời lặn. Những tia sáng dọi ném những luồng ánh sáng nhảy múa lên đầu ngọn sóng, gần như thôi miên làm anh nhìn chúng mãi mê. Không, làn nước lấp lánh không phải là thứ thôi miên anh, mà là sự thật rằng anh chẳng có gì quan trọng để làm ngoài việc mãi mê nhìn chúng. Anh đã quên mất hòa bình có âm thanh như thế nào, có cảm giác ra sao. Trong một tháng dài, tuyệt vời, anh có thể thư giãn chỉ một mình và chỉ là một người đàn ông. Anh sẽ câu cá bất cứ khi nào anh thích, hay bơi thuyền trên làn nước ấm áp, lôi cuốn của Gulf nếu anh thấy thao thức. Nước luôn luôn lôi kéo anh. Ở đây nó có màu xanh đen, ở kia có màu ngọc bích rực rỡ, đằng kia thì lại là một màu xanh long lanh nhẹ nhàng. Anh có đủ tiền để mua xăng và lương thực dự trữ, và chỉ có hai người trên thế giới biết anh ở đâu hay làm cách nào để liên lạc được với anh. Cuối kỳ nghỉ của tháng này anh sẽ quay lại cái thế giới xám xịt mà anh đã chọn và đánh mất mình trong bóng tối, những lúc này đây anh có thể nằm trong ánh nắng, và đó là tất cả những gì anh muốn. Kell Sabin đã mệt mỏi, chán nản và những thử thách không ngừng, những bí mật và thủ đoạn, cũng như nguy hiểm và dối trá trong công việc của anh. Đó là một công việc cực kỳ quan trọng, nhưng trong tháng này anh sẽ để một ai đó khác làm việc đó. Tháng này là của anh, anh gần như có thể hiểu được điều gì đã quyến rũ Grant Sullivan, người bạn thân và cũng là điệp viên giỏi nhất anh từng có, vào sự bí ẩn tĩnh lặng của những ngọn núi Tennessee. Sabin cũng đã là một điệp viên hàng đầu, một huyền thoại quanh Tam giác Vàng và, sau này, là vùng Trung Đông và Nam Mỹ, tất cả những điểm nóng trên thế giới. Giờ đây anh là một trưởng phòng, cái bóng đằng sau một nhóm điệp

viên xuất sắc làm theo những hướng dẫn và huấn luyện của anh. Rất ít người biết về anh, lớp vỏ bảo vệ an toàn bao bọc quanh anh gần như là tuyệt đối. Sabin thích như vậy, anh là một người đàn ông cô độc, đen tối, luôn đối diện với thực tế khắc nghiệt của cuộc sống bằng cả sự hoài nghi lẫn chấp nhận. Anh biết rõ những hạn chế và nguy hiểm trong công việc của mình, và cả mặt bẩn thỉu và tàn nhẫn, nhưng anh là một người thực tế và anh đã chấp nhận tất cả những điều đó khi anh nhận lấy công việc này.

Tuy vậy, thỉnh thoảng điều đó vẫn chộp lấy anh, và anh phải tránh xa nó, để sống những khoảng khắc ít ỏi giống như một công dân bình thường. Phương tiện đào thoát của riêng anh là chiếc thuyền được đặt làm theo ý mình. Kỳ nghỉ của anh, giống như mọi thứ khác về anh, là những bí mật được bảo vệ cấp cao, nhưng những ngày và đêm lên đèn trên biển là những thứ khiến anh giống con người, những khoảng thời gian duy nhất anh có thể thư giãn và suy nghĩ, có lúc anh nằm trần truồng trong ánh nắng và thiết lập lại những liên kết với phần người của chính anh, hay nhìn những vì sao vào buổi tối và lấy lại quan điểm của mình.

Một con mòng biển trắng toát bay vút lên, kêu lên những tiếng ai oán. Anh biếng nhác nhìn theo nó, tự do và thanh thoát, được đặt trong cái bát màu xanh không gợn chút mây mù của bầu trời. Những ngọn gió biển vuốt ve nhẹ nhàng trên làn da trần của anh, và sự dễ chịu mang đến cho đôi mắt đen của anh một nụ cười hiếm hoi. Có một nét hoang dã không thể chế ngự trong anh mà anh phải giữ thật chặt trong vòng kiềm chế, nhưng ngoài này, với chỉ ánh nắng, gió, và nước, anh có thể để cái phần đó của mình nổi trội lên. Sự giới hạn phải có quần áo gần như thật là bất kính ngoài này, và anh bức bối khi phải mặc quần áo bất kỳ lúc nào anh đi tới trạm đổ xăng, hay bất kỳ lúc nào một con thuyền khác xuất hiện bên cạnh để trò chuyện, như người ta vẫn thường làm nơi này.

Mặt trời đã lặn xuống thấp hơn, dìm mép vàng rực rỡ của nó vào làn nước khi anh nghe thấy một âm thanh động cơ khác. Anh quay đầu để quan

sát chiếc thuyền đó, hơi lớn hơn của anh, rẽ sóng một cách nhàn nhã. Đó là cách duy nhất cuộc sống diễn ra ở đây: nhàn nhã. Vùng đất càng ấm áp, thì thời gian càng chậm chạp. Sabin giữ chặt mắt trên con thuyền, ngưỡng mộ những đường nét thanh thoát, và âm thanh mượt mà, mạnh mẽ của động cơ. Anh thích thuyền, và anh thích biển. Chiếc thuyền của riêng anh là một phần thưởng, và một bí mật được bảo vệ khá kín đáo. Không ai biết nó thuộc về anh, nó được đăng ký với một đại lý bảo hiểm ở New Orleans không hề biết gì về Kell Sabin. Thậm chí cả tên của con thuyền, Wanda, cũng chẳng có ý nghĩa gì. Sabin chẳng hề biết ai tên là Wanda hết, đó chỉ đơn thuần là một cái tên mà anh đã chọn. Nhưng Wanda hoàn toàn là của anh, với những bí mật và bất ngờ của chính nó. Bất kỳ ai thực sự biết rõ anh cũng sẽ không mong đợi điều gì khác, nhưng chỉ một người đàn ông trên thế giới từng biết về người ẩn sau chiếc mặt nạ ấy, và Grant Sullivan không tiết lộ một bí mật nào cả.

Tiếng động cơ của con thuyền kia thay đổi khi nó chậm lại và chuyển hướng sang anh. Sabin chửi thề tức tối, nhìn quanh tìm bộ đồ vải jeans bạc màu mà anh thường giữ trên boong cho những tình huống như thế này. Một giọng nói trôi đến anh trên làn nước, và anh lại nhìn vào con thuyền kia. Một phụ nữ đang đứng ở lan can phía trước, vẫy tay tung tẩy trên đầu trong một điệu bộ không khẩn cấp chút nào, nên anh đoán họ chỉ đang muốn trò chuyện và không có tí rắc rối nào. Ánh nắng ban chiều lấp lánh trên mái tóc đỏ của cô ta, biến nó thành màu lửa, và trong một khắc Sabin chăm chú nhìn nó, sự chú ý của anh bị báo động bởi cái bóng màu đỏ rực sáng, khác lạ đó.

Một cái cau mày mang đến những nếp nhăn giữa hai lông mày của anh khi anh nhanh chóng xỏ chân vào quần áo và kéo khóa. Chiếc thuyền vẫn quá xa để anh thấy được mặt cô ta, nhưng mái tóc đỏ ấy đã làm xấu thêm vài ký ức bé nhỏ giấu kín đang cố trôi lên. Anh chăm chú nhìn cô ta khi con thuyền từ từ hướng về phía anh, mắt anh sáng lên quả quyết. Có điều gì đó về mái tóc ấy...

Đột ngột mọi bản năng trong Sabin đều rút lên báo động và anh lăn xuống mặt boong, không tra vấn cái cảm giác khó chịu gợn xương sống, nó đã cứu đời anh quá nhiều lần để anh không phải do dự. Anh trải rộng ngón tay trên mặt gỗ ấm áp của con thuyền, nhận rõ rằng anh có thể đang tự biến mình thành thẳng góc, nhưng anh thà là một tên góc còn sống hơn là một cái xác thông minh. Tiếng chiếc động cơ ngừng hẳn lại, như thể nó đã đi chậm hơn nữa, và Sabin quyết định một điều nữa. Vẫn nằm sấp, với mùi dầu trong lỗ mũi và tiếng kèn kẹt của gỗ trên làn da trần, anh trườn mình tới gần dự trữ.

Anh không bao giờ đi đâu mà không có vài phương tiện phòng vệ. Khẩu súng trường mà anh kéo ra khỏi ngăn dự trữ vừa mạnh mẽ vừa chính xác, dù anh biết cùng lắm nó cũng chỉ là một biện pháp ngăn chặn tạm thời mà thôi. Nếu những bản năng của anh là sai, thì anh chẳng cần đến nó chút nào, nếu bản năng của anh là đúng, thì chúng sẽ có những hỏa lực hơn xa khẩu súng trường này, bởi vì bọn chúng hẳn đã chuẩn bị cho chuyện này.

Chúi thề dưới hơi thở, Sabin kiểm tra xem khẩu súng trường đã ở trình trạng tự động khai hỏa chưa và trườn lại về hướng lan can tàu. Bình tĩnh chọn chỗ ẩn nấp, anh để cho nòng khẩu súng trường nhìn thấy được, và anh ló đầu ra chỉ vừa đủ cho mình nhìn thấy con thuyền kia. Nó vẫn đang tiến gần đến anh, còn cách chưa đến một trăm yard nữa.

“Thế là đủ gần rồi!” anh hét lên, không biết rõ liệu giọng nói của mình có đủ rõ để hiểu được qua âm thanh tiếng động cỡ âm ỉ không. Nhưng chuyện đó không quan trọng, miễn là họ biết anh đang la hét gì đó.

Con thuyền chậm lại, giờ gần như không chuyển động qua làn nước nữa, chỉ còn cách bảy mươi lăm yard. Đột nhiên nó dường như ngưng như những người, và không một ai trông giống những ngư dân Gulf thông thường hay người chơi thuyền nhàn nhã cả, bởi vì tất cả họ đều được vũ trang, thậm chí cả người phụ nữ tóc đỏ. Sabin nhìn lướt qua họ nhanh lẹ, thị lực tuyệt hảo của anh thu vào mọi chi tiết về vóc dáng và kích thước. Anh

có khả năng nhận rõ các loại vũ khí mà không cần phải nghĩ về nó, anh quá quen thuộc với chúng rồi. Con người mới là thứ anh quan sát, và mắt anh quay lại một người đàn ông. Thậm chí ở khoảng cách này, và dù cho hắn ta hơi đứng lùi sau những người khác, vẫn có nét gì đó quen thuộc về hắn, cũng kiểu như có gì đó quen thuộc về người phụ nữ vậy.

Giờ thì không còn gì nghi ngờ nữa, và sự bình tĩnh băng giá, chết chóc phủ lên anh, y như nó vẫn thường như vậy trong những tình huống sinh tử. Anh không lãng phí thời gian để lo lắng xem anh bị trọi hơn bao nhiêu người, thay vào đó anh bắt đầu cân nhắc và vứt bỏ các lựa chọn, mỗi quyết định được hình thành trong một chớp mắt.

Một tiếng CRACK! gọn ghẽ xé tan buổi chạng vạng - âm thanh của khẩu súng trường khai nòng lao đi trên làn nước. Anh lướt qua viên đạn nóng hổi khi nó xé không khí trên đầu anh và ghim vào mặt gỗ của cabin đằng sau anh. Với một chuyển động mượt mà như lụa đầu Sabin nhắm lấy mục tiêu và bắn, rồi hạ đầu xuống, tất cả liền một lúc. Anh không cần đến tiếng thét chói tai đột ngột chọc xuyên bầu trời để cho anh biết rằng anh đã không trượt, Sabin sẽ hết sức ngạc nhiên và tức giận nếu anh bị trượt.

“Sabin!” Tiếng gầm vang dội sắc nhọn trên làn nước. “Anh biết là anh không có lấy một cơ hội nào! Hãy làm cho mình thoải mái hơn đi.”

Nhấn âm rất tốt, nhưng không hẳn là Mỹ. Lời đề nghị đó chính là những gì anh mong chờ. Cơ hội tốt nhất của anh là vượt qua chúng, tốc độ của Wanda chỉ là một trong những đặc tính khác biệt của nó. Nhưng để vượt qua chúng, anh phải lên tới bộ phận điều khiển ở trên đỉnh, tức là để lộ mình trước làn đạn của chúng trong khi trèo lên thang.

Sabin cân nhắc tình huống và chấp nhận rằng anh có lẽ có năm mươi phần trăm cơ hội trèo lên được đến đỉnh, có thể ít hơn, phụ thuộc xem chúng bị động thái của anh làm cho ngạc nhiên đến cỡ nào. Mặt khác, anh không có cơ hội nào hết nếu anh chỉ đơn giản ngồi đó và cố kìm hãm chúng

với chỉ một khẩu súng trường. Anh có rất nhiều đạn, nhưng chúng sẽ có nhiều hơn. Di chuyển sẽ là một rủi ro anh phải nhận lấy, nên anh không lãng phí thời gian để lo lắng về những cơ hội đang nhỏ dần của mình. Anh hít một hơi thật sâu, nín lại, rồi thở ra chậm rãi, thu cơ thể rắn chắc như đá của mình vào trạng thái chuẩn bị. Anh cần phải lên cao nhất trên thang hết mức có thể với cú nhảy đầu tiên. Nằm chặt lấy khẩu súng trường, anh hít một hơi nữa và nhảy lên. Các ngón tay ấn chặt vào nòng súng khi anh di chuyển, chế độ khai hỏa tự động khiến cho thứ vũ khí đó rung lên trong tay anh và bắt tất cả những kẻ trên con thuyền kia phải tìm chỗ trốn. Bàn tay phải vươn ra chạm đến bậc cao nhất của chiếc thang, và bàn chân trần của anh chỉ hơi chạm trước khi lẫm anh đi cao hơn. Qua khóe mắt anh nhìn thấy những làn đạn trắng xóa thậm chí trước cả khi anh đu mình lên được đỉnh và hai viên đạn nóng đỏ găm vào người anh. Chỉ có sự quyết tâm và động lực mỏng manh mang anh lại trên boong, và giữ không khiến anh rơi xuống tầng thấp hơn. Làn sương màu đen gần như thui chột tầm nhìn của anh, và âm thanh hơi thở của chính mình ầm ỉ bên tai anh.

Anh đã làm rơi khẩu súng trường. “Chết tiệt.” Anh đã làm rơi khẩu súng trường! Anh nghĩ điên cuồng. Anh hít một hơi thật sâu, ép làn sương đen biến đi, và thu gom sức lực để quay đầu. Khẩu súng trường vẫn ở đó, nằm chặt trong bàn tay trái của anh, nhưng anh không thể cảm thấy nó. Phần bên trái cơ thể anh thấm đẫm máu của chính anh, gần như đen xì trong ánh sáng yếu ớt. Lồng ngực anh nhấp nhô với hơi thở gấp rút, Sabin với bàn tay phải ra phía trước và nắm lấy khẩu súng. Cảm nhận về nó trong bàn tay anh khiến mọi thứ khá lên chút xíu, nhưng không nhiều. Mồ hôi túa ra và chảy khắp người anh thành từng dòng, hòa lẫn với máu. Anh phải làm gì đó, hoặc chúng sẽ có được anh.

Tay và chân trái không còn tuân lệnh não anh nữa, nên anh lờ chúng đi, kéo lê mình sang một bên sử dụng mỗi tay và chân bên phải. Chống cây súng vào bên vai phải, anh lại nhắm bắn con thuyền bên kia một lần nữa, cho chúng biết rằng anh vẫn sống và nguy hiểm để chúng không xông tới.

Liếc xuống, anh đánh giá vết thương của mình. Một viên đạn đã xuyên qua những lớp cơ bên ngoài đùi trái của anh, một viên khác xuyên qua vai trái, mỗi viên đều đủ nguy hiểm. Sau lần tác động bóng rổ đầu tiên vai và cánh tay anh đã tê liệt, vô dụng, và chân anh không còn nâng đỡ sức nặng cơ thể nữa, nhưng từ những kinh nghiệm trong quá khứ anh biết rằng sự tê liệt sẽ sớm phai đi, và với cơn đau anh sẽ lấy lại chút hữu dụng từ những bắp cơ bị thương, nếu anh có thể đợi được đến lúc ấy.

Anh mạo hiểm nhìn một lần nữa và thấy rằng con thuyền kia đang vòng ra đằng sau anh. Boong trên để hở phía sau, và họ sẽ ngắm thẳng được vào anh.

“Sabin! Chúng tôi biết anh đã bị thương! Đừng bắt bọn tôi phải giết anh!”

Không, chúng sẽ thích có anh còn sống hơn, để “tra hỏi”, nhưng anh cũng biết chúng sẽ không mạo hiểm. Chúng sẽ giết anh nếu phải thế, còn hơn là để trốn thoát.

Nghiến chặt răng, Sabin kéo lê mình tới bảng điều khiển và với tay lên để xoay khóa trong ổ khởi động. Bộ máy mạnh mẽ gầm gừ sống dậy. Anh không thể nhìn xem mình đang đi đâu, nhưng chuyện đó không quan trọng, kể cả anh có đâm vào con thuyền kia đi chẳng nữa. Thở hỗn hển, anh tựa vào boong, cố lấy lại sức lực, anh phải với tới van lưu, và anh chỉ còn lại có vài giây nữa. Cơn đau bóng rổ đang lan ra khắp phần bên trái của anh, nhưng cánh tay và chân anh giờ đang bắt đầu phản ứng, nên anh đoán rằng cũng công bằng thôi. Anh lờ đi cơn đau đang tăng dần và nâng mình dậy trên cánh tay phải, bắt tay trái phải cử động, phải với ra, cho đến khi những ngón tay đầy máu của anh chạm được vào van và đẩy nó tiến lên. Con thuyền bắt đầu lướt đi trên mặt nước với tốc độ từ từ tăng dần, và anh nghe thấy những tiếng la hét từ tàu bên kia.

“Đúng vậy, cô bé,” anh thở dốc, khuyến khích con tàu. “Đi nào, chạy nào.” Anh lại vươn ra, mọi cơ bắp trong cơ thể đều chấn động vì nỗ lực ấy, và xoay xở để vươn xa đủ để đẩy cần gạt mở rộng. Con tàu nhảy lên bên dưới anh, đáp lại việc lên số với một tiếng rống gầm gừ.

Với tốc độ tối đa anh buộc phải nhìn xem nơi mình đang đến. Anh đang đón lấy một cơ hội nữa, nhưng những cơ hội này sẽ tốt hơn nhiều với từng phân khoảng cách anh tạo ra giữa mình và con tàu kia. Một tiếng rên đau đớn phát ra từ cổ họng anh khi anh nâng mình dậy trên chân, và mồ hôi mặn chát làm mắt anh bông rớt, anh phải giữ phần lớn trọng lượng trên chân phải, nhưng chân bên trái cũng không oằn lại bên dưới, đó là tất cả những gì mà anh cầu xin. Anh liếc qua vai nhìn con tàu kia. Anh đang nhanh chóng rời xa khỏi chúng, mặc dù chúng vẫn đang bám theo.

Có một cái gì đó trên boong của con tàu đó, và một tên đang đặt một cái ống to lớn lên vai hắn.

Sabin không cần nghĩ cũng biết đó là cái gì; anh đã thấy súngbazôka quá nhiều lần để có thể nhận ra nó từ tầm xa. Chỉ một giây trước khi lóe lên, và chưa tới hai giây trước khi tên lửa làm nổ tung con thuyền, Sabin lao ra từ bên phải, nhảy vào trong làn nước màu ngọc lam của Gult.

Anh lặn sâu, sâu nhất mà anh có thể, nhưng anh đã có quá ít thời gian, cơn va chạm quần lấy anh vào trong dòng nước như một món đồ chơi. Sự đau đớn bông rớt ở những thớ cơ bị thương và mọi thứ lại trở nên tối đen; chỉ trong một hoặc hai giây, nhưng cũng đủ làm anh hoàn toàn mất định hướng. Anh đang nghẹt thở và không biết đâu là mặt nước. Dòng nước bây giờ không phải màu xanh lam ngọc, mà là màu đen, và nó đang nhấn chìm anh xuống.

Những năm tháng huấn luyện đã cứu mạng anh. Sabin đã không bao giờ hoảng loạn, và bây giờ cũng không phải lúc để bắt đầu. Anh ngừng đẩy dựa trong nước và buộc bản thân mình thả lỏng, và lực đẩy Acsimet tự

nhiên bắt đầu nâng anh lên mặt nước. Một khi anh có thể biết đâu là hướng để nổi lên trên, anh bắt đầu cố hết sức bơi lên, dù anh gần như không thể cử động tay và chân trái. Hai lá phổi của anh bồng rất khi cuối cùng anh khê nhô lên mặt nước và hít vào từng ngụm không khí ấm áp mang vị mặn của muối.

Wanda đang bốc cháy, tạo thành vệt khói đen cuộn cuộn trên bầu trời cuối ngày chỉ còn tia sáng cuối cùng. Bóng tối đã bắt đầu bao phủ lấy trái đất và mặt biển, và anh nằm bắt lấy điều đó như lớp vỏ bọc có sẵn duy nhất của mình. Con tàu đó đang lượn vòng quanh Wanda, hướng đèn chiếu vào xác tàu đắm đang cháy và khắp mặt biển; anh có thể cảm thấy dòng nước dao động bởi động cơ. Nếu chúng không tìm thấy cơ thể anh - hoặc là những thứ chúng chờ đợi còn sót lại ít nhiều gì đó - chúng sẽ tìm kiếm anh; chúng sẽ phải làm thế. Chúng không có khả năng làm điều khác. Ưu tiên hàng đầu của anh vẫn như trước: anh phải tránh khỏi chúng càng xa càng tốt.

Một cách vụng về, anh xoay lưng lại và bắt đầu bơi ngửa một bên, không ngừng lại cho đến khi anh đã cách khá xa khỏi ánh sáng của con tàu đang bốc cháy. Nhưng tình huống của anh không tốt chút nào; anh đang cách bờ biển ít nhất hai dặm, chắc chắn là gần ba. Anh yếu đi vì bị mất máu, và hầu như không thể cử động tay và chân trái. Thêm vào đó là tình huống các loài cá ăn thịt có thể bị thu hút bởi vết thương của anh trước khi anh đến gần đất liền. Anh bật ra tiếng cười trầm thấp và giễu cợt, và nghẹn thở khi một cơn sóng đập vào mặt anh. Anh bị kẹt giữa giống cá mập mang hình dáng con người và những con cá mập ở biển khơi, và chết tiệt nếu thực sự có bất kỳ sự khác biệt nào đó khi một trong hai tóm được anh, nhưng cả hai bên phải bỏ sức để làm được điều đó. Anh không có ý định khiến chuyện đó dễ dàng cho bọn chúng. Anh hít vào một hơi sâu và trôi lênh bênh trong khi gắng sức thoát khỏi chiếc quần shorts, nhưng nỗ lực vụng xoắn đó khiến anh chìm xuống, và anh phải cố gắng trồi lên mặt nước. Anh cắn áo quần giữa hai hàm răng trong khi xem xét chiến lược tốt nhất

để thực hiện. Vải denim đã quá cũ, mỏng, gần như cũ rách; anh sẽ có thể xé nó. Vấn đề là phải nổi lên trong khi làm chuyện đó. Anh sẽ phải dùng tay và chân trái, hoặc là anh không bao giờ có thể giải quyết được.

Anh không còn sự lựa chọn; anh phải làm những điều cần thiết, mặc kệ đau đớn.

Anh nghĩ anh có thể lại ngất xỉu khi anh bắt đầu đập lên nước, nhưng một phút trôi qua, mà cơn đau vẫn không giảm đi. Một cách dứt khoát, anh nhai mép quần shorts, cố gắng tạo một đường rách trên vải. Anh bắt sự đau đớn ra khỏi đầu mình khi răng anh cắn xé quần áo, và anh mau chóng xé được lên đến cạp quần, nơi những lớp vải được gia cố và đường may đôi khi khiến anh ngừng tiến độ lại. Anh bắt đầu xé thêm lần nữa, cho đến khi anh có bốn mảnh vải lỏng lẻo dính vào cạp quần, sau đó anh bắt đầu nhai dọc theo cạp quần. Mảnh thứ nhất trở nên lỏng ra, và anh giữ nó trong tay trong khi tiếp tục tháo mảnh thứ hai.

Anh xoay lưng lại và thả nổi, rên lên khi thả lỏng bên chân bị thương. Nhanh chóng anh buộc hai mảnh đó lại với nhau tạo thành chiều dài vừa đủ để bao quanh chân mình. Sau đó anh buộc dây garô tạm thời quanh đùi, để chắc chắn mảnh vải che phủ đến tận cùng vết thương. Anh siết nó chặt hết mức có thể mà không làm nghẽn tuần hoàn, nhưng anh phải tạo áp lực lên những vết thương để chúng ngừng chảy máu.

Vai thì sẽ khó hơn. Anh cắt và kéo cho đến khi anh xé hai mảnh còn lại từ cạp quần, rồi sau đó buộc chúng lại với nhau. Anh phải đặt miếng băng tạm thời này như thế nào đây? Anh thậm chí không biết anh có một vết thương hở ở sau lưng, cũng như viên đạn có còn trên vai anh không. Chậm rãi, lúng túng, anh cử động tay phải và sờ lưng mình, nhưng những ngón tay nhăn nheo của anh chỉ tìm thấy làn da trơn nhẵn, điều đó có nghĩa là đầu đạn vẫn còn nằm trong người anh. Vết thương nằm cao sát trên vai, và băng nó lại gần như là không thể với vật dụng anh có trong tay.

Thậm chí là buộc lại với nhau, hai mảnh cũng không đủ. Anh bắt đầu nhai tiếp, xé nhỏ thành hai mảnh nữa, rồi buộc chúng vào hai mảnh kia. Cố gắng lắm anh mới có thể quấn mảnh vải quanh lưng mình, quấn chúng xung quanh vòng qua nách và buộc thành một mối chặt trên vai. Sau đó anh cuốn phần còn thừa thành miếng đệm và trượt nó vào dưới cuộn nôi, điều chỉnh nó phủ lên vết thương. Đó là một cái gác vụng về nhất, nhưng đầu óc anh đang choáng váng, và trạng thái lơ mơ chết chóc đang dần dần lan tỏa khắp tay chân anh. Một cách cương quyết, Sabin đẩy cả hai cảm giác ấy ra xa, chăm chú quan sát những vì sao như một nỗ lực để định hướng cho mình. Anh sẽ không bỏ cuộc; anh có thể thả nôi, và anh có thể xoay xở để bơi trong những khoảng ngắn. Có thể sẽ lâu, nhưng trừ khi cá mập tóm được anh, chết tiệt, anh nhất định sẽ tiến được vào bờ. Anh xoay lưng lại và nghỉ trong một ít phút trước khi anh bắt đầu quá trình chậm chạp và đau đớn để bơi vào bờ.

Đó là một đêm oi bức, thậm chí là ở ngay giữa tháng Bảy ở trung tâm Florida. Rachel Jones tự động điều chỉnh công việc tương ứng với thời tiết, đón nhận một cách dễ dàng, làm công chuyện nhà vào sáng sớm hoặc là xử lý chúng vào chiều muộn. Cô đã tỉnh dậy khi mặt trời mọc, xối cỏ ra khỏi vườn rau nhỏ, cho ngỗng ăn, rửa xe. Khi nhiệt độ lên đến trên chín mươi, cô vào nhà và cho quần áo vào máy giặt, rồi sau đó dành vài giờ nghiên cứu và tìm tòi cho khóa học báo chí mà cô đã đồng ý dạy vào buổi tối ở Gainesville khi thu đến. Với cánh quạt máy xoay vòng trên đầu, mái tóc đen nhánh của cô được buộc túm lên cao, và chỉ mặc một cái áo rộng thùng thình và chiếc quần shorts cũ kỹ, Rachel thấy cũng khá dễ chịu mặc dù trời nóng. Một ly trà đá đặt sát bên khuỷu tay để cô nhấm nháp khi đọc sách.

Đàn ngỗng kêu một cách yên bình khi chúng chạy lạch bạch từ vùng cỏ này sang vùng cỏ khác, đồn lại thành bầy bởi Ebenezer Duck, con đầu đàn già nua cẩu kình. Đôi khi vang lên tiếng ầm ĩ của Ebenezer và Joe, chú

chó nhà cô, tranh chấp về việc ai có quyền hạn trên khoảng đất nhỏ phủ đầy cỏ xanh mượt mà bên dưới cây trúc đào. Rachel bước đến cánh cửa phủ rèm và lớn tiếng bảo các con vật thả nuôi của cô hãy im lặng, và đó là sự việc thích thú nhất trong ngày. Đó là cách mà hầu như mọi ngày của cô trôi qua trong mùa hè. Mọi thứ rộn ràng vào mùa thu, khi mà mùa du lịch bắt đầu và hai quầy hàng lưu niệm ở Treasure Island và Tarpon Springs bắt đầu buôn bán khấm khá. Với khóa học báo chí, ngày tháng của cô trở nên bận rộn hơn lệ thường, nhưng mùa hè vẫn là thời gian nghỉ ngơi. Cô làm việc không liên tục đối với quyển sách thứ ba của mình, cảm thấy không có áp lực lớn nào để hoàn thành nó, khi mà kỳ hạn chưa đến cho tới Giáng Sinh, và cô hiện đi trước kế hoạch. Năng lượng của Rachel rất dễ bị đánh giá nhầm, bởi vì cô xoay sở để hoàn thành nhiều thứ mà không bao giờ tỏ ra hấp tấp.

Đây là quê hương của cô, nơi gốc rễ của cô đã bám sâu vào vùng đất đầy cát này. Ngôi nhà cô hiện đang sống là của ông nội, và vùng đất đã là của gia đình trong một trăm năm mươi năm nay. Ngôi nhà đã được tu sửa trong thập niên 50 và không còn giống với cấu trúc ban đầu. Khi Rachel chuyển vào, cô đã đổi mới bên trong, nhưng nơi này mới tạo cho cô cảm giác thân thuộc. Cô biết ngôi nhà và vùng đất xung quanh cũng tựa như cô biết gương mặt của mình phản chiếu trong gương. Chắc là tốt hơn, bởi vì Rachel không quá thường tự nhìn chăm chăm vào mình. Cô biết hàng thông cao trước nhà và đồng cỏ sum xuê đằng sau, từng ngọn đồi, cây cỏ và từng bụi cây. Một lối mòn uốn lượn quan hững hàng thông và kéo xuống bãi biển nơi dòng nước của Gulf tràn vào. Ở đây bãi biển vẫn chưa được khai phá, phần là vì sự gồ ghề bất thường của bờ biển, phần là vì đất đai trước bãi biển được sở hữu bởi những người đã có nó từ bao thế hệ nay không có ý định muốn thấy những chung cư cao tầng và khách sạn mọc lên trước mặt họ. Đây là vùng đất chủ yếu để chăn nuôi; đất đai của Rachel gần như được bao phủ xung quanh bởi một nông trại to lớn, chủ sở hữu là John Rafferty, và Rafferty cũng rất không sẵn lòng để bán bất cứ mảnh đất nào để khai phá, cũng như cô.

Bãi biển là thiên đường đặc biệt của riêng Rachel, nơi để đi dạo và tìm kiếm sự thanh thản trong dòng nước cuộn cuộn bất diệt. Nơi này được gọi là Vịnh Kim Cương theo cách ánh nắng vỡ vụn ra từng mảnh trên những con sóng khi chúng đập vào những tảng đá cuội bên dưới làn nước xếp dọc theo lối vào của vịnh nhỏ. Nước vỡ tung tóe và lấp lánh rực rỡ như hàng vạn viên kim cương khi chúng cuộn tràn vào bờ biển. Ông của cô đã dạy cô bơi lội trong vịnh Kim Cương; có đôi khi có vẻ như cuộc sống của cô đã bắt đầu trong làn nước màu xanh ngọc lam này.

Chắc chắn rằng vịnh đã là trung tâm trong những ngày ấu thơ hoàng kim của cô, khi những lần đến thăm Ông luôn là những ngày vui vẻ nhất mà Rachel bé nhỏ có thể tưởng tượng được. Rồi lúc mẹ qua đời khi Rachel được mười hai tuổi, và Vịnh đã trở thành mái nhà của cô từ đấy. Có một điều gì đó ẩn chứa trong biển cả bao la đã làm vơi bớt những nỗi đau đớn quay quắt của cô và dạy cô phải biết chấp nhận. Cô đã có ông, và thậm chí vào lúc này, những suy nghĩ về ông cũng khiến cô mỉm cười rạng rỡ. Thật là một ông lão tuyệt diệu! Ông chưa bao giờ quá bận rộn hoặc là quá xấu hổ để trả lời những câu hỏi đôi khi quá vụng về mà một cô bé đang trưởng thành có thể hỏi, và cho cô tự do để thử sức đôi cánh của mình trong khi vẫn giữ cô một cách vững vàng trên mặt đất theo lẽ thường. Ông đã mất năm cô học xong đại học, nhưng thậm chí cái chết cũng rất phù hợp với bản chất con người ông. Ông đã mệt mỏi, mang bệnh và sẵn sàng để chết, và ông đã làm điều đó với sự nhận thức hóm hỉnh và chấp nhận, khiến cho Rachel thậm chí có một chút cảm giác bình an trước sự ra đi của ông. Cô đã thương tiếc ông, đúng thế, nhưng nỗi tiếc thương đã dịu đi bớt bởi nhận thức rằng đó là điều ông muốn.

Ngôi nhà cũ kỹ đã vắng vẻ từ đó, trong khi Rachel theo đuổi sự nghiệp của một phóng viên điều tra nghiên cứu tại Miami. Cô đã gặp và kết hôn cùng B. B. Jones, và cuộc sống đã diễn ra rất tốt đẹp. B. B còn hơn là một người chồng, anh đã là một người bạn, và họ đã nghĩ là họ có cả thế giới trên chiếc đĩa. Rồi sau đó, cái chết tàn khốc của B. B đã kết thúc mọi giấc

mơ và để lại Rachel trở thành một góa phụ ở tuổi hai mươi lăm. Cô nghĩ việc và trở lại với vùng vịnh, một lần nữa tìm kiếm sự khuây khỏa trong biển cả bất tận. Cô đã bị tê liệt cảm xúc, nhưng thời gian và cuộc sống yên bình đã chữa lành cô. Tuy vậy, cô không hề có thôi thúc trở lại cuộc đời sôi nổi lúc trước. Đây là quê hương, và cô cảm thấy hạnh phúc với những điều cô đang làm hiện tại. Hai cửa hàng bán đồ lưu niệm cung cấp một cuộc sống đầy đủ, và cô phụ thêm vào thu nhập bằng cách viết báo vào dịp đặc biệt và những quyển sách phiêu lưu mà cô đã làm tốt một cách đáng ngạc nhiên.

Mùa hè năm nay cũng gần giống y như những mùa hè khác mà cô từng trải qua ở Vịnh Kim Cương, ngoại trừ việc trời nóng hơn. Nhiệt độ và độ ẩm gần như ngột ngạt, và có vài ngày cô cảm thấy không muốn làm gì bất cứ công việc vất vả nào ngoại trừ nằm dài trên võng và quạt mát mình. Mặt trời lặn làm dịu bớt, nhưng thậm chí cũng chỉ là tương đối. Đêm mang đến những cơn gió hiu hiu từ Gulf làm dịu đi làn da nóng bỏng của cô, nhưng khí trời vẫn quá nóng để ngủ. Cô đã đi tắm cho mát, và bây giờ cô đang ngồi trên chiếc xích đu trước hiên nhà trong bóng tối, uể oải giữ cho chiếc đu đong đưa với những cử động của chân mình. Tiếng sợi xích kéo kẹt cùng vang lên với tiếng kêu của những con dế và tiếng ộp ộp của ếch nhái; Joe nằm dưới hiên nhà phía trước màn hình cửa, ngủ gà gật và mơ màng trong những giấc mơ khoái trá của loài chó. Rachel nhắm mắt lại, thường thức làn gió nhẹ thổi lên mặt mình và suy nghĩ những việc cô sẽ làm vào ngày hôm sau: chắc chắn cũng là những việc cô đã làm hôm nay, và ngày hôm qua, nhưng cô không ngại sự quen thuộc này. Cô đã tận hưởng những ngày tháng thú vị trong quá khứ, lấp đầy bởi sự nguy hiểm đặc biệt quyến rũ, cũng như bây giờ cô thích thú với cuộc sống an bình hiện tại.

Mặc dù cô chỉ mặc đồ lót và áo sơ mi trắng quá khổ của đàn ông, với tà áo cuộn lên và ba nút đầu để mở, cô vẫn có thể cảm thấy những giọt mồ hôi nhỏ giữa hai bầu ngực mình. Hơi nóng làm cô không ngủ được, và cuối

cùng cô đứng lên. “Tao đi dạo đây,” cô nói với chú chó, nó vểnh một tai lên lắng nghe nhưng chẳng buồn mở mắt.

Rachel không thật sự mong đợi nó sẽ đi cùng cô, Joe không phải là một con chó thân thiện, thậm chí là với cô. Nó tự lập và khó gần gũi, thêm vào đó là những cái chân to dài với hàng lông cổ dựng đứng lên và răng lộ ra ngoài. Cô nghĩ nó ắt hẳn đã bị đánh đập trước khi xuất hiện ở sân nhà cô vài năm trước, nhưng hai bên đã thiết lập một thỏa thuận. Cô cho nó ăn, và nó làm tròn trách nhiệm của một chú chó bảo vệ. Nó vẫn không đồng ý cho cô vuốt ve, nhưng sẽ đến bên cô ngay lập tức nếu có kẻ lạ mặt đến, và đứng đó nhìn chăm chăm vào kẻ xâm nhập cho đến khi nó quyết định người đó không nguy hiểm, hoặc là người lạ rời đi. Nếu Rachel làm việc trong khu vườn, Joe thường đứng gần đó. Đây là mối quan hệ hợp tác dựa trên sự tôn trọng lẫn nhau, và cả hai đều hài lòng với điều đó.

Chuyện này cũng dễ dàng, Rachel suy nghĩ trong khi băng ngang qua sân và đi dọc theo con đường mòn giữa những hàng thông cao cao dẫn xuống bãi biển. Joe không thường xuyên phải làm chú chó bảo vệ; rất ít người đến nhà của cô, ngoại trừ nhân viên đưa thư. Ngôi nhà của cô ở tại ngõ cụt của con đường không trải nhựa cắt ngang qua khu đất của Rafferty và nhà cô là ngôi nhà duy nhất. John Rafferty là hàng xóm duy nhất của cô, và ông ta không phải dạng người ghé vào để tán gẫu. Honey Mayfield, bác sĩ thú y của địa phương, thỉnh thoảng ghé qua sau khi đến khám tại trang trại của Rafferty, và giữa hai người đã phát triển một tình bạn khá thân thiết, còn ngoài ra thì Rachel thường chỉ có một mình, đây là một lý do mà cô cảm thấy thật thoải mái khi đi dạo vòng quanh mỗi khi trời tối chỉ mặc đồ lót và áo sơ mi.

Con đường mòn dần dần dốc xuống xuyên qua hàng thông. Những vì sao sáng lấp lánh và chi chít trên bầu trời, và Rachel đã đi trên con đường này từ thuở bé, nên cô không cần đến đèn pin. Thậm chí giữa những cây thông, cô vẫn có thể quan sát đủ tốt để tìm đường đi. Đã được một phần tư

dặm từ ngôi nhà đến bãi biển, một cuộc tản bộ dễ chịu. Cô yêu thích việc tản bộ ở bãi biển vào đêm tối; đây là khoảng thời gian yêu thích của cô để lắng nghe uy quyền của biển cả, khi những ngọn sóng chỉ còn là một màu tối đen ngoại trừ phần đỉnh có bọt lấp lánh ánh ngọc trai. Đây cũng là lúc thủy triều xuống, và Rachel thích bãi biển vào lúc thủy triều xuống. Thủy triều xuống là lúc dòng nước biển rút đi và bộc lộ những kho tàng mà nó mang theo để lại trên cát, như lễ vật của tình yêu. Cô đã sưu tập được rất nhiều báu vật của biển cả vào lúc thủy triều xuống, và không bao giờ hết ngạc nhiên trước những vật kỳ diệu mà nước biển Gulf màu ngọc lam mang đến dưới chân cô.

Đây là một đêm đẹp trời, không mây và trăng, và những vì sao tỏa sáng hơn hết trong những năm qua, ánh sáng của chúng khúc xạ trên những ngọn sóng như muôn vàn viên kim cương. Vịnh Kim Cương. Thật là một cái tên đẹp. Bãi biển hẹp và gập ghềnh, với những bụi cỏ mọc dọc theo bờ, và cửa vịnh được lót bằng những viên đá lờm chờm đặc biệt nguy hiểm vào lúc thủy triều xuống, nhưng cùng với những điều không hoàn hảo ấy, vịnh tạo nên một ma lực với sự phối hợp giữa ánh sáng và nước biển. Cô có thể đứng hàng giờ quan sát làn nước lấp lánh rực rỡ, bị mê hoặc bởi uy quyền và sự lộng lẫy của biển.

Bãi cát sỏi làm mát lạnh đôi chân trần của cô, và cô đào ngón chân mình sâu hơn. Gió thổi giạt từng cơn trong giây lát, thổi tung mái tóc ra khỏi gương mặt cô, và Rachel hít vào luồng không khí trong lành có vị muối mặn. Chỉ có cô và biển.

Gió đổi hướng, trêu đùa cô, thổi những sợi tóc qua mặt cô. Cô đưa tay lên để vuốt tóc ra khỏi mắt và dừng lại giữa lúc đó, đôi mày cô khẽ nhíu lại khi nhìn chăm chú vào làn nước. Cô có thể thề rằng cô đã thấy cái gì đó. Chỉ trong giây lát thôi, ở đó vụt hiện lên một cử động, nhưng bây giờ thì đôi mắt căng lên chăm chú của cô không nhìn thấy gì ngoài những cơn sóng tràn lên nhịp nhàng. Có lẽ đó chỉ là một con cá, hoặc là một mảnh gỗ

trôi dạt lớn. Cô muốn tìm một mảnh thật tốt để chuẩn bị cho đàn hoa, nên cô bước đến gần rìa ngọn sóng, vượt tóc ra phía sau để tầm nhìn không bị che khuất.

Nó lại xuất hiện lần nữa, một cái gì đó nhấp nhô trên làn nước! Cô nhanh chóng bước tới trước, sóng biển làm ướt hai chân. Lúc đó vật màu đen lại cử động và có một hình dạng thật ngộ nghĩnh. Ánh sáng lấp lánh bằng bạc của trăng làm nó trông như một cánh tay, yếu ớt quật về phía trước, như một người bơi lội mệt mỏi gắng sức đấu tranh để phối hợp. Một cánh tay cơ bắp, và như thế, và khối đen bên cạnh có thể là cái đầu.

Đột ngột nhận thức được, cả cơ thể Rachel như bị kích thích bởi dòng điện. Cô đã ở trong nước trước khi cô nhận thấy, cử động trên những cơn sóng hướng về phía người đàn ông đang gắng sức. Dòng nước ngăn trở bước đi của cô, từng cơn sóng đẩy cô lại với sức ép tăng dần; thủy triều vừa bắt đầu lên trở lại. Người đàn ông chìm xuống trong tầm nhìn của cô, và một tiếng thét bật lên từ cổ họng cô. Cuồng loạn, cô lao về phía anh, nước đã dâng cao đến ngực, những cơn sóng đập vào mặt cô. Anh ta đâu rồi? Làn nước tối đen không cho cô thấy vị trí của anh. Cô vươn đến vị trí nơi cô đã nhìn thấy anh, nhưng đôi tay tìm kiếm điên cuồng của cô không tìm thấy gì cả.

Sóng sẽ đẩy anh ta về phía bãi biển. Cô xoay người, quay trở lại bờ biển và lại nhìn thấy anh ngay trước khi đầu anh lại biến mất bên dưới làn nước lần nữa. Cô lao tới trước, bơi mạnh mẽ, và hai giây sau tay cô chạm vào một mái tóc dày. Cô giật mái đầu anh lên trên mặt nước một cách dữ dội, nhưng anh hoàn toàn thiếu sinh khí, đôi mắt nhắm chặt. “Anh đừng chết trước mặt tôi!” cô yêu cầu giữa hai hàm răng nghiến chặt, bắt lấy dưới vai và kéo anh ta vào. Hai lần thủy triều đang đến đập vào chân cô phía bên dưới, và lần nào cô cũng nghĩ cô sẽ chết đuối trước khi cô có thể vật lộn để thoát khỏi sức nặng giam cầm của người đàn ông.

Cuối cùng cô cũng đến được dòng nước chỉ cao đến gối, và anh ta yếu ớt chìm xuống. Cô kéo mạnh cho đến khi anh ta gần như ra khỏi mặt nước, rồi ngã sục xuống chống hai tay và đầu gối dưới cát, ho và thở gấp. Tất cả các cơ bắp run rẩy phản ứng, cô trườn lên anh.

VỊNH KIM CƯƠNG

Linda Howard

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Cứu sống một người Anh hoàn toàn trần truồng. Tâm trí cô mơ hồ nhận thức được sự thực đó trước khi đẩy nó sang một bên bởi những vấn đề cấp thiết hơn. Chính cô vẫn đang hỗn hển nuốt vào từng ngụm không khí, nhưng cô biết mình phải ngừng thở trong lúc đặt tay lên lồng ngực anh tìm kiếm một nhịp tim, hay một chuyển động thở lên xuống. Anh bất động, hoàn toàn bất động. Cô chẳng thể tìm thấy chút dấu hiệu sống sót nào từ anh, và da anh quá lạnh...

Tất nhiên là nó lạnh rồi! Cô nâng mình dậy dứt khoát, lắc đầu để xua đi sự mệt mỏi rã rời. Anh đã ở trong nc trong một khoảng thời gian mà chỉ có Chúa mới biết là lâu thế nào, nhưng anh vẫn bơi, dù có yếu ớt, vào lúc đầu tiên cô nhìn thấy anh, và cô đang dii những giây đồng hồ quý giá trôi đi vào lúc mà đáng nhẽ cô nên hành động.

Cô phải mất toàn bộ sức lực để lật anh nằm úp xuống, bởi vì anh không phải là một người đàn ông bé nhỏ, và như sao sáng rực rỡ cho thấy anh có cơ bắp rắn chắc. Hỗn hển, cô bắt đầu hành động kéo đẩy nhịp nhàng để kích thích phổi của anh. Đó là một thứ nữa mà ông cô đã dạy cô, và đã dạy cô rất giỏi. Cánh tay và bàn tay cô mạnh mẽ do làm vườn và bơi lội, và cô tiếp tục động tác với người đàn ông cho đến khi cô được thưởng bằng một tiếng ho khan và một dòng nước bắn ra khỏi miệng anh.

“Đây rồi,” cô thở, không giảm nỗ lực của mình xuống. Anh tiếp tục với một cơn ho sặc sụa, cơ thể anh phập phồng bên dưới cô, rồi anh rên rỉ khan khan và run lên trước khi trở nên mềm oặt.

Rachel nhanh chóng lặn anh nằm ngửa ra, lo lắng cúi xuống phía trên người anh. Giờ hơi thở của anh đã nghe thấy rõ. Nó quá nhanh và quá đứt đoạn, nhưng anh rõ ràng là đang thở. Mắt anh nhắm nghiền, và đầu anh gục sang một bên khi cô lay anh. Anh đã bất tỉnh.

Cô khụy xuống, rùng mình khi luồng gió biển thổi xuyên qua chiếc áo sơ mi ướt đầm cô mặc, và nhìn chăm chú vào mái tóc đen nằm gục trên cát. Chỉ đến lúc ấy cô mới chú ý đến đồng băng gạc lộn xộn quanh vai anh. Cô với tay ra để kéo nó đi, nghĩ rằng có thể đó là những gì còn sót lại của chiếc áo sơ mi anh mặc lúc phải hứng chịu bất kể loại tai nạn nào đã ném anh vào lòng đại dương. Nhưng miếng vải ẩm ướt bên dưới ngón tay cô là vải đin, quá nặng cho bất kỳ một cái áo sơ mi nào trong kiểu thời tiết này, và nó đã bị thắt thành nút. Cô lại kéo nó, và một phần miếng vải tuột ra. Nó đã được gấp lại thành miếng và nhét dưới cái nút thắt, và ở đầu vai anh là một vết thương, một miệng tròn xấu xí nơi mà đáng nhẽ không nên có, hiện lên màu đen trong luồng ánh sáng nhợt nhạt.

Rachel nhìn chăm chăm vào vết thương, tâm trí cô choáng váng hiểu rõ. Anh đã bị bắn! Cô đã nhìn thấy quá nhiều vết đạn để mà không nhận ra một vết thương như vậy, thậm chí trong ánh sáng mờ ảo của những ngôi sao mà đã giảm thiểu mọi thứ trong ánh sáng bạc và bóng tối đen thẫm. Đầu cô quay quanh và cô nhìn chăm chăm ra biển, căng mắt ra để nhìn thứ ánh sáng nhỏ nhoi cảnh báo về một con thuyền, nhưng chẳng có gì cả. Tất cả các giác quan của cô đều rung lên, các dây thần kinh của cô râm ran, và cô ngay lập tức đề phòng. Người ta không bị bắn mà không có lý do, và cũng hợp lý thôi khi cho rằng bất kỳ ai đã bắn anh lần đầu tiên cũng sẽ sẵn sàng làm thế lần nữa.

Anh cần phải được giúp đỡ, nhưng chẳng có cách nào để cô có thể ném anh qua vai và mang anh vào nhà được. Cô đứng dậy, nhìn quét qua bờ biển tối mịt lần nữa để chắc chắn rằng cô đã không để lỡ thứ gì, nhưng

mặt nước mênh mông không có gì. Cô hẳn phải để anh lại đây, ít nhất là trong lúc cô chạy về ngôi nhà và quay lại.

Một khi đã quyết định Rachel không hề chần chừ. Cúi xuống, cô túm chặt dưới vai anh ta và cắm gót chân mình xuống cát, nghiêng rằng hết sức khi cô kéo anh đủ xa khỏi làn nước để thủy triều đang lên không vây lấy anh trước khi cô có thể quay lại. Thậm chí ở sâu trong trạng thái vô thức anh vẫn cảm thấy cơn đau cô gây ra cho anh khi lê mạnh bờ vai bị thương của anh và thốt ra một tiếng rên trầm khàn. Rachel chớp chớp mắt và cảm thấy mắt cô trong khoảnh khắc nóng rẫy, nhưng đó là một việc mà cô phải làm. Khi cô đánh giá rằng anh đã đủ xa trên bãi biển cô hạ vai anh xuống cát nhẹ nhàng hết mức có thể, thì thềm một lời xin lỗi không thành tiếng với anh dù cho cô biết anh không thể nghe thấy cô. “Tôi sẽ quay lại ngay,” cô trấn an anh, chạm lướt qua khuôn mặt ướt đầm của anh. Rồi cô chạy.

Thường thì con đường dọc bãi biển và xuyên qua đám gỗ thông có vẻ tương đối ngắn, nhưng tối nay nó trải dài vô tận trước mắt cô. Cô chạy, không quan tâm đến việc vấp bàn chân trần vào những cái rễ lộ thiên, phớt lơ những cành cây nhỏ quệt vào áo sơ mi. Một cành cây kiểu đó đủ mạnh để mắc vào áo cô, kéo giật cô lại giữa chừng chân bước. Rachel giật mạnh bằng toàn bộ trọng lượng của mình, quá điên cuồng để dừng lại gỡ nó ra. Với một tiếng toạc ứt át cái áo rách ra, và cô được tự do tiếp tục lao điên cuồng trên khúc quanh.

Ánh sáng chào đón từ ngôi nhà nhỏ của cô là một đèn hiệu trong đêm, ngôi nhà là ốc đảo yên bình và thân thuộc, nhưng có gì đó đã trở nên vô cùng tồi tệ, và cô không thể giấu mình trong sự an toàn của nó được nữa. Cuộc sống của người đàn ông trên bờ biển phụ thuộc vào cô.

Joe đã nghe thấy tiếng cô đến. Nó đứng trên mép hang hiên với lông cổ dựng đứng và một tiếng gầm gè phát ra từ cổ họng. Cô có thể thấy nó được đèn hiên phản chiếu khi cô chạy vội qua sân, nhưng cô không có thời gian để làm nó dịu xuống. Nếu nó cắn cô, thì cứ để nó cắn. Cô sẽ lo đến

chuyện đó sau. Nhưng Joe còn không liếc mắt đến cô khi cô nhảy lên các bậc thang và đóng sầm cánh cửa xanh vào bản lề. Nó tiếp tục canh gác, đối mặt với hàng thông và bãi biển, mọi bắp cơ đều rung lên khi nó đặt mình giữa Rachel và bất kỳ cái gì đã khiến cô chạy như bay xuyên qua màn đêm.

Rachel túm lấy điện thoại, cố kiểm soát hơi thở của mình để cô có thể nói một cách mạch lạc. Tay cô run rẩy khi cô dò dẫm quyển danh bạ, tìm kiếm danh sách cứu thương, hay một đội giải cứu - có lẽ là sở cảnh sát. Bất kỳ ai! Cô thả rơi quyển sách xuống và chửi thề hung tợn, lại cúi xuống để túm lấy quyển sách. Đội cứu hộ - họ hẳn sẽ có người cấp cứu, và anh ta cần chăm sóc y tế hơn là cần một báo cáo canh sát về anh ta.

Cô tìm thấy số điện thoại và đang bấm số, thì tay cô đột ngột đông cứng lại, và cô nhìn chăm chăm vào điện thoại. Một biên bản điều tra của cảnh sát. Cô không biết tại sao, không thể giải thích một cách hợp lý cho bản thân mình ngay lúc đó, nhưng đột ngột cô biết mình phải giữ kín chuyện này, ít nhất là vào lúc này. Những bản năng cô đã phát triển suốt những năm làm phóng viên điều tra đang gửi đi những tín hiệu cảnh báo đều đặn, và giờ đây cô phục tùng chúng y như cô đã phục tùng chúng lúc trước. Cô sập mạnh ống nghe vào điện thoại, run rẩy khi cô đứng đó và cố ép những suy nghĩ của mình vào trật tự.

Không canh sát. Không phải bây giờ. Người đàn ông trên bãi biển hoàn toàn vô dụng, không phải là mối đe dọa cho cô hay bất kỳ ai khác. Anh sẽ chẳng có cơ hội nào hết nếu chuyện này còn hơn là một phát đạn đơn thuần, một trận cãi cọ vượt quá tầm kiểm soát. Anh ta có thể là một tên buôn bán thuốc phiện. Một phần tử khủng bố. Bất kỳ ai. Nhưng, chúa ơi, anh có thể chẳng phải như kẻ nào trong số ấy hết, và cô là cơ hội duy nhất anh có.

Thậm chí khi cô kéo lê một tấm mền từ ngăn trên cùng tủ đồ và lại phóng ra khỏi ngôi nhà, với Joe ngay sau gót, những cảnh tượng hỗn loạn từ quá khứ vẫn bay lượn qua đầu cô. Những cảnh tượng về những thứ

không hẳn là chính xác, nơi vẻ ngoài hào nhoáng được chấp nhận và cần thận gọt giũa, câu chuyện thực sự mãi mãi bị giấu đi khỏi tầm nhìn. Có những thế giới vượt xa cuộc sống hàng ngày bình thường mà phần lớn mọi người đều sống, hàng lớp lớp nguy hiểm, dối trá, và bội bạc mà thậm chí còn không bao giờ bị ngờ tới. Rachel biết về những lớp bọc ấy. Chúng đã cướp đi cuộc sống của B.B. Người đàn ông trên bãi biển có thể là nạn nhân hoặc kẻ ác, nhưng nếu anh ta là kẻ ác thì cô hẳn sẽ có rất nhiều thời gian để đưa anh ta đến chính quyền trước khi anh ta có thể hồi phục vết thương của mình, mặt khác, nếu anh ta là một nạn nhân, khoảng thời gian duy nhất mà anh ta có là những gì cô có thể cho anh ta.

Anh ta đang nằm y như khi cô bỏ anh ta lại, thủy triều xoáy tít chỉ cách bàn chân anh ta vài inch. Thở dốc, Rachel khuyu gối xuống trên cát bên cạnh anh và đặt tay cô lên lồng ngực anh ta, rùng mình nhẹ nhõm khi cô cảm thấy chuyển động lên xuống đều đặn báo cho cô biết rằng anh ta vẫn còn sống. Joe đứng bên cạnh cô, đầu nó thấp xuống và tai vểnh lên khi một tiếng gầm gừ trầm, kéo dài thoát ra khỏi họng, mắt nó không hề rời khỏi anh ta.

“Ồn cả mà, Joe,” cô nói, tự động vỗ về an ủi chú chó, và lần này nó không hề tránh khỏi cái vuốt ve của cô. Cô trải dài tấm chăn trên cát, rồi lại quỳ xuống để chống tay vào cơ thể mềm oặt của người đàn ông. Cô lăn anh ta lên trên chiếc chăn. Lần này anh ta không phát ra âm thanh nào hết, và cô cảm thấy mừng rỡ khi anh ta không thể cảm thấy cơn đau mà cô đã phải gây ra cho anh ta.

Cô mất vài phút để chỉnh lại vị trí cho anh ta, rồi cô phải nghỉ ngơi. Cô lại nao núng nhìn ra biển, nhưng nó vẫn vắng vẻ. Không có một ai ngoài đó, dù không phải là bất thường khi nhìn thấy ánh đèn đêm từ những con thuyền đi qua. Joe cọ vào chân cô, lại gầm gừ, và cô tập hợp được sức mạnh của mình. Rồi cô cúi xuống, tóm lấy hai góc chăn gần đầu anh ta và cắm gót chân xuống cát. Cô làu bàu vì ráng sức, thậm chí với toàn bộ sức

nặng của cô dồn vào nỗ lực này, tất cả những gì cô có thể làm là kéo lê anh đi vài feet. Chúa ơi, anh ta nặng thật!

Có thể khi cô đưa anh ta khỏi bãi biển và lên chỗ đường thông trơn thì sẽ dễ dàng hơn. Nếu còn khó hơn nữa thì chắc cô sẽ không thể làm anh nhúc nhích tí nào hết. Cô đã biết sẽ rất khó, nhưng cô đã không nhận ra rằng nó gần như vượt quá khả năng thể chất của cô. Cô mạnh mẽ và khỏe khoắn, và sự sống của anh phụ thuộc vào cô. Chắc chắn là cô có thể kéo lê anh lên đến nhà mình, thậm chí dù cô có phải kéo từng inch một!

Đó là con số ước lượng gần đúng. Thậm chí khi cô đã xoay xở để kéo anh ra khỏi bãi biển, dù cho con đường thông trơn và cái chần trượt đi dễ dàng hơn, con đường mòn của cô vẫn là dốc lên. Độ dốc không quá lớn, và thường thì cô đi lên một cách dễ dàng, nhưng với cái nỗ lực cô bỏ ra để kéo một người đàn ông nặng hai trăm pound lên đó thì cũng giống như là dốc thẳng đứng vậy. Cô không thể duy trì nỗ lực tiến tới của cô trong một lúc nữa. Cô lao tới và lão đảo, khụy gối xuống vài lần. Phôi cô đang phập phồng và khò khè như ống bễ, và toàn bộ cơ thể cô đau nhức dữ dội trước khi cô kéo anh lên được nửa khúc quanh. Cô dừng lại một lúc và dựa vào một cây thông, đấu tranh với cảm giác buồn nôn không thể tránh khỏi vì gắng sức. Nếu không phải vì cái cây nâng đỡ cô, cô hẳn là không thể đứng được nữa, bởi vì chân và tay cô đều đang bủn rủn dữ dội.

Một con cú kêu lên đầu đó gần đây, và những chú dế gáy trong tĩnh lặng, những sự kiện của đêm đó chẳng có nghĩa gì với chúng. Joe không hề rời khỏi bên cô, và mỗi lần cô dừng lại nghỉ ngơi nó lại cuộn tròn quanh chân cô, hoàn toàn không hề giống nó tí nào. Nhưng nó không phải nép vào cô để tìm kiếm sự bảo vệ, mà là nó đang bảo vệ cô, đặt nó giữa cô và người đàn ông kia. Rachel hít vào một hơi thật sâu và nâng mình dậy nỗ lực thêm lần nữa, vồ vồ vào bên người Joe và nói, “Cậu bé ngoan, cậu bé ngoan.”

Cô với tay xuống để lại nắm lấy tấm chăn, và Joe đã làm một điều thật phi thường, nó goạm lấy mép chăn giữa hai hàm răng và gặm gù. Rachel

nhìn nó, tự hỏi nó đã cần lấy cái chặn có phải để ngăn cô không kéo lê cái chặn xa hơn nữa. Cô cần trọng trụ vững đôi chân run rẩy của mình, rồi dựa ra sau và kéo với từng mảnh sức mạnh còn sót lại trong người. Vẫn găm gù, Joe chống vững chân và cũng kéo cùng, và với sức mạnh của nó thêm vào với cô tấm chặn trượt lên trước vài feet.

Rachel dừng lại sửng sốt, nhìn chăm chăm chú chó. “Cậu bé ngoan,” cô nói lần nữa. “Cậu bé ngoan!” Chỉ là may mắn một lần, hay nó sẽ làm lại lần nữa? Nó là một chú chó to lớn, khỏe mạnh. Honey Mayfield đã ước lượng rằng nó nặng gần tám mươi pound. Nếu có thể dụ nó kéo cùng với cô, cô hẳn sẽ sớm kéo được anh ta lên khỏi khúc quanh thôi.

“Được rồi,” cô thì thầm, nắm chặt lấy mép chặn hơn nữa. “Để xem xem mày có làm thế thêm lần nữa không.” Cô kéo, và Joe kéo, cái tiếng rên khàn khàn đó vẫn găm gù trong họng nó, như thể nó không tán thành việc cô đang làm, nhưng vẫn giúp cô nếu cô quyết tâm thực hiện.

Mọi việc dễ dàng hơn nhiều với sự giúp đỡ của chú chó, và họ đã sớm ra khỏi thảm thông dày đặc, chỉ còn con đường đất và khoảng sân nhỏ phải vượt qua trước khi họ đến được ngôi nhà. Rachel thẳng người dậy và nhìn ngôi nhà chăm chú, tự hỏi làm sao mà cô có thể đưa anh lên hai bậc thang để tới được mái hiên. Chà, cô đã mang được anh xa đến tận đây, cô sẽ mang được anh vào nhà, dù bằng cách này hay cách khác. Cúi xuống, cô lại bắt đầu kéo.

Anh không phát ra âm thanh nào kể từ tiếng rên trên bãi biển, không kể cả khi họ kéo anh qua những rễ cây lộ thiên hay những tảng đá xộp trên con đường đất. Rachel thả rơi cái chặn và lại cúi xuống trên người anh, quỳ xuống trên thảm cỏ mát lạnh, ẩm ướt bên cạnh anh. Anh vẫn đang thở, sau những gì cô đã bắt anh trải qua, cô không cho rằng mình có thể đòi hỏi gì thêm nữa. Cô lại nhìn chăm chăm vào hai bậc thang, một cái nhú mày làm nhăn trán cô lại. Cô cần đến một cái băng chuyển mới đưa anh lên những bậc thang đó được. Cảm giác khẩn trương ngày càng tăng lên cứ gặm nhấm

cô. Không chỉ vì anh cần được chăm sóc, nhưng cô càng sớm đưa anh vào trong thì càng tốt hơn. Cô ở có một mình chỗ này ở vịnh Kim Cương, nên các vị khách tình cờ là không nhiều lắm, nhưng bất kỳ ai tìm kiếm người đàn ông này cũng sẽ không phải là một vị khách tình cờ. Cho đến khi anh có ý thức, cho đến khi cô biết thêm về những gì đang diễn ra, cô phải giấu anh đi.

Cách duy nhất cô có để đưa anh lên các bậc thang là túm lấy dưới cánh tay anh và kéo anh lên đó, y như cô đã kéo anh ra khỏi biển. Giờ thì Joe không thể giúp gì. Cô sẽ phải nhắc đầu người đàn ông này, vai và ngực - phần nặng nhất của cơ thể anh ta.

Cô đã lấy lại được nhiệt huyết của mình, và ngồi đó trên đám cỏ sẽ không hoàn thành được một điều gì hết. Nhưng cô quá mệt, như thể tay chân cô đều trĩu xuống với mỏ neo, chúng lơ lửng, và cô hơi lão đảo khi gượng đứng dậy. Cô dịu dàng bọc tấm chăn quanh người đàn ông, rồi đặt mình đằng sau anh và trượt tay cô xuống dưới vai anh. Căng mình, đấu tranh cho từng phần nâng cao, cô nâng anh lên tư thế nửa ngồi, rồi nhanh chóng chống anh lên chân cô. Anh bắt đầu đổ xuống, và với một tiếng rên Rachel túm lấy ngực anh, cuốn thật chặt cánh tay cô và khóa đôi bàn tay cô lại với nhau. Đầu anh ngả xuống trước, và mềm oặt như một đứa trẻ sơ sinh. Joe lo lắng bên cạnh cô, găm giữ khi nó không thể tìm được chỗ nào để goăm lấy cái chân.

“Ồn cả thôi,” cô vỗ về. “Bây giờ ta buộc phải làm thế này.” Cô băn khoăn không hiểu mình nói chuyện với chú chó hay với người đàn ông nữa. Dù là ai thì cũng thật lố bịch, nhưng cả hai dường như đều quan trọng.

Các bậc thang ở sau lưng cô. Giữ cho chân ở dưới và tay khóa chặt quanh lồng ngực người đàn ông, Rachel ném mình về phía sau, mông cô hạ xuống bậc thang đầu tiên với một tiếng thịch chấn động, và mép bậc thang đầu tiên kéo xước một đoạn áo dọc lưng cô, nhưng cô đã xoay xở để nhắc anh ta lên một ít. Cơ đau bỏng rát thiêu đốt lưng và chân cô với sự căng

cứng cô đặt lên các bắp cơ. “Oh, Chúa ơi,” cô thì thầm, “mình không thể gục xuống lúc này được. Một tẹo nữa thôi mình sẽ nghỉ ngơi, nhưng không phải bây giờ.

Nghiến chặt răng, cô lại chống vững chân, sử dụng cơ bắp mạnh mẽ hơn của đùi thay vì những cơ lưng dễ bị tổn thương. Cô lại một lần nữa nâng lên và lùi lại, đẩy bằng chân, kéo lê người đàn ông lên cùng. Giờ thì cô đang ngồi ở bậc thang trên cùng, và những giọt nước mắt vì đau đớn và ráng sức làm cay xè mắt cô. Thân người anh ta ở trên các bậc thang, chân anh ta vẫn ở ngoài sân, nhưng nếu cô có thể đưa phần thân trên của anh ta lên hiên nhà thì phần còn lại cũng sẽ dễ dàng hơn. Cô phải thực hiện cái hành động khổ sở này thêm lần nữa.

Cô không biết làm sao mà cô làm được, hay cô tìm thấy sức mạnh ở đâu. Cô tập trung, lắng mình, đẩy mạnh. Đột ngột chân cô trượt đi và cô nặng nề ngã đập lưng xuống trên hàng hiên gỗ, anh chàng nằm trên chân cô. Sững người, cô nằm đó một khắc, nhìn chăm chăm vào ánh đèn hiên vàng dịu nhẹ với lũ thiêu thân nhỏ xíu tụ lại xung quanh. Cô có thể cảm thấy tim mình đập hoang dại trong lồng ngực, nghe thấy những tiếng thở khò khè khi cô cố hít vào đủ không khí trong phổi để đáp ứng nhu cầu do cơ bắp làm việc quá sức gây ra. Trọng lượng của anh đang nghiến nát chân cô. Nhưng cô đang nằm trọn trên hiên nhà, nên nếu anh đang nằm trên chân cô, thì có nghĩa là cô đã làm được. Cô đã đưa được anh lên các bậc thang!

Rên rỉ, nức nở, cô nâng mình lên tư thế ngồi, dù cô nghĩ những miếng ván bên dưới cô tạo thành một cái giường hoàn hảo. Cô phải mất một giây để vật lộn thoát ra từ dưới sức nặng giam hãm của anh, và rồi cô còn không thể đứng được nữa. Cô bò tới cánh cửa kính và đẩy nó mở ra, rồi trườn về chỗ người đàn ông. Chỉ thêm vài feet nữa thôi. Bên trong cửa trước, rẽ vào bên phải, rồi vào phòng ngủ của cô. Hai mươi, ba mươi feet nữa. Chỉ thế thôi, tất cả những gì cô đòi hỏi ở bản thân.

Phương pháp cũ là tóm lấy mép chăn và kéo đi đường như là một ý kiến hay, và Joe lại đang sẵn sàng cho mượn sức mạnh của mình, nhưng Rachel chỉ có rất ít sức mạnh quý giá của bản thân, và chú chó phải làm phần lớn mọi việc. Chậm rãi, cần mẫn, họ rê người đàn ông băng qua hiên nhà. Cô và Joe không thể đi qua cửa cùng một lúc, nên cô đi trước và quỳ xuống để tóm lại cái chăn. Gầm gừ, cơ thể lực lưỡng trụ vững, Joe kéo lại băng toàn bộ sức mạnh của nó, và người đàn ông cùng cái chăn đi xuyên qua cửa.

Có vẻ như là một ý hay khi tiếp tục di chuyển trong lúc họ vẫn còn di chuyển anh ta, cô xoay anh về hướng phòng ngủ của mình, và một phút ít ỏi sau đó anh đang nằm trên sàn nhà cạnh giường cô. Joe thả cái chăn ngay lúc cô thả nó ra và ngay lập tức lùi ra khỏi cô, lông nó dựng lên khi phản ứng lại với ranh giới lạ lẫm của ngôi nhà.

Lúc này Rachel không thử võ về nó nữa, cô vốn đã đòi hỏi quá nhiều ở nó, vượt quá xa ranh giới đã được định sẵn, khiến cho bất kỳ một sự thương lượng nào nữa cũng sẽ là quá đáng. “Đường này,” cô nói, vật lộn đứng dậy và dẫn nó quay lại cửa trước. Nó băng qua cô, một lần nữa lo lắng vì sự tự do của mình, và biến mất trong bóng tối ngoài tầm chiếu của ánh đèn hiên. Cô chậm rãi kéo cánh cửa và đóng nó lại, đập một con muỗi mắt đã xâm nhập được vào nhà.

Một cách cẩn thận, các bước chân của cô chậm rãi và loạng choạng, cô khóa cửa trước, cửa sau rồi kéo màn che cửa sổ. Phòng ngủ của cô có những tấm rèm Venetian lạt lều, và cô khép chúng lại. Thế là xong, căn nhà an toàn hết mức cô có thể tạo ra, cô nhìn chăm chăm xuống người đàn ông trần truồng nằm thành đống trên sàn nhà cô. Anh cần được chăm sóc y tế, sự chăm sóc y tế chuyên nghiệp, nhưng cô không dám gọi một bác sĩ. Họ được yêu cầu phải báo cáo toàn bộ những vết thương do súng đạn cho cảnh sát.

Thực sự chỉ có một người có thể giúp cô vào lúc này, một người cô tin sẽ giữ bí mật. Đi vào bếp, Rachel quay số Honey Mayfield, bắt chéo ngón tay cầu mong rằng không có một trường hợp khẩn cấp nào đã gọi Honey ra ngoài trước. Điện thoại được nhắc lên vào hồi chuông thứ ba, và một giọng nói gái ngủ rõ ràng thốt lên, “Đây là Mayfield.”

“Honey, đây là Rachel. Chị có thể ra đây không?”

“Bây giờ á?” Honey ngáp. “Có gì xảy ra với Joe à?”

“Không, nó ổn. Nhưng... chị có thể mang theo túi cấp cứu không? Và đặt nó trong một cái bao tải hay gì gì đó, để không ai có thể nhìn thấy nó được.”

Tất cả dấu hiệu gái ngủ đều đã rời khỏi giọng Honey. “Đây có phải một trò đùa không?”

“Không. Nhanh lên nhé.”

“Chị sẽ ở đó nhanh hết mức có thể.”

Hai ống nghe được dập đồng thời, và Rachel quay về phòng ngủ, nơi cô cúi mình xuống bên cạnh anh chàng. Anh ta vẫn đang bất tỉnh, và vết thương anh đã nhận hằn là đủ để đánh thức tử thần, trừ phi anh đã mất quá nhiều máu đến mức đang trong cơn sốc mạnh và gần như đã chết. Sự lo lắng nhói buốt, nhức nhối chộp lấy cô, và cô chạm vào mặt anh với đôi bàn tay run rẩy, như thể cô có thể truyền sự sống cho anh bằng cái chạm của mình. Giờ đây anh ấm hơn lúc nãy, và anh đang thở với những cử động chậm chạp, nặng nề của lồng ngực. Vết thương trên vai anh đầy máu rỉ ra đóng cục, và cát dính đầy người anh, thậm chí lẫn vào tóc anh, vẫn còn đang nhỏ giọt nước biển. Cô cố vuốt cát ra khỏi tóc anh và cảm thấy có thứ gì đó dính dính bên dưới ngón tay cô. Cau mày, cô nhìn vào màu đỏ ửng đậm nhuộm màu trên tay cô, rồi nhận thức leo lên. Anh cũng có một vết thương trên đầu nữa! Và cô đã kéo lê anh trên cái khúc quanh đó, rồi thực

sự thô bạo đẩy anh lên các bậc thang vào hiên nhà! Ngạc nhiên là cô đã không giết chết anh!

Tim cô đập thành thịch, cô chạy vào bếp và lấp đầy cái bát trộn bằng nhựa to nhất của cô bằng nước ấm, rồi quay vào phòng để ngồi xuống sàn bên cạnh anh. Dịu dàng hết sức, cô rửa máu và cát khỏi tóc anh hết mức có thể, cảm thấy những lọn dày trở nên lộn xộn giữa các ngón tay cô. Đầu ngón tay cô tìm thấy một cục sưng bên phải đầu anh, chỉ quá mép tóc ở thái dương anh, và cô đẩy các lọn tóc sang bên để lộ một vết rách nham nhở trên da. Dù vậy không phải là một vết đạn bắn. Như thế là anh đã đập đầu, hay bị đánh bằng thứ gì đó. Nhưng tại sao lúc này đây anh lại bất tỉnh? Anh đang bơi lúc cô mới nhìn thấy anh, nên lúc đó anh hẳn là vẫn còn ý thức, tiến vào nhờ sức đẩy của thủy triều. Anh đã không hề mất đi ý thức cho đến khi đã ở trong cửa vịnh Kim Cương.

Cô ấn miếng vải vào cục u, cố rửa sạch cát ra khỏi vết rách. Có phải anh đã đập đầu vào một trong những tảng đá lớn, nham nhở bao lấy cửa vịnh? Lúc thủy triều thấp chúng chỉ ở ngay dưới mặt nước và thật khó để tránh trừ phi bạn biết chính xác nơi chúng ở. Biết rõ như cô biết về con vịnh, Rachel quyết định rằng đó chính xác là những gì đã xảy ra, và cô cần mỗi khi nghĩ đến cảnh kéo lê anh ta quanh con đường theo cái cách cô đã làm khi mà rõ ràng đang chịu đựng một cơn chấn động. Sẽ thế nào nếu trí tưởng tượng của cô cũng chạy điên loạn với cô, và cô gây ra cái chết của người đàn ông bằng nỗi sợ hãi và sự do dự của mình? Một cơn chấn động là rất nghiêm trọng, và cả một vết đạn bắn cũng vậy. Oh, Chúa ơi, có phải cô đang làm điều đúng đắn không? Nếu anh chỉ tình cờ bị bắn và ngã qua boong tàu vào buổi đêm, rồi mất đi khả năng chịu đựng vì đau đớn và bối rối? Nếu có ai đó đang điên cuồng tìm kiếm anh ngay lúc này đây?

Cô chờ đợi nhìn anh chăm chăm, tay cô di chuyển để chạm vào vai anh như một lời xin lỗi, các ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt ve trên làn da rám nắng sẫm màu ấm áp của anh. Cô thật là đồ ngốc! Điều tốt nhất cô có thể làm

cho người đàn ông này là gọi đội cứu hộ ngay lập tức và hy vọng rằng cô đã không gây ra thêm bất kỳ tổn hại nào cho anh với xự lôi kéo thô bạo của mình. Cô bắt đầu đứng dậy, để quên đi những tưởng tượng điên rồ của mình và làm điều khôn ngoan, thì cô nhận ra rằng mình vẫn cứ nhìn chăm chăm vào chân anh, và cái chân dài có một miếng vải dính thắt nút cuộn quanh. Dính. Anh cũng đã buộc vải dính quanh vai mình. Xương sống cô gợn lên cảnh giác, và cô rời khỏi vị trí của mình cạnh đầu anh để bò tới chân anh, lo sợ về những gì mình sẽ tìm thấy. Cô không thể gỡ nút thắt được, nó bị kéo quá chặt, và nước biển cũng chỉ làm nó chặt thêm.

Cô lấy một cái kéo ra khỏi rổ khâu vá và gợn gàng cắt miếng vải ra. Cái kéo trượt đi khỏi các ngón tay đột nhiên yếu ớt của cô khi cô nhìn xuống đùi anh, nhìn cái vết thương xấu xí trên bắp cơ bên ngoài. Anh cũng bị bắn vào cả bắp chân nữa. Cô nghiên cứu chân anh một cách gần như là lạnh lùng, vết thương hở, nên ít nhất là viên đạn không còn ở trong anh nữa rồi. Anh không may mắn đến thế với vai của mình.

Không ai lại tình cờ bị bắn đến hai lần cả. Có ai đó đã cố tình giết anh.

“Tôi sẽ không để nó xảy ra nữa đâu!” cô nói dữ dội, âm thanh của chính cô làm cô sửng sốt. Cô không biết người đàn ông nằm trên sàn nhà, bất động và không chút phản ứng này, nhưng cô cúi mình trên anh với toàn bộ tính bảo vệ của một con sư tử cái dành cho đứa con yếu ớt của nó. Cho đến khi cô biết điều gì đang diễn ra, sẽ không một ai có cơ hội làm hại người đàn ông này hết.

Đôi bàn tay cô dịu dàng, cô bắt đầu lau rửa cho anh sạch hết mức có thể. Sự trần trụi của anh không làm cô xấu hổ, dưới hoàn cảnh này cô cảm thấy thật là ngu ngốc khi nao núng trước làn da trần của anh. Anh đã bị thương, vô dụng, nếu cô chạm mặt anh đang tắm nắng trần truồng, sẽ là một tình thế hoàn toàn khác, nhưng giờ thì anh cần cô, và cô sẽ không để sự e thẹn ngăn cô giúp đỡ anh.

Cô nghe thấy tiếng xe ô tô đi vào con đường của cô và vội vàng đứng dậy. Đó hẳn là Honey, và dù Joe thường không thù địch đối với phụ nữ như với đàn ông, sau sự kiện bất thường đêm nay nó có thể đang căng thẳng và sẽ trút ra trên vị bác sỹ thú y. Rachel mở khóa cửa trước và kéo nó ra, bước ra ngoài hiên trước. Cô không thể nhìn thấy Joe, nhưng một tiếng gầm gừ phát ra từ bên dưới bụi trúc đào, và cô nói nhẹ nhàng với nó khi xe của Honey rẽ vào đường nhỏ.

Honey ra khỏi xe và với tay vào ghế sau để lấy hai cái túi giấy, mà chị túm chặt vào người khi bắt đầu băng qua sân nhà. “Cảm ơn vì đã chờ cửa,” chị nói rõ ràng. “Cô Audrey muốn em nhìn qua đồng vải chần cho cửa hàng của em.”

“Vào đi đã,” Rachel mời, giữ cửa mở, Joe lại gầm gừ khi Honey đi lên các bậc thang, nhưng vẫn ở nguyên dưới bụi trúc đào.

Honey đặt hai cái túi giấy trên sàn và quan sát khi Rachel cẩn thận khóa lại cửa trước. “Có chuyện gì xảy ra vậy?” chị gắng hỏi, đặt hai nắm tay mạnh mẽ, đẩy tàn nhang lên hông. “Tại sao chị lại cải trang cho túi đồ nghề của mình thành vải may chần chứ?”

“Trong này,” Rachel nói, dẫn đường tới phòng ngủ của cô. Anh vẫn không cử động, ngoài trừ chuyển động thông thường của lồng ngực khi anh hít thở. “Anh ta đã bị bắn,” cô nói, quỳ xuống bên cạnh anh.

Màu sắc sống động quét sạch khỏi mặt Honey, bỏ lại đốm tàn nhang của cô như những đốm sáng trên mũi và gò má. “Chúa ơi, điều gì đang diễn ra ở đây vậy? Anh ta là ai? Em đã gọi cảnh sát trưởng chưa? Ai đã bắn anh ta?”

“Em không biết, để mà trả lời được ba trong số những câu hỏi đó,” Rachel nói một cách căng thẳng, không nhìn Honey. Cô vẫn giữ mắt mính dính chặt trên khuôn mặt người đàn ông, muốn anh ta mở mắt ra, ước gì

anh ta có thể đưa cô câu trả lời cho những câu hỏi Honey đã hỏi. “Và em sẽ không gọi cảnh sát trường đâu.”

“Em có ý gì, em sẽ không gọi ư?” Honey gần như hét lên, rũ mình khỏi khả năng bình tĩnh thường ngày trước hình ảnh một người đàn ông trần truồng trên sàn nhà phòng ngủ của Rachel. “Có phải em đã bắn anh ta không?”

“Tất nhiên là không! Anh ta đã dạt vào bãi biển!”

“Càng có thêm lý do để gọi cảnh sát trường!”

“Em không thể! Rachel ngẩng đầu lên, đôi mắt cô dữ dội và bình tĩnh lạ lùng. “Em không thể mạo hiểm cuộc sống của anh ta như thế.”

“Có phải em đã mất lý trí rồi không? Anh ta cần một bác sĩ, và cảnh sát trường cần phải điều tra lý do anh ta bị bắn! Anh ta có thể là một đào phạm, hoặc một kẻ buôn thuốc phiện. Bất kỳ ai!”

“Em biết điều đó.” Rachel hít vào một hơi thật sâu. “Nhưng trong tình trạng này của anh ta, em không nghĩ mình gặp nguy hiểm đến thế. Anh ta vô dụng. Và nếu mọi chuyện không phải như thế... ‘chuyện lại tiếp diễn’... anh ta không thể có nổi một cơ hội trong bệnh viện nơi ai đó có thể tiếp cận anh ta.”

Honey đặt tay lên đầu. “Chị không hiểu em đang nói cái gì,” cô nói một mình. “Em có ý gì, ‘chuyện lại tiếp diễn’? và tại sao em lại nghĩ có ai đó sẽ cố tiếp cận anh ta? Để hoàn thành việc họ đã bắt đầu ư?”

“Phải.”

“Vậy thì đó là việc cho cảnh sát trường!”

“Nghe này,” Rachel nói kiên định. “Khi em còn là một phóng viên, em đã nhìn thấy vài thứ khá là... lạ lùng. Một đêm em đã ở trong một hiện trường khi một cơ thể được tìm ra. Cảnh sát trưởng của hạt đó đã làm báo cáo, cơ thể được nhận đi để nhận dạng, nhưng khi bản báo cáo dài một đoạn văn xuất hiện trên mặt báo hai ngày sau nó lại nói rằng anh ta chết vì các nguyên nhân khách quan! Theo một cách nào đó, em cho rằng thật khách quan khi chết vì một viên đạn trong não, nhưng điều đó làm em tò mò, và em mò mẫm một chút, tìm kiếm bản gốc. Bản báo cáo đó đã biến mất. Nhân viên pháp lý không có ghi chép gì về một người đàn ông bị bắn vào đầu. Cuối cùng có lời rỉ ra bảo em hãy dừng rình mò đi, rằng có những tai to mặt lớn trong chính phủ đã lo liệu chuyện này rồi và muốn nó bị lãng quên.”

“Điều đó không có nghĩa lý gì lắm,” Honey lẩm bẩm.

“Người đàn ông đó là một điệp viên!”

“Loại điệp viên nào? DEA? FBI? Ai chứ?”

“Chị đi đúng hướng rồi đấy, nhưng sâu hơn nữa đi.”

“Một gián điệp ư? Em đang nói anh ta là một gián điệp ư?”

“Anh ta là một điệp viên. Em không biết cho bên nào, nhưng toàn bộ chuyện này bị bưng bít và làm giả sự thực. Sau đó em bắt đầu chú ý những thứ khác mà không giống vẻ ngoài của chúng cho lắm. Em đã nhìn thấy quá nhiều để đơn thuần cho rằng người đàn ông này sẽ an toàn nếu em chuyển anh ta cho chính quyền!”

“Em nghĩ anh ta là một điệp viên ư?” Honey nhìn xuống anh ta, đôi mắt nâu của cô mở to.

Rachel bắt mình trả lời bình tĩnh. “Em nghĩ có một tỷ lệ đó, và em nghĩ chúng ta sẽ mạo hiểm mạng sống của anh ta khi chuyển anh ta cho

cảnh sát trưởng. Lúc đó nó sẽ là vấn đề tường thuật công khai, và bất kỳ ai đang săn đuổi anh ta cũng sẽ có thể tìm ra anh ta.”

“Anh ta vẫn còn có thể là một kẻ buôn thuốc phiện. Em có thể mạo hiểm mạng sống của mình bằng việc bảo vệ anh ta.”

“Đó là một xác suất,” Rachel thú nhận. “Nhưng anh ta đã bị thương, còn em thì không. Anh ta không có tí cơ hội nào, ngoại trừ những gì em có thể trao cho anh ta. Nếu DEA cần quét một ổ thuốc phiện thì phải có gì đó về nó trên đài, hoặc trên báo. Nếu anh ta là một đào phạm thì sẽ có trên bản tin. Anh ta không trong tình trạng có thể làm hại bất kỳ ai, nên em an toàn.”

“Và nếu một vụ mua bán thuốc phiện nào đó bị khám phá, và có vài kẻ xấu xa nào khác theo sau anh ta? Lúc đó thì em sẽ không an toàn nữa đâu, dù là với anh ta hay với những kẻ khác.”

“Đó là một khả năng mà em phải nhận lấy,” Rachel nói bình tĩnh, đôi mắt xám kiên định khi cô nhìn vào ánh mắt lo lắng của Honey. “Em biết mọi xác suất, và em biết mọi nguy hiểm. Em có thể đang nhìn nhận u ám về một thứ không hề có, nhưng hãy nghĩ xem đối với anh ta mọi chuyện sẽ thật khủng khiếp làm sao nếu em đúng.”

Honey hít vào một hơi thật sâu và thử lại lần nữa. “Chẳng có mấy khả năng một gián điệp bị thương lại dạt vào bờ biển của em cả. Những chuyện như thế không xảy ra với người bình thường, và em vẫn đang ở trong ranh giới đời thường, dù cho em có hơi lập dị.”

Rachel không thể tin nổi những điều cô đang nghe, từ Honey trong số tất cả mọi người, người thường là kẻ lý trí nhất trong cả bang. Các sự kiện đêm nay đang làm tất cả mọi người rối loạn. “Chẳng có mấy khả năng rằng một người đàn ông bị thương lại dạt vào bãi biển của em trong thời đại này, bất kể công việc của anh ta là gì! Nhưng anh ta đã dạt vào! Anh ấy ở đây, và anh ấy cần sự giúp đỡ. Em đã làm những gì mình có thể, nhưng anh ấy

cần được chăm sóc y tế. Anh ấy vẫn còn một viên đạn ở vai. Honey, làm ơn đi!”

Nếu còn có thể, thì Honey càng trở nên trắng hơn. “Em muốn chị chăm sóc anh ta ư? Anh ta cần một bác sĩ! Chị chỉ là bác sĩ thú y!”

“Em không thể gọi bác sĩ được! Các bác sĩ được yêu cầu phải báo cáo toàn bộ vết thương do súng đạn cho cảnh sát. Chị có thể làm được. Không một cơ quan nội tạng nào dính đến. Chỉ là vai và chân anh ta thôi, và em nghĩ anh ta bị chấn động. Xin chị đấy.”

Honey liếc xuống người đàn ông trần truồng và cắn môi. “Làm sao mà em đưa anh ta lên đây được?”

“Joe và em đã kéo anh ta, trên tấm chăn.”

“Nếu anh ta có một cơn chấn động mạnh anh ta có thể cần phẫu thuật.”

“Em biết. Em sẽ xử lý chuyện đó nếu cần thiết. Em sẽ nghĩ ra gì đó.”

Họ đều im lặng trong vài phút, nhìn xuống người đàn ông nằm quá mức bất động và vô dụng dưới chân họ. “Được rồi,” cuối cùng Honey nói, giọng chị dịu dàng. “Chị sẽ làm những gì mình có thể. Hãy đưa anh ta lên giường nào.”

Điều đó cũng khó như lúc đưa anh từ bãi biển vào vậy. Bởi vì Honey lớn và khỏe hơn, chị nâng dưới vai anh, trong khi Rachel trượt một cánh tay dưới hông và tay còn lại dưới đùi anh. Như Rachel đã ghi nhận trước đó, anh là một người đàn ông to lớn, và đây những múi cơ, tức là với kích cỡ của mình anh nặng hơn so với một người đàn ông ít cơ bắp. Anh cũng đang bất tỉnh, và họ phải cẩn thận với các vết thương của anh nữa. “Chúa nhân từ,” Honey thở dốc. “Làm sao em xoay xở để đưa anh ta lên con dốc và vào nhà vậy, cho dù có cả sự giúp đỡ của Joe?”

“Em đã buộc phải làm thế,” Rachel nói, bởi vì đó là lời giải thích duy nhất cô có.

Cuối cùng họ đưa anh lên được trên giường, và Rachel sụp xuống sàn nhà, hoàn toàn kiệt sức với những nỗ lực trong đêm đó. Honey cúi xuống trên mình người đàn ông, khuôn mặt tàn nhang của chị chăm chú khi xem xét anh ta.

VỊNH KIM CƯỜNG

Linda Howard

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ngồi đàn ông vẫn còn ngủ, hay là bất tỉnh. Ba giờ sáng. Honey đã rời đi một giờ trước, và Rachel đã găng gượng trong sự kiệt sức đủ để đi tắm và rửa sạch muối mặn ra khỏi tóc cô. Sức nóng của ban ngày cuối cùng đã dịu bớt đủ để làm không khí trở nên dễ chịu, nhưng bình minh sẽ đến sớm thôi, và hơi nóng lại bắt đầu dâng lên. Bây giờ cô cần phải ngủ, trong khi cô có thể, nhưng tóc cô vẫn còn ướt. Thở dài, cô tựa người vào bàn trang điểm và bật máy sấy tóc.

Ngồi đàn ông vẫn còn ngủ, hay là bất tỉnh. Dứt khoát là anh ta bị chấn động, nhưng Honey không nghĩ nó nghiêm trọng, hay là anh đang hôn mê; đúng hơn, chị quyết định rằng việc hôn mê kéo dài của anh là do ảnh hưởng kết hợp của sự kiệt sức, mất máu, chấn động và cú va chạm vào đầu. Chị đã lấy đầu đạn ra khỏi vai anh, khâu chỉ băng bó các vết thương, tiêm cho anh một mũi vaccine uốn ván và kháng sinh; sau đó chị cùng Rachel đã lau rửa cho anh, thay drap giường và cô hết sức tạo anh cho sự thoải mái. Một khi quyết định giúp đỡ, Honey trở thành một con người điềm tĩnh thường ngày và tài giỏi, điều mà Rachel sẽ mang ơn suốt đời. Rachel cảm thấy như cô đã miễn cưỡng cơ thể mình đến tận cùng giới hạn về mặt thể chất, vậy mà không biết từ đâu cô có đủ sức đỡ giúp Honey trong cuộc giải phẫu căng thẳng để lấy đầu đạn ra khỏi vai người đàn ông, sau đó chăm sóc những tổn thương khác trên cơ thể anh ta.

Khi tóc khô, cô mặc vào chiếc áo sơ mi sạch mà cô đã mang vào phòng tắm. Khuôn mặt phản chiếu trong gương không hề giống cô chút nào, cô nhìn chăm chăm vào hình ảnh đó một cách tò mò, chú ý đến làn da tái nhợt và những quầng thâm bên dưới đôi mắt tối lại vì mệt mỏi. Cô

chéch choáng vì kiệt sức và cô biết điều đó. Đây là lúc phải đi ngủ. Nhưng vấn đề duy nhất là: ở đâu?

Người đàn ông đang nằm trên giường cô, chiếc giường duy nhất trong nhà. Cô không có một chiếc tràng kỷ kích cỡ bình thường, chỉ có hai chiếc ghế sofa đối diện nhau. Có một khả năng là tạo một chỗ trên sàn nhà, nhưng cô đã quá mệt mỏi đến nỗi thậm chí suy nghĩ về nỗ lực liên quan đến việc đó cũng gần như vượt quá mức đối với cô. Rồi khỏi phòng tắm, cô nhìn chăm chú vào chiếc giường gọn gàng với những tấm khăn trải trắng như tuyết, và vào người đàn ông nằm yên lặng giữa chúng.

Cô cần phải ngủ, và cô cần ở gần anh ta để có thể nghe thấy nếu anh ta tỉnh lại. Cô là một góa phụ ba mươi một tuổi, không phải một cô gái ngây thơ run rẩy; điều hợp lý nhất để làm sẽ là trườn vào giường bên cạnh anh ta để cô có thể nghỉ ngơi. Sau khi quan sát anh một lúc lâu, cô quyết định và tắt đèn, sau đó đi vòng qua phía bên kia giường và trượt cẩn thận vào giữa những tấm khăn, cố không va chạm vào anh. Cô không thể nén được tiếng rên khe khẽ khi những múi cơ mệt mỏi của mình cuối cùng được nghỉ ngơi, rồi cô xoay người lại đặt tay mình lên cánh tay anh, để cô sẽ thức giấc nếu anh ta khó ở. Sau cùng cô thiếp đi.

Trời thật nóng khi cô tỉnh dậy, cả người ướt đẫm mồ hôi. Giật mình cảnh giác khi cô mở mắt và thấy một gương mặt rắn rỏi sạm nắng trên chiếc gối bên cạnh; rồi sau đó cô nhớ lại và nâng người lên trên khuỷu tay để nhìn anh. Mặc dù trời nóng nhưng anh ta vẫn không đổ mồ hôi, và nhịp thở dường như hơi nhanh. Sự quan tâm nhanh chóng bùng lên trong cô, cô bật dậy và đặt tay mình lên gương mặt anh, cảm nhận nhiệt độ ở đó. Anh quay đầu không yên, tránh xa khỏi sự đụng chạm của cô. Anh đang sốt, cũng không bất ngờ lắm.

Rachel nhanh chóng bước xuống giường, để ý thấy đã quá trưa. Chẳng có gì ngạc nhiên khi trong nhà nóng quá! Cô mở cửa sổ và bật quạt trần để xua một phần không khí nóng ra khỏi nhà trước khi cô bật máy lạnh để làm

mọi thứ mát hơn. Cô không thường sử dụng máy lạnh, nhưng bệnh nhân của cô cần phải được hạ nhiệt.

Cô cần phải chăm sóc anh trước khi làm những việc khác. Cô hòa tan hai viên aspirin trong một muống cà phê nước, rồi nhẹ nhàng nâng đầu anh lên, cố không làm động đến anh. “Mở miệng ra nào,” cô ngâm nga dỗ dành, như thể anh là em bé. “Uống cái này cho tôi đi. Rồi tôi sẽ để cho anh nghỉ ngơi.” Đầu anh gác nặng nề trên vai cô, hàng lông mi đen dài vẫn nhắm chặt. Mái tóc anh dày và mượt mà bên dưới tay cô, và ấm áp, nhắc cô nhớ lại anh bị sốt. Cô đặt chiếc muống lên miệng anh, quan sát đường nét rõ ràng của đôi môi anh; chiếc muống ép vào môi dưới của anh, hé nó ra một ít. “Mau nào,” cô thì thầm. “Mở miệng ra.”

Có bao nhiêu mức độ đánh giá hôn mê? Anh có nghe thấy tiếng cô không? Cảm nhận được từ ngữ? Hoặc chỉ là những âm thanh trầm thấp, nhẹ nhàng rót vào tai anh? Sự đụng chạm của cô? Mùi hương da thịt ấm áp, uể oải của cô? Điều gì đó tác động đến anh. Anh cố quay người qua cô, đầu anh rúc vào vai cô, và miệng anh khẽ hé mở. Tim cô đập mạnh trong lồng ngực khi cô dỗ ngọt anh nuốt vào, hy vọng anh không bị sặc. Mọi chuyện đều ổn thỏa nên cô xoay xở để cho anh uống thêm ba muống nước trước khi anh chìm vào hôn mê sâu hơn.

Cô thấm ướt chiếc khăn rửa mặt trong nước mát, xếp lại và đặt nó trên trán anh, sau đó kéo tấm khăn xuống thấp ngang hông anh và bắt đầu lau rửa anh bằng nước mát. Chậm rãi, gần như máy móc, cô lướt mảnh khăn ướt lên khắp ngực, vai rồi xuống hai cánh tay mạnh mẽ, sau đó xuống cái bụng rắn rỏi, nơi khoảng lông trên ngực hẹp lại thành một đường mỏng và mềm mại. Rachel hít vào một hơi thở sâu, nhận thấy cơ thể mình khẽ run rẩy. Anh thật đẹp. Cô chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào đẹp hơn.

Cô không để bản thân mình nghĩ đến điều này đêm hôm qua, khi mà việc giúp đỡ và chăm sóc vết thương cho anh là ưu tiên hàng đầu, nhưng thậm chí cả lúc đó, cô đã nhận thấy anh thật quyến rũ làm sao. Nét mặt của

anh thậm chí còn hơn thế nữa và rất hài hòa, mũi anh mỏng và thẳng trên khuôn miệng mà cô vừa chạm vào. Một khuôn miệng mạnh mẽ và kiên quyết, với cánh môi trên như được chạm khắc tinh xảo bậc lộ tính quả quyết và thậm chí có chút tàn nhẫn, trong khi cánh môi dưới cong lại đầy vẻ nhục dục. Cằm anh vuông vức, quai hàm rắn rỏi và mờ đi vì bộ râu đen mọc lởm chởm. Mái tóc anh đen dày như lụa, màu của than đá và không có bất kỳ ánh bóng sáng nào trong nó. Làn da anh sạm màu vì rám nắng, màu đồng ô-liu đậm.

Anh rất vạm vỡ, không hề có một phần dư thừa nào trên cơ thể rắn chắc của anh. Các cơ bắp được trui rèn từ công việc nặng nhọc và thường xuyên tập luyện các bài tập thể hình, cơ bắp của người đàn ông rèn luyện cho cả sức mạnh và tốc độ. Rachel nâng một tay anh lên, đặt nó vào giữa hai tay cô. Những ngón tay của anh thon dài và mảnh khảnh, sức mạnh hiện ra rất rõ ràng dù cho anh đang hoàn toàn rũ rượi. Móng tay anh ngắn và được chăm sóc kỹ lưỡng. Cô nhẹ nhàng cảm nhận những vết chai trên lòng bàn tay và ngón tay anh; và đồng thời cũng nhận thấy một điều gì đó, vùng da thịt rắn chắc ở cạnh bên ngoài bàn tay. Cô thở gấp, và sự cảnh giác châm chích dọc theo sống lưng. Nâng bàn tay anh tựa vào gò má mình, cô ngập ngừng vươn đến và chạm vào vết sẹo trên vùng bụng bằng phẳng của anh, một đường cong, trắng nhợt nhạt nổi rõ trên làn da rám nắng của anh. Vết sẹo ngang qua bụng và vòng qua bên phải, rồi vòng xuống dưới khỏi tầm mắt. Đây không phải là vết sẹo phẫu thuật. Cả người cô lạnh toát, mừng rỡ ra trước mặt mình hình ảnh dã man và dữ dội của cuộc đâm chém bằng dao. Anh ắt hẳn đã xoay người né lưỡi dao, để nó trượt qua bên phải và sau lưng.

Người đàn ông với vết sẹo như vậy, cùng với những vết chai sần có lộ rõ trên hai bàn tay, không phải là người làm công việc bình thường. Không một người đàn ông bình thường nào có thể bơi đến bãi biển với tình trạng bị thương như anh; một việc đòi hỏi quyết tâm và sức mạnh lạ thường. Anh đã bơi bao xa? Cô nhớ rằng cô đã không thể nhìn thấy bất cứ ánh sáng nào

trên biển. Cô nhìn lên gương mặt răn rỏi, xương xương của anh và rùng mình khi suy nghĩ về sức mạnh tinh thần dẻo dai ẩn đằng sau hàng lông mi nhắm chặt. Kiên cường đến thế, vậy mà giờ đây anh nằm bất lực trên giường; sự sống sót lệ thuộc vào cô. Cô đã quyết định sẽ che giấu anh, thế nên cô có nhiệm vụ phải chăm sóc và bảo vệ anh trong khả năng tốt nhất cô có thể. Bản năng mách bảo cô rằng cô đã quyết định đúng, nhưng tâm trạng bồn khoăn không rời khỏi cô cho đến khi cô có một vài sự thật đúng đắn nào đó trợ giúp thêm trực giác của mình.

Thuốc aspirin và lau mát đã làm hạ nhiệt độ cơ thể anh, và anh có vẻ như đang ngủ sâu, dù cô tự hỏi làm thế nào nhận biết được sự khác biệt giữa ngủ và hôn mê. Honey đã hứa sẽ ghé qua và kiểm tra anh, để chắc chắn rằng sự chấn động không tệ như ban đầu chị nghĩ. Rachel không thể làm được việc gì khác, ngoại trừ những công việc thường ngày.

Cô đánh răng và chải tóc, rồi thay vào chiếc quần shorts khaki và áo thun cotton không tay màu trắng. Cô bắt đầu thu dọn phòng ngủ, như cô vẫn thường làm, rồi nhìn nhanh lên người đàn ông đang ngủ trên giường. Cảm thấy mình thật ngu ngốc, cô bước vào phòng tắm và đóng cửa lại. B.B. đã mất năm năm nay, và cô không quen với việc có đàn ông ở gần, đặc biệt là người lạ.

Cô đóng cửa sổ và bật máy lạnh, rồi bước ra ngoài. Ebenezer Duck và bảy đàn lạch bạch theo sau ào tới trước cô, Ebenezer kêu quác quác phàn nàn khi phải chờ thóc quá lâu trong khi cô thường rải vào sáng sớm. Ebenezer là lão ngỗng cái kỉnh, cô chắc chắn, nhưng có một sự oai vệ nhất định ở nó, to lớn, béo tròn và trắng toát, và cô ưa thích tính cách lập dị của nó. Joe vòng quanh góc sau của căn nhà và đứng quan sát cô cho đàn ngỗng ăn, vẫn giữ khoảng cách giữa họ như nó luôn làm. Rachel trút thức ăn của Joe vào chén và đổ đầy nước sạch vào đĩa uống nước của nó, rồi bước ra sau. Nó không bao giờ đến gần khi cô vẫn còn ở gần thức ăn.

Cô thu thập những quả cà chua chín mọng từ khu vườn nhỏ và kiểm tra những cây đậu; những quả đậu xanh cần được thu hoạch trong ngày khác hoặc đại loại như thế. Khi đó dạ dày cô réo âm ỉ trống rỗng, cô nhận thấy đã quá giờ ăn sáng thường ngày của cô. Toàn bộ kế hoạch làm việc của cô đã bị phá vỡ, và cũng không có gì thúc đẩy cô cố gắng khôi phục lại. Làm sao cô có thể tập trung viết lách trong khi tất cả giác quan của cô đều xoáy vào người đàn ông đang nằm trong phòng ngủ?

Cô vào nhà và kiểm tra anh, nhưng anh đã không hề cử động. Cô làm mới tấm khăn ướt và đặt nó lên trán anh, rồi chuyển sang tập trung vào dạ dày đang sôi ùng ục của mình. Trời quá nóng đến nỗi bất kỳ món gì đều có vẻ quá nặng nề, thế nên cô giải quyết bằng miếng bánh sandwich kẹp thịt nguội và những lát cà chua tươi mới cô vừa mang vào. Với một cốc trà đá trên tay này và tay kia là miếng sandwich, cô bật radio và ngồi bên cạnh để lắng nghe tin tức. Không có gì đặc sắc: những cuộc thao luyện chính trị chuẩn mực, ở cả địa phương và quốc gia; một vụ cháy nhà; một phiên tòa xét xử quan trọng ở địa phương, nối tiếp là tin tức về thời tiết, hứa hẹn là vẫn như vậy. Không tin tức gì trong số đó cung cấp thậm chí chỉ một ý niệm mơ hồ lý giải sự hiện diện và tình trạng của người đàn ông trong phòng ngủ của cô.

Chuyển sang kênh khác, cô lắng nghe trong suốt một giờ, và cũng vẫn không có gì. Hôm nay là một ngày tĩnh lặng, hơi nóng giữ hầu hết mọi người ở trong nhà. Không có tin về bất cứ cuộc tìm kiếm hoặc lòng bắt ma túy nào. Khi cô nghe tiếng xe hơi dừng lại trước nhà, cô tắt đài và đứng dậy nhìn ra cửa sổ. Honey chỉ vừa bước ra khỏi xe, mang theo một bao lớn hàng hóa khác.

“Anh ta như thế nào rồi?” chị hỏi ngay khi bước vào nhà.

“Vẫn chưa tỉnh dậy. Anh ấy bị sốt khi em thức dậy, nên em xoay sở cho anh ta uống hai viên aspirin và một ít nước. Rồi em lau mát cho anh ta.”

Honey đi vào phòng ngủ và cẩn thận kiểm tra phản ứng đồng tử, rồi xem xét những vết khâu của chị ở vai và đùi anh rồi băng bó lại vết thương. “Chị mua một cái nhiệt kế mới vì chuyện này,” chị thì thầm, vung vẩy nó rồi đặt vào miệng anh. “Chị không có cái nào dùng cho người cả.”

Rachel lạnh quanh gần đó một cách lo lắng. “Anh ta ra sao rồi chị?”

“Đồng tử anh ta phản ứng tốt hơn rồi, những vết thương trông sạch sẽ, nhưng còn lâu lắm anh ta mới khỏe lại được. Anh ta sẽ nằm bệnh trong nhiều ngày đây. Thật sự mà nói, anh ta càng nằm yên như thế này càng lâu thì càng tốt hơn cho. Anh ta để đầu mình nghỉ ngơi và không gây bất kỳ áp lực nào lên vai hay chân.”

“Vậy còn cơn sốt của anh ta thì sao?”

Honey đếm mạch, rồi lấy nhiệt kế ra khỏi miệng anh và đọc.

“Một trăm lẻ hai. Không nguy kịch, nhưng như chị đã nói, anh ta sẽ bị ốm trong một khoảng thời gian. Cho anh ta uống aspirin mỗi bốn giờ và cho uống nước càng nhiều càng tốt. Lau mát anh ta bằng nước mát để làm anh ta thoải mái. Chị sẽ trở lại vào ngày mai, nhưng chị không thể đến quá thường xuyên, bằng không thì sẽ rất đáng nghi.”

Rachel gượng cười. “Chị có chắc là tưởng tượng của chị không quá mức chứ?”

Honey nhún vai. “Chị có nghe radio và đọc báo. Không có bất cứ tin gì về người đàn ông này. Có thể là em cười chị, nhưng tất cả những gì chị có thể nghĩ chỉ có duy nhất hai tình huống mà thôi. Một là anh ta thuộc nhân viên hành pháp, hoặc anh ta là một tay ban lậu ma túy đang lẫn trốn băng đảng của mình.”

Nhìn xuống anh, vào mái tóc đen nhánh rối tung, Rachel lắc đầu. “Em không nghĩ anh ta là tên buôn lậu ma túy.”

“Tại sao không? Bộ họ có hình xăm nhận diện, hay thứ gì đó?”

Cô không kể với Honey về hai bàn tay anh. “Chắc hẳn là em đang cố an ủi bản thân mình là em đã làm đúng.”

“Dù gì đi nữa, thì chị nghĩ là em đúng. Tối qua thì không, nhưng hôm nay chị đã suy nghĩ, và chị đã nói chuyện với một nghị sĩ sáng nay. Ông ta không đề cập bất cứ điều gì khác thường. Nếu chàng trai của em có liên quan đến ma túy, em sẽ có thời gian để khám phá trước khi anh ta tỏ ra nguy hiểm. Nên, chị chắc rằng là em đã làm đúng.”

Vẫn có một khả năng khác, khả năng mà Rachel đã nghĩ nhưng không có ý định đề cập với Honey. Nếu anh ta là một mật vụ... cho một ai đó thì sao? Kẻ buôn lậu ma túy, một mật vụ- không cái nào trong sạch cả, dựa vào những điều cô đã học được về cả hai nghề nghiệp này khi còn là một phóng viên. Rachel đã là một phóng viên giỏi, rất xuất sắc, đào sâu vào những sự thật mà thậm chí rất nguy hiểm. Cô biết, nhiều hơn Honey, rằng che giấu người đàn ông này nguy hiểm ra sao, nhưng một điều gì đó trong cô không thể đơn giản là phui tay trốn tránh trách nhiệm và giao anh ta cho cảnh sát, rồi để mọi việc diễn ra. Cô đã có trách nhiệm với anh ngay giây phút cô nhìn thấy anh yếu ớt bơi trong Gulf, và giao nộp anh cho người khác cũng sẽ không thay đổi sự thật đó. Chỉ cần có một khả năng, dù rất nhỏ nhoi, rằng anh xứng đáng với sự bảo vệ của cô, cô phải trao cho anh điều đó. Đó là sự mạo hiểm mà cô phải chấp nhận.

“Bao lâu nữa thì anh ta sẽ tỉnh dậy?” cô thì thầm.

Honey ngáp ngừng. “Chị không biết. Chị là bác sĩ thú ý, nhớ không? Bị sốt, mất máu, đập vào đầu... chị không biết nữa. Anh ta nên được thiết lập đường truyền tĩnh mạch để truyền dịch. Mạch nhanh và yếu, chắc chắn là anh ta cần truyền máu và anh ta bị chấn động, nhưng anh ta đã vượt qua được. Anh ta có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào, hay có thể là ngày mai. Khi mới tỉnh dậy, anh ta có thể bị mất phương hướng, cũng không có gì ngạc

nhien. Đừng để anh ta bị kích động nhé, và làm gì thì làm, đừng cho anh ta ngồi dậy.”

Rachel quan sát anh, nhìn vào thân thể cơ bắp mạnh mẽ, và tự hỏi trên đời này có cách nào mà cô có thể ngăn chặn không cho anh làm những việc mà anh quyết tâm phải làm. Honey đang lấy gạch và băng ra khỏi túi xách,” Thay băng cho anh ta vào ngày mai nhé. Chị sẽ không quay lại trước tối mai đâu, ngoại trừ em nghĩ tình hình anh ta tệ hơn và gọi chị, và trong trường hợp đó, tốt hơn là em nên gọi cho bác sĩ.”

Rachel cố gắng nở nụ cười căng thẳng. “Cám ơn chị. Em biết chuyện này cũng không dễ cho chị”

“Ít nhất là em mang đến vài sự kích thích vào mùa hè. Bây giờ chị phải đi đây, hoặc là Rafferty sẽ xé xác chị ra từng mảnh vì để cho lão chờ.”

“Nói với John là em chào nhé,” Rachel nói khi hai người ở hiên nhà.

“Tùy thuộc vào tâm trạng của ông ta.” Honey nhăn ra cười, đôi mắt sáng lên trước viễn cảnh thích thú của cuộc chiến. Chị và John Rafferty đã có mâu thuẫn kể từ khi Honey khám chữa bệnh trên vùng này. Rafferty đã làm rõ quan điểm của ông là một người phụ nữ không đủ mạnh khỏe để xử lý công việc, và Honey đã chứng tỏ là ông ta sai. Mối quan hệ giữa hai người từ lâu đã tiến triển thành sự tôn trọng lẫn nhau và cuộc tranh luận âm ỉ tiếp diễn mà cả hai đều thích thú. Kể từ khi Honey đính hôn lâu dài với một kỹ sư ở nước ngoài, có ý định kết hôn trong mùa đông khi ông quay về Mỹ, cô cũng an toàn trước đòn móng vuốt truyền thuyết của Rafferty, bởi vì một điều Rafferty không làm là xâm phạm.

Joe đứng trong góc ngôi nhà, cơ co chặt khi nó cảnh giác quan sát Honey bước vào xe hơi và chạy đi. Thường thì Rachel sẽ phải trấn an nó, nhưng hôm nay cô cũng căng thẳng và cảnh giác. “Bảo vệ,” cô nói nhẹ

nhàng, không biết là có có hiệu mệnh lệnh không.” Cậu bé ngoan. Bảo vệ ngôi nhà nhé.”

Cô xoay xở để làm việc vài giờ với bản thảo, nhưng không thể thật sự tập trung vào chuyện đang làm khi cô cứ lắng nghe âm thanh trong phòng ngủ. Cứ vài phút cô lại vào để kiểm tra anh, nhưng lần nào anh cũng nằm giống như lần trước. Cô cố gắng rất nhiều lần để cho anh uống nước, nhưng đầu anh ngã quật vào vai cô khi cô nâng anh dậy, và anh không có một phản ứng nào. Cuối buổi chiều, nhiệt độ của anh tăng lại, và Rachel bỏ mặc mọi cố gắng để viết lách. Bằng cách nào đó, cô phải đánh thức anh ta để cho anh ta uống thuốc.

Lần này cơn sốt có vẻ tệ hơn. Làn da anh chạm vào nóng hổi, gương mặt anh ửng đỏ lên vì sốt. Rachel trò chuyện với anh khi cô nâng đầu anh dậy, dỗ dành và phỉnh phờ. Với bàn tay tự do còn lại, cô vuốt ngực và cánh tay anh, cố gắng vực anh dậy, và nỗ lực của cô được đền bù khi anh đột nhiên rên rỉ mạnh và xoay mặt anh tựa vào cổ cô.

Giọng nói và cử động, từ một người đã luôn im lặng, làm cô giật mình. Trái tim cô nảy lên điên cuồng, và trong một lúc cô không thể chuyển động, chỉ đơn giản là ôm anh và cảm nhận sự cọ xát của hàm râu đang mọc bên cổ mình. Đó là một cảm giác gợi tình lạ thường, và cơ thể cô bị kích thích gợi nhớ. Một màu đỏ tràn lên hai gò má cô; cô đang làm gì vậy, phản ứng như thế này trước một sự va chạm không ý thức của một người đàn ông bị bệnh? Cứ cho là, đã một thời gian quá lâu đối với cô, nhưng cô chưa bao giờ cho bản thân mình là khát tình, quá đói khát sự đụng chạm của đàn ông để mà một sự đụng chạm không ý thức có thể kích thích cô.

Cô với lấy chiếc muỗng có chứa aspirin nghiền nát và giữ nó trên miệng anh, chạm muỗng vào môi như cô đã làm lúc trước. Anh quay đầu qua hướng khác một cách bồn chồn, và Rachel đưa muỗng theo

anh.”Không, anh không được” cô phản nài. “Anh không được tránh. Mở miệng ra và uống cái này. Nó sẽ làm anh khỏe hơn.”

Hàng lông mày sẫm màu của anh nhăn lại và anh co lại, né tránh chiếc muỗng lần nữa. Kiên trì, Rachel thử lại, và lần này cô cho được aspirin đắng nghét vào miệng anh. Anh nuốt xuống, và trong khi anh đang hợp tác, cô đút bằng thìa cho anh vài ounces nước trà đá trước khi anh chìm trở lại trạng thái mê man. Theo lệ như sáng nay, cô kiên nhẫn lau mát cho anh bằng nước mát cho đến khi aspirin bắt đầu có tác dụng và cơn sốt giảm bớt, cho phép anh được nghỉ ngơi

Phản ứng của anh, cáu kỉnh như vậy, khiến cô hy vọng rằng anh sẽ sớm tỉnh dậy, nhưng hy vọng đó tan biến trong suốt đêm dài. Cơn sốt của anh tăng cao đến khi cô có thể cho anh uống thêm aspirin và khiến nó được kiểm soát lần nữa. Đêm đó cô chỉ nghỉ ngơi được một khoảng thời gian ngắn ngủi, bởi vì trải qua hầu hết thời gian cúi xuống anh, kiên nhẫn lau người anh với mảnh khăn ướt mát lạnh để giữ mát cho anh hết mức cô có thể, và làm tất cả những việc khác cần thiết cho bệnh nhân nằm liệt giường.

Vào lúc bình minh, anh rên rỉ lần nữa và cố xoay người sang một bên. Đoán là cơ bắp của anh đang đau đớn vì nằm mãi ở một tư thế quá lâu, Rachel giúp anh lăn sang bên phải, rồi tranh thủ cơ hội ở tư thế mới này và lau lưng anh bằng nước mát. Anh gần như im lặng ngay lập tức, nhịp thở trở nên sâu hơn và đều đặn. Đôi mắt đau rát và cả người nhức nhối, Rachel tiếp tục xoa bóp lưng anh đến khi cô tin chắc rằng cuối cùng anh đã yên giấc, rồi mới tự mình trườn lên giường. Cô mệt mỏi quá... Cô nhìn chăm chú vào tấm lưng cơ bắp của anh, tự hỏi làm sao mà cô dám đi ngủ và làm sao cô có thể tỉnh táo thêm một phút nào nữa được. Hai mí mắt cô sụp xuống nặng nề, và ngay lập tức cô chìm vào giấc ngủ, theo bản năng di chuyển lại gần tấm lưng ấm áp của anh.

Trời vẫn còn sớm khi cô thức giấc; đồng hồ cho biết cô đã ngủ hơn hai giờ một chút. Anh đang lại nằm ngửa, và đã đá tấm phủ thành một đồng

vặn xoắn quanh chân trái. Bối rối vì cử động của anh đã không đánh thức cô, Rachel bước xuống giường và đi vòng qua để kéo thẳng tấm khăn và kéo nó phủ lên anh, cố không làm chấn động đến chân trái của anh. Cô nhìn lướt khắp cơ thể trần trụi của anh và vội vàng giật mạnh ánh nhìn sang nơi khác, đỏ bừng mặt lần nữa. Chuyện quái quỷ gì xảy ra với cô vậy? Cô biết đàn ông khóa thân nhìn như thế nào, và đây thậm chí không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy cơ thể anh. Cô đã chăm sóc cho anh gần hai ngày rồi, tắm rửa và giúp anh băng bó. Ấy thế mà, cô không thể ngừng cái cảm giác ấm áp cuộn trào bên trong cô mỗi khi nhìn anh. Chỉ là ham muốn, cô kiên quyết tự nhủ với bản thân. Ham muốn đơn thuần, cổ xưa. Mình là một người phụ nữ bình thường, và anh ta là một người đàn ông bảnh bao. Ngưỡng mộ cơ thể anh ta là bình thường, nên mình phải ngừng ngay việc cư xử như một cô nhóc xấu hổ khúc kha khúc khích

Cô kéo tấm khăn lên đến ngực anh, rồi vỗ về anh uống thêm aspirin. Tại sao đến giờ mà anh vẫn không tỉnh? Có phải sự chấn động nghiêm trọng hơn Honey đã nghĩ? Mặc dù tình trạng của anh không có vẻ tồi tệ hơn, và thực tế là bây giờ anh đã phản ứng hơn một chút so với lúc đầu; bây giờ cho anh uống aspirin và nước dễ dàng hơn nhiều, nhưng cô muốn anh mở mắt ra, nói chuyện với cô. Từ giờ cho đến lúc đó, cô không thể đoán chắc rằng cô đã không làm hại anh khi quyết định che giấu cho anh.

Che giấu khỏi ai? Tiềm thức của cô chế giễu. Không có ai tìm kiếm anh. Nỗi bồn chồn lo sợ cô đã phải chịu đựng có vẻ ngu ngốc vào buổi sáng rạng rỡ, quang đãng này.

Trong khi anh vẫn lặng yên, cô cho thú nuôi ăn và làm công việc vườn tược, thu hoạch đậu xanh và một vài quả cà chua đã chín tới qua. Có một vài quả bí vàng sẵn sàng để hái, và cô quyết định làm món bí hầm thịt cho bữa tối. Cô nhổ cỏ trong vườn và quanh những cây bụi, khi đó, hơi nóng trở nên rất ngọt ngào. Thậm chí cả cơn gió thông thường từ Gulf cũng không có, không khí nóng và nặng nề. Cô khao khát đi bơi, nhưng không

dám rời bệnh nhân của mình mà không có ai chú ý trong thời gian dài như thế.

Khi cô đến kiểm tra anh lần nữa, cô thấy tấm khăn một lần nữa bị đá xuống, và anh đang khẽ cử động, đầu anh xoay trở một cách cáu kỉnh. Không phải là lúc cho thêm aspirin, nhưng anh nóng quá; cô lấy một bát nước mát và ngồi lên giường bên cạnh anh, chậm rãi lau mát cho anh cho đến khi anh mát lại và tiếp tục ngủ. Khi cô nhích khỏi giường, cô liếc xuống nhìn anh và tự hỏi không biết cô có lãng phí thời gian che chắn cho anh hay không. Nó đơn giản là khiến anh quá nóng, trong tình trạng nóng sốt của anh, mặc dù cô đã bật máy lạnh lên và cảm thấy ngôi nhà đã mát lạnh. Một cách cẩn thận, cô gỡ tấm khăn ra khỏi chân anh, chạm vào nhẹ nhàng và nhanh lẹ; khi ấy cô ngừng lại và hai tay cô quay trở lại chân anh. Anh có đôi chân hấp dẫn, mảnh khảnh và rám nắng, nam tính và được chăm sóc kỹ lưỡng, như hai tay anh. Anh cũng có những vết chai cứng ở những vùng lồi lõm rìa ngoài đôi chân, giống như trên hai tay. Anh là một chiến binh được trui rèn.

Nước mắt nóng bỏng trong mắt cô khi cô kéo tấm khăn lên đến hông anh và đặt ở đó, quyết định thỏa hiệp. Cô không có lý do gì để khóc; anh đã tự lựa chọn cuộc đời cho mình và sẽ không cảm kích sự thương hại của cô. Những người sống trên bờ vực nguy hiểm làm điều đó bởi vì đó là điều họ muốn; bản thân cô cũng đã sống ở đó, và cô biết cô đã tự do chọn lấy việc chấp nhận hoàn cảnh nguy hiểm đến với mình. B.B. đã chấp nhận sự nguy hiểm trong công việc của mình, xem nó như phần thưởng được trao tặng cho những việc anh cho là xứng đáng để làm. Nhưng không ai trong hai người họ nghĩ là chính công việc của cô mà anh phải trả giá bằng mạng sống của mình.

Tối đó, khi Honey đến thì Rachel đã tự kèm chế được mình trước đó lâu rồi, và mùi thơm nức của bí hầm thịt bay vào mũi khi chị bước vào cửa.

“Ummm, thơm quá,” Chị hít vào. “Bệnh nhân của chúng ta như thế nào rồi?”

Rachel lắc đầu. “Không thay đổi gì nhiều. Anh ta có cử động một chút, khó chịu, khi anh bị sốt cao, nhưng anh ta vẫn chưa tỉnh dậy.”

Cô vừa mới kéo tấm khăn phủ lên anh trước đó vài phút, nên anh được che đậy lại khi Honey đi vào kiểm tra anh. “Anh ta làm tốt lắm,” Honey thì thầm sau khi quan sát những vết thương và kiểm tra hai mắt anh. “Để anh ta ngủ đi. Đó là thứ anh ta cần.”

“Đã quá lâu rồi,” Rachel thì thầm.

“Anh ta đã phải vượt qua quá nhiều chuyện. Cơ thể có phương thức để giành quyền kiểm soát lên và làm những gì nó cần.”

Cũng không mất nhiều công sức để thuyết phục Honey ở lại ăn tối. Món thịt hầm, đậu và những lát cà chua tươi rói tự có vai trò thuyết phục rất lớn. “Bữa ăn ngon hơn món hamburger chị định ăn rất nhiều,” Honey nói, dùng thìa để nhấn mạnh. “Chị nghĩ cậu bé của chúng ta vượt qua nguy hiểm rồi, nên ngày mai chị không định tới, nhưng nếu em lại nấu ăn, chị luôn có thể thay đổi ý định.”

Thật tuyệt khi được cười đùa, sau hai ngày căng thẳng vừa qua. Đôi mắt Rachel lấp lánh.”Đây là bữa ăn đầu tiên em nấu kể từ khi thời tiết nóng quá. Em sống dựa vào trái cây, ngũ cốc và rau sống, bất cứ món gì giúp em thoát khỏi việc phải bật bếp lò lên. Nhưng do em bật máy lạnh để cho anh ta thoải mái, nên việc nấu ăn tối nay cũng không tệ lắm đâu.”

Sau khi hai người lau dọn phòng bếp, Honey xem đồng hồ. “Chưa trễ lắm. Chị nghĩ chị sẽ ghé ngang nhà Rafferty và kiểm tra con ngựa cái sắp sinh. Có thể đỡ phải mất công thêm một chuyến đi nữa khi chị về đến nhà. Cảm ơn đã mời chị dùng bữa nhé”

“Rất sẵn lòng. Em không biết em làm được gì khi không có chị.”

Honey quan sát cô một lúc, gương mặt tàn nhang rất thành thật. “Em sẽ xoay xở được, phải không? Em là dạng người làm những gì cần thiết phải làm, mà không bao giờ nặng xị lên về nó. Chàng trai nằm trong kia nợ em nhiều lắm.”

Rachel không biết anh ta có nhìn sự việc theo cách đó hay không. Sau khi tắm xong, cô chăm chú nhìn anh, mong muốn anh mở mắt ra và nói chuyện với cô, cho cô biết một vài gợi ý về con người anh ẩn đằng sau mi mắt nhắm kín. Từng giờ từng giờ trôi qua làm tăng thêm sự bí ẩn vây quanh anh. Anh là ai? Ai đã bắt anh, và tại sao? Tại sao không có bất cứ thông tin gì được đề cập trên truyền thông có thể áp dụng vào anh? Một con tàu được tìm thấy thả trôi trên Gulf hoặc trôi dạt vào bãi biển sẽ được đưa lên báo chí. Bản tin người bị mất tích sẽ được đăng lên báo. Bắt giữ ma túy, tù nhân vượt ngục, những thứ khác, nhưng không có gì giải thích lý do tại sao anh bị trôi giạt vào bờ theo thủy triều.

Cô leo lên giường nằm cạnh anh, hy vọng có ít nhất một vài giờ được ngủ. Anh ngủ yên hơn rồi, cô nghĩ, cơn sốt không tăng cao như lúc ban đầu. Cô nắm lấy cánh tay anh, và chìm vào giấc ngủ.

Chiếc giường rung lên đánh thức cô, làm cô giật mình thoát khỏi giấc ngủ ngon. Cô ngồi thẳng lên giường, tim nẩy mạnh. Anh đang cử động không ngừng, cổ đá tấm phủ khỏi người chỉ bằng chân phải, và cuối cùng anh thành công khiến phần lớn tấm khăn trượt ra khỏi anh. Da anh nóng quá, và anh hít thở nặng nhọc. Liếc nhìn đồng hồ, cô biết đã quá giờ anh nên cần thêm thuốc aspirin.

Cô bật chiếc đèn bên cạnh giường lên và đi vào phòng tắm để lấy aspirin và nước sạch. Lần này anh yên lặng nuốt mà không làm nặng xị lên, và Rachel cho anh uống gần hết một ly nước đầy. Cô đặt đầu anh nằm xuống gối, những ngón tay cô chậm rãi di chuyển đến mái tóc anh.

Lại mơ mộng nữa! Cô giật phắt người tránh xa khỏi định hướng nguy hiểm mà những mơ mộng hảo huyền đang dẫn đưa. Anh cần được hạ sốt, còn cô thì đứng đây mà mơ mộng viễn vông về anh. Tự ghê tởm bản thân mình, cô thấm ướt khăn rửa mặt và cúi người xuống anh, chậm rãi lau cơ thể anh bằng chiếc khăn mát lạnh.

Một bàn tay chạm vào ngực cô. Cô cứng người, mở to mắt. Áo ngủ của cô rộng và không tay, đường viền cổ áo khoét sâu đã rơi xa khỏi người cô khi cô cúi xuống anh. Bàn tay phải của anh chuyển động chậm rãi bên trong cổ áo, và anh lướt mặt sau của những ngón tay mảnh khảnh, mạnh mẽ liên tục lên núm vú cô, đẩy ra trước và sau, cho đến khi chiếc núm nhỏ cứng lại và Rachel phải nhắm mắt lại trước khoái cảm mạnh mẽ và đột ngột. Rồi bàn tay anh di chuyển xuống thấp hơn, quá chậm rãi đến nỗi làm cô nghẹn thở, vuốt ve bờ ngực mịn như nhung của cô. "Đẹp," anh thì thầm, chất giọng anh trầm lắng, một từ duy nhất đặc sệt.

Từ anh nói vang dội mạnh mẽ trong tâm trí Rachel, và đầu cô giật mạnh, đôi mắt mở to. Anh tỉnh rồi! Trong một lúc, cô nhìn chăm chú vào đôi mắt khê hé mở đen tuyền như thể ánh sáng chìm ngấm trong chúng; rồi hàng lông mi của anh sụp xuống và anh lại chìm vào giấc ngủ lần nữa, tay anh rơi khỏi ngực cô.

Cô quá run rẩy đến nỗi gần như không thể cử động được. Da thịt cô vẫn cháy bỏng từ cái động chạm của anh, và ngay giây phút khi cô nhìn vào mắt anh, thời gian như đông cứng lại, in hằn sâu vào tâm trí cô, làm cô thấy mình như bị đóng dấu bởi cái nhìn của anh. Mắt đen, đen hơn cả bóng đêm, không hề có một chút ánh nâu nào. Đôi mắt lơ mơ bởi sốt và đau đớn, nhưng anh đã nhìn thấy cái anh thích và vươn tay chạm vào nó. Nhìn xuống, cô thấy cổ áo lỏng lẻo, bằng vải cotton dễ chịu hở ra, để ngực cô hoàn toàn phơi bày trước mắt anh, và chạm vào; cô không chủ tâm mời gọi cả hai điều ấy. Đôi tay cô run rẩy khi cô tự động tiếp tục lau mát anh bằng chiếc khăn lạnh. Mọi giác quan của cô quay cuồng, tâm trí cô xáo trộn để

tiếp nhận sự thật sự thật là anh đã tỉnh lại, rằng anh đã nói chuyện, cho dù đó chỉ là một từ duy nhất. Không hiểu vì sao trong suốt hai ngày dài qua, khi anh nằm bất động, mặc dù cô khao khát anh tỉnh dậy, nhưng cô đã ngừng trông đợi điều đó. Cô đã chăm sóc anh hoàn toàn như một đứa trẻ còn ẵm ngửa, và bây giờ cô giật mình như thể đứa bé đột ngột nói chuyện. Nhưng anh không phải trẻ sơ sinh; anh là một người đàn ông. Một người đàn ông đau ốm, nếu sự nhận xét thẳng thắn thể hiện trong một từ duy nhất đó có bất kỳ ý nghĩa nào. “Đẹp,” anh nói, và má cô nóng lên.

Rồi ý nghĩa của từ đó đập vào cô, và cô giật phắt lên. Anh là người Mỹ! Nếu một người mà thốt lên một từ đầu tiên, khi anh nửa mê nửa tỉnh và nóng bỏng bởi cơn sốt, sẽ là ngôn ngữ quê quán của mình. Nhưng từ đó là tiếng Anh, và trọng âm, dù chất giọng đặc, nhưng dứt khoát là người Mỹ. Một phần của dấu luyện âm có thể là trọng âm tự nhiên, giọng nói kéo dài của phía Nam hoặc phía Tây.

Người Mỹ. Cô tự hỏi mái tóc đen của anh là di truyền từ dân tộc nào, Ý hay A-rập, Hungary hay Ấn độ, thậm chí có thể là Black Ailen? Tây Ban Nha? Người Tartar? Xương gò má cao và chiếc mũi cong cong mảnh dẻ có thể là của bất cứ dân tộc nào, nhưng anh chắc chắn đến từ hợp chủng quốc Hoa Kỳ.

Tim cô vẫn đập mạnh trong lồng ngực vì phấn khích. Thậm chí sau khi cô đã đổ chén nước, tắt đèn và leo lên giường nằm cạnh anh, cô vẫn run rẩy và không thể ngủ. Anh đã mở mắt và nói chuyện với cô, đã chủ động di chuyển. Anh đang hồi phục! Gánh nặng rút khỏi vai cô bởi nhận thức điều đó.

Cô xoay người qua và nhìn vào anh, không thể thấy rõ hình dáng nét mặt nhìn nghiêng của anh trong căn phòng tối đen, nhưng từng lỗ chân lông của cô đều cảm nhận được sự gần gũi của anh. Anh ấm áp và sinh động, và sự đau đớn và trạng thái mê ly ngây ngất trộn lẫn dâng trào lên trong cô, bởi vì không hiểu bằng cách nào đó, anh đã trở nên quan trọng với cô, quan

trọng đến nỗi cuộc sống thường ngày của cô đã hoàn toàn bị biến đổi. Thậm chí cả khi anh rời đi, thực tế bảo với cô rằng anh phải đi, cô sẽ không bao giờ có thể trở lại như trước được nữa. Vịnh Kim Cương đã mang anh đến cho cô, một món quà lạ kỳ từ dòng nước màu lam ngọc. Cô vươn tay ra và những ngón tay nhẹ nhàng lần xuống cánh tay cơ bắp của anh, rồi cô rút tay lại, bởi vì những cảm nhận về làn da anh khiến trái tim cô chao đảo lần nữa. Anh đã đến từ biển, nhưng người phải chịu đựng những sự thay đổi to lớn do biển cả đem đến là cô.

VỊNH KIM CƯƠNG

Linda Howard

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tìm kiếm người mất tích “Tôi nói cho hai người nghe, hãn đã chết rồi.”

Một tên đàn ông gầy gò, với mái tóc nâu nhạt và một khuôn mặt nhọn cứng rắn ngược lại với điệu bộ kiểm chế điềm tĩnh và đầy kiểm soát trong điệu bộ, trao cho người nói một vẻ thích thú khinh khỉnh. “Anh nghĩ rằng chúng ta có đủ sức để giả thiết như thế không, Ellis?” Chúng ta không tìm thấy gì hết - tôi nhắc lại, không gì hết – để bảo đảm cho chúng ta và cái chết của hãn.”

Tod Ellis nheo mắt lại. “Không có cách nào để hãn sống sót. Con thuyền đó bốc cháy như một thùng dầu vậy.”

Một phụ nữ tóc đỏ thanh lịch vẫn im lặng lắng nghe cả hai, và giờ cúi người tới trước để rút ra một điều xì gà. “Thế còn báo cáo từ một người trong đội rằng anh ta nhìn thấy thứ gì đó, hay ai đó, nhảy qua thành thì sao?”

Ellis đỏ bừng mặt tức giận. Hai kẻ này đã nghe theo hãn khi liên quan đến việc thiết lập cuộc mai phục, nhưng giờ chúng đang đi xử với hãn như một tên nghiệp dư hạng bét. Hãn không thích thế, hãn vượt xa lũ nghiệp dư rất nhiều, và chúng đã vô cùng cần hãn khi chúng theo dấu Sabin. Kế hoạch đã không diễn ra chính xác như chúng muốn, nhưng Sabin không hề thoát được, và đó là điều quan trọng nhất. Nếu chúng đã nghĩ tìm được hãn ta là chuyện dễ dàng, thì chúng là lũ ngốc vĩ đại nhất. “Thậm chí nếu hãn ta lần được xuống nước,” hãn nói một cách kiên nhẫn, “hãn cũng bị thương.

Chúng ta đã thấy hắn bị bắn trúng. Chúng ta chỉ cách đó vài dặm. Không có cách nào hắn có thể đến được bờ vịnh. Hoặc hắn bị chìm, hoặc một con cá mập đã tóm được hắn. Tại sao lại phải chuốc lấy mạo hiểm thu hút sự chú ý về phía chúng ta bằng cách tìm kiếm hắn?”

Đôi mắt xanh nhạt của người kia nhìn xa xăm khỏi Ellis, chìm vào quá khứ. “Ah, nhưng chúng ta đang nói về Sabin, không phải một kẻ tầm thường nào khác. Bao nhiêu lần hắn đã tuột khỏi tay chúng ta rồi? Quá nhiều để kiến tôi tin rằng giết hắn là chuyện dễ dàng. Chúng ta không tìm thấy thứ gì sót lại trên tàu, và nếu, như anh nói, hắn hoặc chìm nghìn hoặc bị cá mập tấn công, thì vẫn phải có vài chứng cứ chứ. Chúng ta đã tuần tra khu vực đó hai ngày trời mà không tìm thấy thứ gì hết. Điều hợp lý cần làm là chuyển cuộc tìm kiếm của chúng ta sang bãi biển.”

“Chúng ta sẽ để lộ mình nếu chúng ta làm thế.”

Người đàn bà mỉm cười. “Không nếu chúng ta làm đúng. Chúng ta chỉ cần phải bí mật. Nguy hiểm lớn nhất của chúng ta là khả năng hắn bị một con thuyền khác cứu lên và đưa đến bệnh viện. Nếu hắn ta có cơ hội nói chuyện cùng ai đó, để gọi vài cú điện thoại, chúng ta sẽ không thể đến gần hắn. Dù vậy đầu tiên chúng ta phải tìm hắn đã. Tôi đồng ý với Charles. Quá nguy hiểm cho chúng ta khi đơn giản thừa nhận rằng hắn đã chết.”

Khuôn mặt Ellis dữ tợn. “Các người có tưởng tượng được chúng ta phải dò xét một khu vực lớn đến thế nào không?”

Charles kéo tấm bản đồ Florida lại gần. “Vị trí của chúng ta là ở đây,” hắn nói, đánh dấu vị trí đó bằng một dấu X. “Cân nhắc đến khoảng cách và thủy triều, mà tôi đã kiểm tra, tôi nghĩ chúng ta nên tập trung nỗ lực trong vùng này.” Hắn vẽ một hình bầu dục dài trên tấm bản đồ và gõ gõ vào đó bằng bút mực. “Noelle, kiểm tra toàn bộ bệnh viện trong vùng này, và cả báo cáo của cảnh sát nữa, để xem có ai được chữa trị với vết thương do

súng gây ra không. Trong khi cô làm thế, chúng tôi sẽ tìm kiếm từng inch một đường bờ biển.”

Hắn dựa lại vào ghế và nghiên cứu Ellis bằng đôi mắt băng giá. “Anh có thể liên lạc với người của mình và tìm ra nếu hắn có gọi cho bất kỳ ai đó mà không đẩy lên sự nghi ngờ nào không?”

Ellis nhún vai. “Tôi có một mối liên lạc đáng tin cậy.”

“Vậy làm đi. Chúng ta có lẽ đã đợi quá lâu để làm thế.”

Hắn sẽ gọi điện, Ellis nghĩ, nhưng hắn chắc chắn rằng điều đó là vô nghĩa. Sabin đã chết, những tên này cứ khẳng khẳng hành động như thể hắn ta là một loại siêu nhân nào đó có thể biến mất trong không khí, rồi lại thần kỳ xuất hiện vậy. Được rồi, dẫu sao hắn ta cũng có danh tiếng khi hắn còn ở trên chiến trường, nhưng đã là nhiều năm rồi. Hắn đã mất đi sự sắc bén của mình kể từ đó, khi mà cứ ngồi quanh một cái bàn giấy ngớ ngẩn theo cái cách hắn vẫn làm. Không, Sabin đã chết, Ellis chắc chắn về điều đó.

Rachel ngồi trên cái xích đu trước nhà, một tờ báo trải rộng trên lòng cô và chất đồng đậu que. Một cái rổ nhỏ đặt trên xích đu bên cạnh cô, và cô đều đặn ngắt hai đầu khỏi thân, kéo xơ ra, rồi bẻ thân đậu thành những đoạn dài một inch, mà cô thả rơi vào rổ. Cô không thích tước xơ đậu que, nhưng cô thích ăn chúng, nên đó là một việc chẳng hay ho gì nhưng bắt buộc. Cô giữ cho xích đu đung đưa nhẹ nhàng và lắng nghe một đài radio bỏ túi để trên bệ cửa sổ. Cô đang nghe một đài Fm trong vùng, nhưng âm lượng được vặn nhỏ bởi vì cô không muốn làm phiền bệnh nhân của mình, người đang ngủ một cách yên bình.

Cô đã dành cả buổi sáng mong chờ anh cuối cùng cũng sẽ tỉnh dậy hoàn toàn, nhưng thay vì thế anh vẫn tiếp tục luân phiên giữa trạng thái ngủ say, khi aspirin và việc lau rửa làm giảm cơn sốt của anh xuống, và trạng

thái chập chờn, khi nhiệt độ của anh nhảy vọt lên. Anh không hề mở mắt hay nói lại lần nào nữa, dù một lần anh đã rên rỉ và ôm chặt vai bằng bàn tay trái cho đến khi Rachel nói lỏng nắm tay của anh ra và giữ lấy tay anh, an ủi anh bằng những tiếng thì thầm trấn an êm dịu.

Joe nhóm dậy khỏi vị trí dưới bụi trúc đào, một tiếng gầm ghè phát ra trong họng nó. Rachel liếc nhìn nó, rồi quét mắt qua khoảng sân và hướng về con đường, sang bên trái, nhưng chẳng thấy gì hết. Chú ý đến lũ sóc hay thỏ không hề giống Joe tí nào. “Cái gì vậy?” cô hỏi, không thể giữ cho sự lo sợ căng thẳng không xen vào giọng nói của mình, và Joe phản ứng lại với giọng cô bằng cách di chuyển để đứng thẳng trước các bậc thang. Tiếng gầm ghè giờ chính thức là một tiếng sủa, và nó đang trợn trừng mắt nhìn về phía hàng thông, về hướng con dốc dẫn xuống vịnh Kim Cương.

Hai người đàn ông đang bước ra từ rừng thông.

Rachel tiếp tục tước và ngắt đậu như thể cô hoàn toàn không quan tâm, nhưng cô cảm thấy từng cơ bắp trong cơ thể mình đều căng lên. Cô nhìn họ chăm chăm, công khai, quyết định rằng thế là bình thường. Họ ăn vận bình thường, với quần kaki nhẹ, áo phông chui đầu, và áo khoác cotton cởi lỏng. Rachel quan sát chiếc áo khoác. Nhiệt độ là chín mươi chín độ F và vẫn chưa đến buổi trưa, nên trời hứa hẹn là sẽ còn nóng nữa. Áo khác là hoàn toàn không thực tế - trừ phi họ cần phải giấu bao súng ngắn.

Khi hai người đàn ông băng qua đường và tiến đến gần ngôi nhà tiếng sủa của Joe trở thành tiếng gầm gừ, và nó núp mình xuống, phần lông dọc cổ dựng lên. Những kẻ kia do dự, và Rachel bắt gặp một người đàn ông chuyển động tay bên dưới áo khoác trước khi cũng lùi lại. “Xin lỗi về điều đó,” cô kêu lên, từ tốn đặt đồng đậu sang bên và đứng dậy.

“Joe không thích người lạ nói chung, và đàn ông nói riêng. Nó thậm chí còn không để hàng xóm bước vào sân nữa. Đoán là từng có một tên nào đó ngược đãi nó. Các anh lạc đường, hay bị thuyền bỏ rơi?” Khi cô nói cô

đi xuống các bậc thang và đặt một bàn tay xoa dịu lên lưng Joe, cảm thấy cách nó hơi nhích người khỏi cô.

“Đều không phải. Chúng tôi đang tìm một người.” Người đàn ông trả lời cô trông cao và điển trai, với mái tóc màu nâu nhạt và một nụ cười trẻ con cởi mở hơi lóe sáng trên khuôn mặt rám nắng. Anh ta liếc xuống Joe. “Uh, cô có muốn giữ chặt con chó thêm không?”

“Nó vẫn sẽ ổn thôi, chừng nào các anh không đến gần ngôi nhà thêm nữa.” Rachel hy vọng rằng điều đó là sự thật. Vỗ về Joe cái nữa, cô đi băng qua nó và tiến đến chỗ hai người đàn ông. “Tôi không nghĩ là nó bảo vệ tôi nhiều bằng lãnh địa của mình đâu. Giờ thì các anh đã nói gì nhỉ?”

Người còn lại thấp hơn, gầy hơn và đen hơn Anh Chàng Trẻ con Bóng Bẩy. “FBI,” anh ta nói một cách mạnh mẽ, lướt một tấm huy hiệu trước mũi cô. “Tôi là đặc vụ Lowell. Đây là đặc vụ Ellis. Chúng tôi đang tìm một người đàn ông mà chúng tôi nghĩ là có thể ở trong khu vực này.”

Rachel nhăn trán, cầu nguyện rằng cô không diễn quá lên. “Một tội phạm bỏ trốn à?”

Ánh mắt của điệp vụ Ellis vẫn tán thưởng cặp chân trần dài của Rachel, nhưng giờ mắt anh ta nâng lên nhìn cô. “Không, nhưng nhà tù là nơi chúng tôi đang cố đưa hắn vào. Chúng tôi nghĩ hắn có thể dạt vào đâu đó trong khu vực này.”

“Không nhìn thấy bất kỳ người lạ nào quanh đây cả, nhưng tôi sẽ canh chừng thật kỹ. Hắn ta trông như thế nào?”

“Cao sáu feet, có thể hơi cao hơn. Tóc đen, mắt đen.”

“Người da đỏ à?”

Cả hai người đàn ông đều có vẻ sửng sốt. “Không, hẳn ta không phải người Anh điêng,” Cuối cùng đặc vụ Lowell nói. “Nhưng hẳn ta ngăm đen, trông kiểu như người Anh điêng.”

“Các anh có ảnh hẳn không?”

Một cái liếc trao nhanh giữa hai người đàn ông. “Không.”

“Hẳn có nguy hiểm không? Ý tôi là, một kẻ giết người, hay đại loại thế?” Một tảng đá đã hình thành trong lồng ngực cô và đang dâng lên đến họng cô. Cô sẽ làm gì nếu họ bảo cô rằng anh là một kẻ giết người? Làm sao cô có thể chịu đựng được điều đó?

Lại cái ánh mắt đó, như thể họ không chắc phải nói gì với cô. “Hẳn ta được xem là có vũ khí và nguy hiểm. Nếu cô nhìn thấy bất kỳ cái gì đáng nghi hãy gọi cho chúng tôi vào số này.” Đặc vụ Lowell viết nhanh một số điện thoại lên một mảnh giấy và đưa nó cho Rachel, cô liếc qua nó trước khi gấp nó lại và đặt vào túi.

“Tôi sẽ làm thế,” cô nói. “Cảm ơn vì đã rẽ qua.”

Họ bắt đầu rời đi; rồi đặc vụ Lowell dừng lại và quay về chỗ cô, mắt anh ta nheo lại. “Có vài dấu vết lạ lùng trên bãi biển dưới kia, như thể có thứ gì đó đã bị kéo đi. Cô có biết gì về chúng không?”

Máu của Rachel đông cứng trong huyết quản. Đồ ngốc! Cô điếng người tự nói với mình. Cô đáng nhẽ nên đi xuống bãi biển và xóa sạch tất cả các dấu vết ấy. Ít nhất thì thủy triều hẳn cũng đã quét sạch mọi vết máu và các dấu hiệu khác bị bỏ lại nơi anh ngã xuống. Cô cố ý nhăn trán, cho mình thời gian để suy nghĩ, rồi mặt cô sáng tỏ. “Oh, các anh hẳn là nhắc đến nơi tôi thu gom vỏ sò và gỗ trôi. Tôi xếp chúng thành đồng trên một cái bạt và lôi nó lên đây. Đó là cách tôi có thể mang toàn bộ chúng lên dốc chỉ với một lần đi.”

“Cô làm gì với chúng? Vò sò và gõ trôi.”

Cô không thích cái cách đặc vụ Lowell đang nhìn cô, như thể anh ta không tin một lời nào cô nói. “Tôi bán chúng,” cô nói, và đó là sự thật. “Tôi có hai cửa hàng đồ lưu niệm.”

“Tôi hiểu rồi.” Anh ta cười với cô. “Chà, chúc may mắn trong việc săn đuổi vò sò nhé.” Họ lại quay người để rời đi.

“Các anh có cần đi nhờ xe không?” cô hỏi, cao giọng. “Lúc này trông các anh có vẻ nóng, và trời càng ngày càng nóng hơn.”

Cả hai người họ đều ngược lên nhìn ánh mắt trời bóng rắt trên bầu trời không một gợn mây, mặt họ bóng lên với mồ hôi. “Chúng tôi đến bằng thuyền,” đặc vụ Ellis nói. “Chúng tôi sẽ kiểm tra dọc bãi biển thêm chút nữa. Dẫu sao cũng cảm ơn.”

“Bất kỳ lúc nào. Oh, cẩn thận nếu các anh đi về phía bắc nhé. Có vũng lầy đó.”

“Cảm ơn lần nữa.”

Cô nhìn họ biến mất trong rừng thông và đi xuống con dốc, và cái giá lạnh chích đau nhói trên da cô bất chấp hơi nóng. Cô chậm chạp quay lại hiên nhà và ngồi xuống trên xích đu, tự động quay lại công việc ngắt đậu. Mọi thứ họ vừa nói quay cuồng trong tâm trí cô, và cô cố làm rõ chúng, để đem suy nghĩ của cô quay lại trật tự. FBI? Có thể, nhưng họ lướt phù hiệu qua quá nhanh nên cô không thể kiểm tra chúng. Họ biết anh trông ra sao, nhưng họ không có bất kỳ bức hình nào của anh, cô nghĩ chuyện FBI có vài thứ tương tự như thế là hợp lý, thậm chí khi đó chỉ là một bức phác họa của người họ đang cố tìm kiếm. Và họ đã né tránh câu hỏi khi cô hỏi xem anh ta đã làm gì. Họ đã nói anh ta được xem là có vũ khí và nguy hiểm, nhưng thay vào đó anh trần trụi và vô dụng. Họ không biết anh đã bị bắn sao? Tại sao họ không nói gì về điều đó?

Nhưng sẽ thế nào nếu cô đang chứa chấp một tội phạm? Đó luôn là một trong những khả năng, dù cô đã giảm nó xuống. Giờ thì nó tràn đầy trong đầu cô, và cô cảm thấy thật tệ.

Đậu đã xong. Cô mang cái rổ vào nhà và đặt nó vào bồn, rồi quay lại để nhặt tờ giấy đầy xơ và đậu đậu. Khi cô mang nó vào bếp để nhét vào thùng rác cô liếc mắt e sợ vào cửa phòng ngủ để mở. Cô có thể nhìn thấy đầu giường và mái tóc đen của anh trên gối... gối của cô. Khi anh tỉnh lại lần nữa, và cô nhìn vào đôi mắt đen như màn đêm đó, có phải cô đang nhìn vào đôi mắt của một tội phạm? Một kẻ giết người không?

Cô nhanh chóng rửa tay và lật quyển danh bạ, rồi ấn số. Chuông chỉ reo một lần trước khi một giọng nam khó chịu nói, “Sở cảnh sát.”

“Andy Phelps, xin cảm ơn.”

“Xin chờ một tí.”

Một hồi chuông nữa, nhưng lần này câu trả lời lơ đãng, như thể người đó còn có những thứ khác trong tâm trí. “Phelps đây.”

“Andy, Rachel đây.”

Ngay lập tức giọng anh ấm lên. “Xin chào, cô gái. Mọi chuyện ổn chứ?”

“Ổn. Nóng, nhưng ổn. Trish và lũ nhóc thế nào?”

“Lũ nhóc ổn, nhưng Trish thì đang cầu cho lớp học sớm bắt đầu.”

Cô cười lớn, thông cảm với vợ Andy. Những đứa con trai của họ đưa sự ấm ỉ lên một tầm cao mới. “Nghe này, có hai người đàn ông vừa ghé qua nhà tôi. Họ đi lên từ bãi biển.”

Giọng anh sắc nhọn. “Họ có gây rắc rối gì cho cô không?”

“Không, không phải kiểu thế. Họ đã nói mình là FBI, nhưng tôi không nhìn rõ phù hiệu của họ lắm. Họ đang tìm kiếm một người đàn ông nào đó. Họ có hợp pháp không, sở của anh có được thông báo bất kỳ cái gì không? Tôi có thể hơi hoang tưởng, nhưng tôi ở tít ngoài này tận cuối con đường, và Rafferty cách cả dặm. Sau chuyện B.B... ” Giọng cô lạc đi vì cơn đau đột ngột từ ký ức. Đã năm năm, nhưng vẫn còn những khoảng thời gian mà sự mất mát và hối hận thiêu đốt cô, khi sự trống rỗng chiếm lấy cô.

Không giống như bất kỳ ai trên thế giới này, Andy hiểu rõ. Anh đã làm việc với B.B ở DEA. Ký ức ấy làm giọng anh khàn khàn. “Tôi hiểu. Cô không thể quá cẩn thận, cưng ạ. Xem này, chúng tôi có lệnh từ trên xuống phải hợp tác với vài người đang tìm kiếm một người đàn ông. Tất cả là bí mật. Họ không phải FBI địa phương. Tôi nghi ngờ họ cũng chẳng phải FBI nào hết, nhưng lệnh là lệnh.”

Tay Rachel siết chặt trên ống nghe. “Và một đặc vụ là một đặc vụ?”

“Yeah, kiểu như thế. Giữ im lặng về chuyện đó nhé, nhưng nhớ giữ mắt mình mở to. Tôi không thực sự thoải mái với cảm giác về chuyện này.”

Anh không phải người duy nhất đâu. “Tôi sẽ cẩn thận. Cảm ơn nhé.”

“Chắc chắn rồi. Nghe này, sao cô không tới ăn tối một hôm nào đó sớm thôi? Đã lâu rồi chúng tôi không gặp cô.”

“Cảm ơn, tôi rất vui. Bảo Trish gọi cho tôi nhé.”

Họ gác máy, và Rachel hít vào một hơi thật sâu. Nếu Andy không nghĩ những người đó là FBI, thì thế là đủ tốt cho cô rồi. Đi vào phòng ngủ, cô đứng cạnh giường và nhìn người đàn ông ngủ, hôm ngực chậm rãi nâng lên hạ xuống. Cô vẫn để rèm cửa khép lại từ cái đêm cô đưa anh vào nhà, nên căn phòng tối và lạnh, nhưng một tia sáng mảnh mai đã len vào giữa hai mép vải và cắt ngang qua bụng anh, khiến cho vết sẹo dài mỏng đó sáng

rực lên. Bất kể anh là ai, bất kể anh dính lứu vào chuyện gì, anh không phải là một tên tội phạm tầm thường.

Họ chơi những trò chơi chết người, những người đàn ông và đàn bà sinh sống trong thế giới u ám đòi hỏi sự thông minh và khôn khéo. Họ sống đời mình thăng bằng trên ranh giới tử thần, họ cứng rắn và lạnh lùng, kiên định mà mạo hiểm. Họ không giống những người khác, những người làm cùng một công việc ngày này qua ngày khác rồi đi về nhà, với gia đình. Anh có phải là một trong những người mà cuộc sống bình thường là chuyện bất khả thi không? Giờ thì cô khá chắc chắn về điều đó. Nhưng điều gì đang diễn ra và cô có thể tin ai đây? Có ai đó đã bắn anh. Hoặc anh đã trốn thoát, hoặc anh đã bị chết đuối dưới biển. Hai người đàn ông kia đang tìm kiếm để bảo vệ anh, hay để hoàn tất công việc? Liệu anh có sở hữu một vài thông tin nhạy cảm cao độ nào đó, thứ gì đó mang tính chính trị để tự phòng thủ không?

Cô rê ngón tay mình trên bàn tay anh, đang đặt yếu ớt trên tấm chăn. Da anh nóng và khô rang, cơn sốt vẫn thiêu đốt bên trong anh khi cơ thể anh tự mình cố chữa lành vết thương. Cô đã có thể bón đủ trà ngọt và nước cho anh để giữ anh không bị mất nước, nhưng anh phải bắt đầu ăn sớm thôi, nếu không cô sẽ buộc phải đưa anh tới bệnh viện. Hôm nay là ngày thứ ba, anh buộc phải có đồ ăn.

Lông mày cô cau lại. Nếu anh có thể nuốt trà, thì anh cũng có thể nuốt súp. Cô đáng nhẽ phải nghĩ đến điều đó từ trước!

Một cách mạnh mẽ cô đi vào bếp và mở một hộp súp mỳ gà, cho nó qua máy xay cho đến khi hóa lỏng, rồi đặt nó vào bếp lò để đun sôi. “Xin lỗi vì đây không phải đồ tự nấu,” cô lẩm bẩm với anh chàng trong phòng ngủ. “Nhưng tôi chẳng hề có tí thịt gà nào trong tủ lạnh cả. Bên cạnh đó, thế này tiện hơn.”

Cô quan sát anh kỹ lưỡng, kiểm tra anh từng phút một, khi anh bắt đầu cựa quậy không ngừng, di chuyển đầu anh tới lui trên gối và đá vào chân, cô chuẩn bị một cái khay cho ‘bữa ăn’ đầu tiên của anh, đúng là như vậy. Cô không mất nhiều thời gian, chưa đến năm phút. Cô mang khay vào phòng ngủ và gần như làm nó rơi xuống khi anh bất thành linh chống mình dậy trên khừu tay phải, trừng mắt nhìn cô với đôi mắt đen dữ dội, sáng rực nóng hổi đó.

Toàn bộ cơ thể Rachel cứng ngắc lại khi cơn tuyệt vọng xâm chiếm lấy cô. Nếu anh ngã khỏi giường thì cô sẽ không thể mang anh quay lại đây mà không có sự giúp đỡ. Anh đang lắc lư trên cái chống yếu ớt, vẫn nhìn cô trừng trừng với sự mãnh liệt thiêu đốt. Cô đặt khay xuống sàn nhà nơi cô đang đứng, làm tràn một ít súp ra thành bàn, rồi chạy tới thành giường để tóm lấy anh. Dịu dàng, đỡ lấy đầu anh và cố không làm sóc vai anh, cô vòng tay quanh lưng anh và hạ đầu anh xuống vai cô, chống mình cho trọng lượng của anh. “Năm xuống đi,” cô nói bằng tông giọng êm đềm, xoa dịu mà cô luôn dành cho anh. “Anh vẫn chưa thể dậy được đâu.”

Một cái cau mày khóa đôi lông mày đen của anh lại với nhau, và anh chống lại nỗ lực của cô. “Đến lúc vui chơi rồi,” anh lẩm bẩm, giọng anh vẫn lè nhè như say rượu.

Anh đã thức, nhưng rõ ràng là không tỉnh, đang trôi giạt trong một thế giới mơ mộng do cơn sốt gây ra. “Không, bữa tiệc vẫn chưa bắt đầu đâu,” cô trấn an anh, nắm lấy khừu tay phải của anh và kéo nó tới trước để anh không thể chống mình trên nó nữa.

Cơ thể anh sụp xuống nặng nề trên cánh tay nâng đỡ của cô khi cô hạ anh xuống gối. “Anh có thời gian để ngủ một giấc đấy.” Anh nằm đó, thờ nặng nhọc, lông mày vẫn cau lại khi anh nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt anh không hề rung rinh khi cô lấy lại cái khay từ sàn nhà và đặt nó trên cái bàn cạnh giường; sự chú ý của anh khóa chặt vào cô, như thể anh đang cố tìm hiểu mọi thứ, để đấu tranh thoát ra khỏi đám sương mù phủ mờ trí óc anh.

Cô nói từ tốn với anh khi cô nâng anh dậy trên chõng gối đặt thêm, cô không biết liệu anh có hiểu những gì cô đang nói không, nhưng giọng nói và cái chạm của cô có vẻ làm anh dịu xuống. Ngồi bên giường, cô bắt đầu cho anh ăn, nói chuyện với anh toàn bộ lúc ấy. Anh ngoan ngoãn, mở miệng ra bất kỳ lúc nào cô đặt thìa lại gần môi anh, nhưng mí mắt anh sớm sụp xuống khi anh thắm mệt. Cô nhanh chóng cho anh aspirin, hoan hỉ vì cho anh ăn thật dễ dàng.

Khi cô nâng đầu anh và kéo chõng gối ra từ dưới anh để anh có thêm nằm thẳng xuống, cô có một ý nghĩ. Đáng để thử. “Tên anh là gì?”

Anh cau mày, đầu anh không ngừng cựa quậy. “Ai cơ?” anh hỏi, giọng anh đầy bối rối.

Rachel tiếp tục cúi xuống trên anh, tay cô nâng dưới đầu anh. Tim cô đập nhanh hơn. Có lẽ cô sẽ bắt đầu có được vài câu trả lời! “Của anh. Tên anh là gì?”

“Của tôi?” Những câu hỏi đang khiến anh bức bối, căng thẳng. Anh nhìn cô dờ dội khi anh cố tập trung, ánh mắt trượt trên khuôn mặt cô, rồi di chuyển xuống thấp hơn. (anh nhìn cái zì vậy anh >.<)

Cô thử lại lần nữa. “Phải, của anh. Tên anh là gì?”

“Của tôi?” Anh hít vào một hơi thật sâu, rồi nói lại lần nữa. “Của tôi.” Lần thứ hai là một lời tuyên bố, không phải một câu hỏi. Anh chậm chạp cử động, nhấc cả hai bàn tay lên, chớp mắt trước cơn đau ở vai. Anh úp hai bàn tay lên bầu ngực của cô, ôm lấy chúng một cách ấm áp trong lòng bàn tay và xoa nhẹ núm vú cô với ngón tay cái. “Của tôi,” anh nói lại lần nữa, tuyên bố thứ anh rõ ràng là đã coi là thuộc quyền sở hữu của mình. (Cứ tưởng anh bị ngu, hóa ra anh trù sò. >.< h thì em đã biết anh nhìn cái gì rồi.)

Trong một giây, chỉ trong một giây, Rachel trở nên vô dụng trước khoái cảm không mong đợi thiêu đốt làn da trần của cô trước sự đụng chạm của anh. Cô đông cứng tại chỗ, các đầu dây thần kinh trở nên kích động, cơ thể tràn đầy hơi nóng khi hai ngón tay cái của anh biến núm vú cô thành những hạt nhỏ cứng nhắc. Rồi thực tế quay lại đập thịch một cái, và cô giật ra khỏi anh, nhảy bổ ra khỏi giường. Sự cáu kỉnh đối với anh - và tức giận với mình - tràn đầy trong cô. “Đó là những gì anh nghĩ thôi sao,” cô quát anh. “Chúng là của tôi, không phải của anh!”

Mí mắt anh sụp xuống ngái ngủ. Cô đứng đó trợn mắt nhìn xuống anh. Rõ ràng thứ duy nhất trong đầu anh là tiệc tùng và tình dục! “Khốn kiếp, anh thật là đồ thiên cận!” cô tức giận buộc tội, hơi gằn giọng.

Lông mi anh lay động mở ra, và anh lại nhìn cô lần nữa. “Phải,” anh nói rõ ràng, rồi nhắm mắt lại và rơi vào giấc ngủ.

Rachel đứng bên cạnh giường với đôi tay nắm chặt, giằng xé giữa việc cười thật lớn và đập anh thật mạnh. Ngờ là anh chẳng hiểu bất kỳ điều gì cô nói, cái từ khiêu khích cuối cùng có thể là câu trả lời cho sự buộc tội của cô, hoặc cũng có thể là cho một câu hỏi nào đó tồn tại duy nhất trong ý thức mơ hồ của chính anh. Giờ thì anh lại đang ngủ thật say, hoàn toàn thư giãn và mù tịt sự chấn động mà anh đã để lại đằng sau.

Lắc đầu, cô nhặt cái khay lên và im lặng rời khỏi phòng. Bên trong cô vẫn đang run rẩy với phần nộ hòa lẫn cùng khao khát. Đó là một sự kết hợp khó chịu, khó chịu bởi vì cô không phải là kẻ từ lừa dối mình, và cô không thể phủ nhận rằng cô bị anh hấp dẫn mạnh mẽ hơn nhiều cô có thể tưởng tượng ra. Chạm vào anh là điều bắt buộc, tay cô muốn nấn ná trên làn da ấm áp của anh. Giọng anh khiến cô rung mình tận sâu thẳm bên trong, và một cái nhìn từ đôi mắt đen ấy khiến cô cảm thấy khuấy động. Và cái chạm của anh... cái chạm của anh! Đến giờ đã hai lần anh đặt tay mình lên cô, và mỗi lần cô đều tan chảy với khoái cảm không thể kiểm soát được.

Thật là điên rồ khi cảm nhận mãnh liệt đến thế về một người đàn ông mà cô không hề biết, nhưng không một bài tự xỉ vả nào có thể thay đổi phản ứng của cô. Cuộc sống của họ đã trở liên kết kể từ khoảnh khắc cô kéo anh ra khỏi làn sóng, trong việc tự cho mình cái trách nhiệm đối với sự an toàn của anh, cô đã tận tụy với anh sâu đến mức mà chỉ đến giờ cô mới bắt đầu nhận ra. Và anh đã trở thành của cô, như thể hành động của lòng nhân từ ấy đã gắn kết cuộc sống của họ, trói họ lại với nhau bất chấp nguyện vọng và mong muốn của họ.

Dù anh là một người lạ cô gần như đã biết rất nhiều về anh. Cô biết rằng anh cứng cáp, nhanh nhẹn và được rèn luyện kỹ lưỡng; anh phải như vậy, để sống sót trong cái thế giới mà anh đã chọn. Anh cũng sở hữu một đầu óc thực tế đáng kinh ngạc cùng đầy kiên định, một quyết tâm sắt đá đã giữ cho anh bơi trong đại dương tối đen với hai viên đạn găm trên người, khi mà một người đàn ông kém cỏi hơn hẳn đã chìm ngheim ngay lập tức rồi. Cô biết rằng anh quan trọng đối với những người đang săn đuổi anh, dù cô không biết họ muốn bảo vệ hay giết anh. Cô biết anh không ngáy và anh có một ham muốn xác thịt đặc biệt mạnh mẽ, bất chấp thiếu khả năng thể chất. Anh nằm im khi ngủ ngoại trừ lúc xương và cơ bắp anh nhức nhối do cơn sốt chập chờn, sự im ắng đó đã từng khiến cô phiền muộn, cho đến khi cô nhận ra rằng đó là điều tự nhiên đối với anh.

Anh cũng không trả lời một câu hỏi nào, dù trong tình trạng mê sảng, không thậm chí là đối với một câu hỏi đơn giản như là tên của anh. Có thể là tâm trạng bối rối do cơn sốt gây ra, nhưng còn đáng tin hơn là do sự huấn luyện của anh thấm sâu vào tiềm thức đến nỗi thậm chí cả cơn sốt hay thuốc cũng không thể vượt qua.

Sớm thôi, ngày mai hoặc ngày kia, hay thậm chí có thể là trong đêm nay thôi, anh sẽ tỉnh dậy và sở hữu đầy đủ tri giác. Anh sẽ đòi quần áo, và câu trả lời cho các câu hỏi của mình. Cô tự hỏi những câu hỏi đó sẽ như thế nào, và nghĩ về câu trả lời của chính cô, dù cô đang bắt đầu tự hỏi anh có

cung cấp một câu trả lời nào không. Cô không thể chuẩn bị cho những gì anh có thể hoặc không thể nói, bởi vì cô cảm thấy sẽ vô dụng thôi khi cố đoán trước các hành động của anh. Cô chẳng có gì ở sẵn đây vừa với anh cả, dù cô thường xuyên mặc áo sơ mi đàn ông mà cô mua dành riêng cho mình, và chúng sẽ quá nhỏ đối với anh. Cô cũng không giữ bất kỳ bộ quần áo nào của B.B cả, dù trong trường hợp nào thì cũng vô dụng thôi, vì B.B nhẹ hơn người đàn ông này ít nhất là ba mươi cân.

Cô thầm lập một danh sách những thứ mà anh sẽ cần. Cô không thích bỏ anh một mình trong suốt quãng thời gian cô mất để lái xe đến cửa hàng gần nhất, nhưng hoặc thế hoặc nhờ Honey đi mua sắm và mang các thứ đến. Cô cân nhắc điều đó. Thật hấp dẫn, nhưng việc hai người đàn ông đến sáng nay khiến cô do dự mang Honey sâu hơn vào tình thế này. Hẳn là sẽ an toàn thôi khi để anh một mình trong một giờ. Cô sẽ đi mua đồ sáng sớm mai, thế sẽ cho những người kia thời gian để di chuyển ra khỏi vùng này.

Cô cẩn thận khóa nhà lại khi rời đi, và bảo Joe đứng gác. Bệnh nhân của cô đang im lặng nằm ngủ, cô vừa thu xếp cho anh, nên anh sẽ ngủ trong vài giờ nữa. Chiếc Regan âm ỉ của cô phóng thật nhanh khi cô đẩy tốc độ tối đa hết mức có thể, lo lắng ăn mòn cô. Để anh lại một mình sẽ không sao hết, nhưng cô không thể thờ ơ dễ dàng cho đến khi cô quay về nhà và có thể tự mình nhìn thấy điều đó.

Dù chỉ mới mở cửa cho buổi sáng, Chợ K địa phương đã nhung nhúc những vị khách quyết định đi mua sắm trước khi hơi nóng tồi tệ nhất trong ngày đổ xuống đầu họ. Rachel tóm lấy một cái xe đựng đồ và lái nó qua các gian hàng đông nghịt, lách qua lũ nhóc mẫu giáo lém lỉnh đã xoay xở để thoát khỏi mẹ chúng và đã hướng đến, cả lũ, quầy đồ chơi. Cô lái quanh vài gian hàng, nhấn nhò đằng sau một phụ nữ tóc bạc mảnh khảnh đi bộ cùng một cây gậy, rồi ngắm được một quầy hàng rõ ràng và rẽ sang phải.

Một gói đồ lót, vài đôi tất và một đôi giày chạy bộ, cỡ mười, đi vào trong giỏ. Cô đã đo chân anh sáng nên, nên cô khá chắc là đôi giày này sẽ

vừa. Hai áo sơ mi cài khuy và một áo sơ mi chui đầu vải bong được đặt lên trên hai đôi giày. Cô không chắc về kích cỡ quần, nhưng cuối cùng chọn một đôi quần jean, một đôi quần đùi bằng vải bò mỏng màu đen phòng trường hợp quần jean quá khó chịu với chân anh và một đôi quần ka ki thô. Cô đã sẵn sàng để hướng đến quầy thanh toán thì một cảm giác ngứa ngáy chạy dọc xương sống cô và đầu cô ngẩng lên. Liếc quanh, cô nhìn thấy một người đàn ông đang nhàn nhã đánh giá vài món hàng hạ giá, và cảm giác ngứa ngáy trở thành một cơn giá lạnh chính thức. Đó là đặc vụ Lowell.

Không ngừng chân bước, cô chuyển hướng đi của mình về gian hàng phụ nữ. Quần áo đàn ông, dù đủ lưỡng tính để không bị nhận ra là của đàn ông trừ phi nghiên cứu đến kích cỡ, cũng sẽ là manh mối chết người dưới sự nghiên cứu kỹ lưỡng. Không may là Đặc vụ Lowell chính xác là tuýp soi mói mọi thứ chỉ để kiểm tra. Quần đùi, tất và giày, bên dưới quần lót và áo sơ mi, sẽ chẳng có lời giải thích nào hợp lý cả.

Cô liên tục đi xuyên qua khu đồ lót. Vài đôi quần lót, tất cả đều bằng lụa và satanh, được ném lên trên đỉnh. Một bộ áo lót và váy lót đồng bộ được thêm vào, cô hy vọng cô có thể tin tưởng ác cảm thường thấy của cánh đàn ông khi phải xoay sở với đồ lót phụ nữ ở chốn công cộng để giữ cho đặc vụ Lowell không nghiên cứu các thứ bên trong xe mua hàng của cô. Qua khóe mắt cô thấy anh ta nhàn nhã đi lại gần, dừng lại quá thường xuyên để nghiên cứu vài món đồ với sự thích thú nhạt nhẽo. Anh ta rất giỏi, anh ta lách qua đám đông mà không thu hút sự chú ý. Anh ta theo dấu, mà không ra vẻ là một thợ săn.

Một ánh nhìn dữ dội hiện lên trong mắt Rachel. Anh ta hẳn đã thực sự quyết tâm đến tận cùng đáy giỏ hàng của cô. Xoay quanh, cô hướng đến gian thuốc và sức khỏe. Những món đồ phụ nữ tế nhị, vài món cô không bao giờ dùng nhưng giờ chọn vì vẻ ngoài đập vào mắt của chúng, được ném vào giỏ. Nếu anh ta dám chạm vào bất kỳ thứ gì cô sẽ buộc tội anh ta là một kẻ đồi trụy bằng một giọng đủ to để đem tất cả bảo vệ chạy đến.

Anh ta lại đang đến gần. Rachel chọn đúng thời điểm, rồi quay xe hàng, và đâm sầm vào đầu gối anh ta.

“Oh, Chúa tôi, tôi xin lỗi!” cô thở dốc hối hận. “Tôi không thấy anh - oh,” cô lại nói, vẻ nhận ra sựng sốt trong giọng cô. “Đã -” Cô dừng lại, nhìn quanh, rồi hạ thấp giọng mình xuống hơn lời thì thầm tí xiu. “Đặc vụ Lowell.”

Đó là một màn trình diễn xứng đáng đoạt giải Hàn Lâm, nhưng hẳn là đã lãng phí với đặc vụ Lowell, người đang bận tâm xoa đầu gối của mình. Anh ta thẳng người dậy, nét đau đớn vẫn hiện lên trong mắt. (Đáng đời nha, haha) “Xin chào lần nữa, cô... tôi không tin là mình đã được biết tên cô ngày hôm qua.”

“Jones.” Cô nói, giơ tay ra. “Rachel Jones.”

Bàn tay anh ta cứng cáp, nhưng lòng bàn tay hơi ẩm ướt. Đặc vụ Lowell không quá thư giãn như anh ta biểu hiện.

“Cô ra ngoài sớm nhỉ,” anh ta bình luận.

“Với cái thời tiết nóng thế này, tốt nhất là hoặc ra ngoài thật sớm hoặc chờ đến khi mặt trời lặn. Anh thực sự nên đội mũ nếu hôm nay định đi dạo quanh như ngày hôm qua.” Mặt anh ta vốn đã sạm nắng, nên lời khuyên của cô là quá trễ.

Đôi mắt không cảm xúc của anh ta dạt xuống đồ bên trong giỏ hàng của cô, rồi giật lên ngay lập tức. Rachel cảm thấy cảm giác thỏa mãn nham hiểm trong một giây trước sự lựa chọn của mình. Sự hiện diện của anh ta có thể thuần túy là tình cờ, hay cũng có thể là cố ý, nhưng anh ta vô thức tò mò, đó là một phần trong công việc của anh ta. Cô cảm giác được rằng anh ta ít bị vẻ quan tâm hờ hững và ngây thơ của cô đánh lừa hơn những đặc vụ khác.

“Cô, có thể mở một tài khoản nợ để trả cho tất cả chỗ này,” anh ta nói sau một khoảng dừng ngắn.

Cô rầu rĩ nghiên cứu giỏ hàng. “Anh có thể nói đúng. Mỗi lần tôi đi du lịch thì dường như tôi chẳng bao giờ có được thứ mình cần.”

Mắt anh ta sáng lên thích thú. “Cô sắp đi du lịch ư?”

“Trong vài tuần nữa. Tôi đang nghiên cứu vài thứ, và nhìn tận mắt luôn luôn có ích.”

“Nghiên cứu ư?”

Cô nhún vai. “Tôi có hứng thú với vài thứ. Tôi có các cửa hàng bán đồ lưu niệm. Tôi viết lách một ít, dạy vài khóa học ban đêm. Nó giữ cho tôi khỏi phát chán với chính mình.” Nhìn ra quầy thanh toán, nơi hàng người vẫn tiếp tục dài thêm, cô ra vẻ vô tình nói, “tôi nên xếp hàng trước khi tất cả mọi người trong cái khu này đều đứng trước tôi. Oh - các anh có tìm thấy gì ngày hôm qua không?”

Khuôn mặt anh ta như một mặt nạ vô cảm, dù đôi mắt lại một lần nữa liếc xuống giỏ hàng của cô. “Không, chẳng có gì. Đó có thể là một hướng đi sai lầm.”

“Chà, chúc may mắn. Nhớ phải đội mũ hoặc thứ gì đó khi anh ở đây nhé.”

“Chắc chắn rồi. Cảm ơn.”

Cô đi vào một trong những hàng người giữa các quầy thanh toán và chọn một tờ báo để đọc trong lúc chờ đợi, dần dần đẩy xe hàng lên trên. Anh ta đã đi sang bên và đang nhìn vào các sách bìa cứng. Chết tiệt, anh ta không định rời đi chắc? Khi đến lượt cô, cô dỡ giỏ hàng ra và cố giữ thân mình giữa Lowell và quầy thanh toán. Người thu ngân nhặt gói quần đùi

lên và đưa nó ra trước mặt cô trong lúc cô ấn mã số trên máy nhập mã tiền. Rachel dịch sang bên, và khi người thu ngân đặt gói hàng xuống cô đẩy một cái áo sơ mi lên trên. Lowell đang dịch đến gần hơn.

“Một trăm bốn mươi sáu đô mười tám xu,” người thu ngân nói, với tay lấy một cái túi to.

Rachel kiểm tra ví tiền, nhăn nhó trong lòng. Cô hiếm khi mang nhiều tiền mặt như thế, và đây không phải là ngoại lệ. Bực tức, cô đập xuống một cái thẻ tín dụng bằng nhựa và người thu ngân quét nó qua máy đọc, rồi gọi để xin đồng ý trên số tiền. Lowell đã vòng tới trước quầy hàng và đang đi xuống trước quầy thu ngân. Rachel túm lấy cái túi người thu ngân đã để trên mặt quầy và bắt đầu nhét đồ cô mua vào trong.

“Ký vào đây,” người thu ngân nói, đẩy giấy biên nhận về phía cô. Rachel nguệch ngoạc tên mình và một giây sau cái túi được đập lại. Cô nhét nó vào giỏ hàng và bắt đầu vòng ra khỏi cửa hàng.

“Cần giúp không?” Lowell hỏi, đi bên cạnh cô.

“Không, đẩy bằng xe dễ hơn là xách. Dầu sao cũng cảm ơn.”

Hơi nóng ẩm ướt phủ lên họ như một tấm mền ngọt ngào ngay khi họ rời khỏi ranh giới mát lạnh của cửa hàng, và Rachel nheo mắt lại trước ánh sáng rực rỡ gần như đau đớn. Sau khi mở cốp xe, cô đẩy cái túi vào trong và đóng sầm nắp lại, khổ sở nhận thấy vẻ thích thú rõ rệt của Lowell.

Cô đẩy xe hàng về chỗ chờ, rồi quay lại ô tô. “Tạm biệt,” cô nói.

Anh ta vẫn đang nhìn theo khi cô lái xe ra khỏi bãi đỗ. Rachel lau mồ hôi trên mặt, nhận thấy rằng tim cô đang đập với nhịp đập hoảng hốt. Cô hoàn toàn không quen thuộc với chuyện này! Cô chỉ hy vọng rằng anh ta không quá hoài nghi.

VỊNH KIM CƯƠNG

Linda Howard

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tỉnh lại Những giấc mơ quá sống động đến nỗi phải mất nhiều phút trôi qua anh mới nhận ra mình đã thức giấc, nhưng nhận thức không mang đến sự hiểu biết. Anh nằm yên lặng, nhìn quanh căn phòng xa lạ, mờ ảo, mát mẻ và góp nhặt bất cứ chi tiết nào trong đầu có thể cho anh một dấu hiệu của những gì đang diễn ra và anh đang ở đâu. Dường như không có sự liên kết nào giữa ký ức của anh và căn phòng yên tĩnh này. Nhưng đó là ký ức hay là giấc mơ? Anh đã mơ thấy một người phụ nữ, một phụ nữ ấm áp và mềm mại với đôi mắt xám trong sáng như hồ nước dưới bầu trời đầy mây, đôi tay nàng dịu dàng vuốt ve anh, đôi bờ ngực mượt như nhung sưng phồng trong bàn tay anh. Những ngón tay anh co giật trên nệm; giấc mơ quá thật đến nỗi anh hầu như nhúc nhối cảm thấy nàng dưới đôi tay anh. Còn nữa, đó chỉ là một giấc mơ, và anh thì phải đương đầu với hiện thực. Anh nằm đó cho đến khi có điều gì đó quay trở lại, và anh biết chúng không phải là những giấc mơ. Cuộc tấn công trên thuyền của anh; thời gian bơi lội đau đớn và tận trong bóng tối, bị kéo đi bởi sự bất lực hoàn toàn của chính mình. Lúc đó, sau đó... không còn gì cả. Thậm chí cả một ý nghĩ mơ hồ về những gì đã xảy ra cũng không có.

Anh đang ở đâu? Anh đã bị bắt chăng? Bọn chúng sẽ bằng mọi cách, liều mọi thứ để bắt sống anh.

Anh di chuyển một cách thận trọng, miệng mím lại vì gắng sức. Anh bị đau ở vai và đùi trái, và cả một cơn đau đầu âm ỉ, nhưng cả cánh tay và chân thì vẫn chuyển động được. Sử dụng tay phải một cách vụng về, anh ném chăn ra sau và cố ngồi dậy. Cơn choáng váng ập đến, nhưng anh đã túm lấy cạnh giường cho đến khi cảm giác đó lắng xuống rồi thử lại lần

nữa. Một miếng băng sạch được quấn quanh đùi đệm lên vết thương. Vai anh cũng được chăm sóc như thế; miếng băng gạt vòng quanh vai rồi bắt chéo qua ngực. Anh hoàn toàn khóa thân, nhưng điều đó chẳng nhằm nhò gì với anh hết. Ưu tiên hàng đầu hiện giờ của anh là lấy lại khả năng di chuyển; thứ hai là tìm ra mình đang ở chỗ quái nào.

Anh đứng đó, những cơ bắp bị thương rung lên đau đớn vì bị ép vận động. Anh lảo đảo nhưng không ngã, chỉ đơn thuần đứng đó cho đến khi căn phòng ngừng quay cuồng và chân anh đứng vững. Dù căn phòng mát mẻ nhưng mồ hôi bắt đầu óng ánh trên người.

Không có chút âm thanh nào ngoại trừ tiếng vù vù của máy quạt trên trần nhà và máy lạnh. Anh chăm chú lắng nghe nhưng không phát hiện thêm gì khác. Vẫn để bàn tay phải chống vào giường, anh bước từng bước đến cửa sổ, nghiêng chặt răng vì cơn đau ở chân. Nhưng lát gỗ của bức màn cũ kỹ đã thu hút anh. Đến bên cửa sổ, anh dùng một ngón tay gạt một lát gỗ lên và nhòm xuyên qua khe hở. Một khoảnh sân, một vườn rau. Không có gì bất thường, nhưng cũng ko có gì để nhìn cả, không có người cũng không có con vật nào.

Phía trước mặt anh là một cánh cửa mở, một phòng tắm. Anh chậm chậm bước trên lối cửa, đôi mắt anh ghi chú những thứ trên bàn trang điểm. Keo xịt tóc, kem dưỡng, mỹ phẩm. Rồi, phòng tắm của một phụ nữ. Có lẽ là người đàn bà tóc đỏ trên thuyền chẳng? Mọi thứ gọn gàng, sạch sẽ không chề vào đâu được, và có một sự xa hoa nào đó ở cả nhà tắm và phòng ngủ, cứ như mọi thứ được chọn dành cho sự thoải mái tối đa trong khi vẫn có nhiều cho khoảng không gian trống. Bên cạnh cánh cửa là tủ quần áo. Anh đẩy giá đồ và kiểm tra kích cỡ. Một lần nữa mọi thứ là dành cho một phụ nữ, hoặc là một người đàn ông nhỏ bé, rất mảnh khảnh và không xác định giới tính. Quần áo được phân loại từ tả tơi đến kiểu cách công phu. Một sự ngụy trang chẳng?

Anh cẩn thận mở cánh cửa bên cạnh một cách nhẹ nhàng, ghé sát mắt vào khe hở để chắc chắn không có ai ngoài kia. Hành lang nhỏ trống không, từ căn phòng anh có thể nhìn xa tít tắp ra đó. Anh đẩy cánh cửa mở ra, vịn vào khung cửa để giữ thăng bằng. Không có gì cả. Không một bóng người. Anh đang ở đây một mình, và điều này thật vô lý.

Chết tiệt, anh yếu ớt, và khát nước đến nỗi cổ họng như thiêu đốt. Anh khập khiễng nặng nhọc ra phòng khách, thỉnh thoảng còn lảo đảo muốn ngã. Kế đến có một góc hóng mát nhỏ tràn ngập ánh nắng, ánh sáng chiếu xuyên qua cửa sổ khiến anh phải chớp chớp mắt điều chỉnh với sự tiếp xúc đột ngột. Kế nữa là căn bếp nhỏ, sáng sủa và rất hiện đại. Một dãy các loại rau tươi đủ màu sắc nằm trên quầy, và có cả một tô trái cây tươi đặt giữa bàn.

Miệng và cổ họng anh như thắt lại. Anh dò dẫm đến bồn rửa bát, rồi mở những cánh cửa tủ cho đến khi tìm được ly. Anh bật vòi nước lạnh và lấy đầy một ly trút vào cái cổ họng khát khô của anh đến nỗi nước tràn cả xuống ngực. Với sự thỏa mãn cấp bách đầu tiên đó, anh uống thêm một ly khác và lần này cố gắng không để đổ ra ngoài.

Anh đã ở đây bao lâu rồi? Những khoảng trống trong ký ức khiến anh điên tiết. Anh có thể bị tổn hại, không chắc chắn mình đang ở đâu hay điều gì đã xảy ra, và khả năng bị hại là điều không thể. Nhưng anh cũng đang rất đói. Tô trái cây đang mời gọi, và anh ngón lấy một trái chuối, rồi nửa quả táo. Đột nhiên anh quá no để mà ăn tiếp, thế nên anh ném cả vỏ chuối và nửa trái táo đang ăn dở vào thùng rác.

Được rồi, anh có thể đi một vòng. Một cách chậm rãi, nhưng anh không phải là không có khả năng hoạt động. Ưu tiên tiếp theo của anh là tìm vài thứ để tự vệ. Vũ khí sẵn tiện nhất là một con dao, và anh kiểm tra những con dao trong bếp trước khi chọn một cái có lưỡi sắc bén nhất. Với con dao trong tay, anh bắt đầu chậm rãi tìm kiếm quanh căn nhà, nhưng không tìm được bất cứ vũ khí nào khác.

Những cánh cửa bên ngoài có ổ khóa cực kỳ chắc chắn. Chúng không phải trang trí cho vui mắt mà sẽ làm chậm những kẻ muốn thử vào trong. Anh nhìn chúng, cố nhớ xem liệu anh có từng thấy qua những cái tương tự chưa, và anh khẳng định anh chưa từng thấy. Chúng bị khóa, nhưng lý nào lại để ổ khóa bên trong, nơi anh có thể lấy được chứ? Anh xoay ổ khóa và nó bật mở nhẹ nhàng, rất khẽ. Anh thận trọng với tới nắm cửa và hé mở cánh cửa, một lần nữa kiểm tra qua khe hở để xem có ai trong tầm mắt không. Cánh cửa nặng nề, quá nặng so với một cánh cửa bình thường. Anh mở rộng thêm một chút, lướt tay dọc mép cạnh. Anh đoán đây là thép gia cố.

Đây là một nhà tù nhỏ xinh xắn, nhưng ổ khóa thì lắp sai hướng, và không có cai ngục.

Anh mở hần cửa ra, nhìn xuyên thẳng ra mảnh sân nhỏ gọn gàng, một bụi thông cao, một đàn ngỗng trắng và xám đang tìm côn trùng trong bãi cỏ. Cái nóng bức qua cửa lùa ập vào anh như một cú đánh. Một chú chó xuất hiện như ma thuật từ dưới tàng cây, nhảy lên hàng hiên và nhìn chăm chăm vào anh vì đôi tai chú bị cụp lại và những tiếng gầm gừ vằn xoắn chiếc rọ mõm.

Anh thận trọng kiểm tra chú chó, tính toán các cơ hội của mình. Một chú chó được huấn luyện để công kích, giống chó chăn cừu của Đức, cân nặng khoảng 80 hoặc 90 pounds. Anh không có cơ hội chống lại một chú chó như thế trong hoàn cảnh yếu ớt này, dù là có một con dao trong tay. Rốt cuộc, anh thực tế đang bị nhốt mà.

Chân anh chỉ có thể đỡ được cơ thể anh thôi. Anh hoàn toàn khóa thân, yếu ớt, và không biết bản thân đang ở đâu. Lợi thế không nghiêng về phía anh, nhưng anh vẫn còn sống và bị lấp đầy bởi cơn thịnh nộ đã được kiềm chế lạnh lẽo. Giờ anh cũng có một lợi thế đáng ngạc nhiên, là bất cứ ai đã mang anh về đây cũng không muốn anh bị phát hiện và bị bắt. Anh

đóng cửa và khóa lại, rồi quan sát chú chó qua cửa sổ cho đến khi nó rời hàng hiên mà quay lại bụi cây.

Anh phải đợi.

Trên bầu trời, sấm chớp dữ dội đang lơ mờ kéo tới khi Rachel rẽ vào lối về nhà, cô nhìn trời và tự hỏi liệu mưa có đổ ầm xuống biển không hay kéo vào đất liền. Trời mà mưa thì sẽ mưa xối xả, và nhiệt độ sẽ giảm khủng khiếp, nhưng ngay khi mây bay đi thì sự nóng bức lại quay lại, và mưa sẽ làm tan biến đám mây nước ngọt ngào. Chú vịt Ebenezer và đàn của nó chạy tán loạn, hò hét diếc cả tai, khi cô tấp xe vào dưới bóng cây sồi, nơi chúng đang thơ thẩn nhặt nhạnh đám cỏ. Joe ngóc đầu dậy nhìn cô rồi lại gà gật ngủ tiếp. Mọi thứ vẫn yên tĩnh như khi cô rời khỏi. Đến lúc này cô mới cảm thấy nhẹ nhõm với sự co thắt trong ngực.

Cô lấy túi đồ ra khỏi xe mà không biết có một đôi mắt đen sắc bén dõi theo mỗi cử động của mình. Nằm túi trong một tay và chùm chìa khóa trong tay còn lại, cô bước lên hàng hiên nhà, dừng lại để đẩy cặp kiếng mát lên đầu, rồi dùng hông mình giữ màn che cửa mở trong khi cô mở khóa và đẩy cửa ra. Sự mát mẽ của máy lạnh tương phản hẳn với cái nóng khan bên ngoài đến nỗi cô nổi cả da gà và rùng mình.

Hít một hơi thật sâu, cô đặt túi đồ và ví trên một chiếc ghế, đi vào kiểm tra bệnh nhân của mình.

Ngay khi tay chạm vào tay nắm cửa, cô bị một cánh tay cứng ngắt vòng qua cổ họng và lôi ngược về phía sau, cổ cô cực kỳ đau đớn. Một con dao sáng lóng lánh ở trước mặt. Cô quá choáng váng để mà phản ứng, nhưng giờ sự kinh hoàng tuyệt đối tràn qua khi ánh mắt cô khóa vào con dao. Làm sao bọn chúng vào nhà? Có phải họ đã giết anh rồi không? Nỗi đau đớn dâng lên trong cô một cách hoang dại và tàn bạo, phá hủy cô.

“Đứng yên và tôi sẽ không làm cô đau,” một giọng nói sâu lắng thì thầm trong tay cô. “Tôi muốn vài câu trả lời, nhưng tôi không muốn liều lĩnh. Nếu cô có bất cứ hành động nào...” anh chưa nói dứt câu, nhưng không cần phải nói nữa. Thật là một giọng nói điềm tĩnh, lạnh lẽo và không cảm xúc như đá cuội. Nó làm máu cô đông lại.

Cô đang bị ngạt vì cánh tay bên dưới cầm mình, và tự động giơ hai tay lên, nắm chặt anh. Con dao dí vào một cách đe dọa. “Đừng, không một cử động nào,” anh thì thầm, miệng anh sát bên tai cô. Rachel lùi lại, đầu cô ấn sâu vào vai anh, cả người cô dán vào anh điên cuồng với cố gắng giảm khoảng cách giữa cô vào lưỡi dao sáng hoắt đó. Mỗi chi tiết của cơ thể anh ấn vào cô, và đột nhiên các giác quan của cô nhận ra những gì cô đang cảm thấy. Anh ta khóa thân! Và nếu anh ta khóa thân, thì đó phải là...

Cảm giác khuây khỏa sâu sắc, cũng như sự đau đớn theo cách của nó, sự sợ hãi và nỗi thống khổ, khiến các cơ trong cô run lên khi sự căng thẳng qua đi. Bàn tay cô nới lỏng ra trên cánh tay anh.

“Tốt hơn rồi đây,” giọng nói thấp gầm gừ. “Cô là ai?”

“Rachel Jones,” cô nói, giọng cô hỗn hển vì áp lực của cánh tay anh nơi cổ họng.

“Tôi đang ở đâu?”

“Nhà tôi. Tôi đã kéo anh lên bờ và mang anh về đây.” Cô có thể cảm thấy anh do dự, dù có lẽ đó chỉ đơn thuần là anh đang yếu đi. Sức mạnh của anh đang thật đáng ngạc nhiên trong hoàn cảnh này, nhưng anh đang rất mệt, và khả năng chịu đựng của anh đang lung lay. “Xin anh,” cô thì thào. “Anh không nên xuống giường đâu.”

Đó là sự thật, Sabin dứt khoát nghĩ. Anh đã kiệt sức, cứ như anh đã có một cuộc chạy ma-ra-tông ấy; chân anh cảm giác như tách rời khỏi anh vào lúc này. Anh không biết cô, và anh không thể tin cô; anh chỉ có một cơ hội

duy nhất này thôi, và một phán đoán sai lầm sẽ đáng đổi cả cuộc đời anh, nhưng anh không có nhiều lựa chọn. Chết tiệt, anh yếu đuối! Anh chậm chậm nói lỏng cánh tay khỏi cổ họng cô và hạ cánh tay cầm dao xuống. Vai anh đau dai dẳng, anh nghi ngờ việc mình có thể nâng cánh tay lên nổi lần nữa.

Tốt hơn là nên tránh anh ra, cô thận trọng quay lại, cứ như sợ làm anh giật mình mà tấn công cô, và nêm vai mình vào dưới cánh tay phải của anh, trong khi hai cánh tay vòng quanh anh và đỡ lấy anh. “Dựa vào tôi trước khi anh té ngã,” cô nói, giọng vẫn hỗn hển. “Sẽ lộn xộn lắm nếu anh xé toạc những mũi khâu này.”

Anh không có sự lựa chọn nào ngoài việc choàng tay qua đôi vai mềm mại của cô và nặng nhọc dựa vào cô. Nếu anh không ngồi xuống hoặc là nằm xuống ngay - anh sẽ ngã, và anh biết thế. Chậm rãi, cô giúp anh đi vào phòng ngủ, đỡ lấy anh lúc anh sắp va vào cạnh giường, và gấp cánh tay trái để giữ lấy đầu anh khi cô hạ anh nằm ngửa xuống trong khi cánh tay kia vòng quanh anh để xốc lại chiếc gối. Sabin hít lấy một hơi thở sâu, các giác quan của anh tự động phản ứng với hương thơm nữ tính ấm áp của cô và sự mềm mại của ngực cô ấn vào gò má anh. Anh chỉ cần quay đầu là có thể ấn miệng mình vào ngực cô, và hình ảnh đó trêu chọc anh với sự khẩn cấp kỳ lạ.

Anh nhắm nhắm mắt, thở gấp vì kiệt sức, trong khi cô nhắc chân anh lên giường và kéo chăn lên eo anh. “Đấy,” cô nói dịu dàng. “Giờ anh có thể nghỉ ngơi”. Cô vuốt tay lên ngực anh, như cô đã làm quá nhiều lần trước đây, một hành động đã trở thành tự nhiên vì điều đó có vẻ làm anh dịu sự bồn chồn của anh. Cơ thể anh dịu hơn rất nhiều rồi; cơn suốt sau cùng cũng buông tha anh. Con dao vẫn còn trong bàn tay trái của anh, và cô với tới để lấy nó đi, nhưng những ngón tay anh túm chặt vào bàn tay cô chạm vào, anh mở bừng mắt, tia nhìn đen tối và dữ dằn.

Rachel vẫn giữ tay đặt trên con dao, mắt ngược dần lên nhìn vào mắt anh. “Tại sao anh phải cần nó?” cô hỏi. “Nếu tôi có ý hãm hại anh, tôi đã có nhiều cơ hội để làm trước đây rồi.”

Đôi mắt cô hoàn toàn màu xám, không có chút màu xanh nào. Chúng hầu như có màu chì, nhưng ấm áp, và với sự trong sáng tuyệt đối làm cho chúng có vẻ không dò được. Anh cảm thấy sốc khi nhận ra điều đó. Đôi mắt này, và người phụ nữ này đã chiếm trọn những giấc mơ gần đây của anh với những cử chỉ gợi tình dịu dàng khiến thắt lưng anh siết chặt. Nhưng... đó có phải là mơ không. Người phụ nữ này không phải một giấc mơ. Cô là thật, da thịt ấm áp và rắn chắc, đôi tay cô vuốt ve anh với sự xoa dịu quen thuộc. Cô không hành động như một người canh ngục, nhưng anh không thể liều lĩnh. Nếu anh buông con dao, anh có khi không thể lấy nó lại. “Tôi sẽ giữ nó,” anh nói.

Rachel do dự, tự hỏi liệu cô có nên gây sức ép vào chuyện này không, nhưng có điều gì đó trong chất giọng trầm lắng dứt khoát của anh khiến cô quyết định cho qua chuyện này. Dù anh đang yếu ớt và chỉ có thể quanh quẩn đây, có cái gì đó về anh nói với cô rằng anh không thể bị thúc đẩy. Anh là một người nguy hiểm, người lạ này lại đang ngủ trên giường của cô. Cô chuyển tay ra khỏi người anh.

“Được rồi. Anh có đói không?”

“Không. Tôi đã ăn một quả chuối và một quả táo.”

“Anh đã tỉnh bao lâu rồi?”

Anh đã không nhìn đồng hồ, nhưng anh không cần đồng hồ để xác định thời gian. “Gần một giờ rồi.” Tia nhìn của anh không hề rời khỏi cô một tẹo nào. Rachel cảm giác cứ như anh có thể nhìn xuyên qua cô, như thể anh đang thăm dò đầu óc cô.

“Anh đã tỉnh một vài lần trước đó, nhưng lúc đó anh vẫn còn sốt và nói mơ.”

“Nói mơ về cái gì?” anh hỏi sắc bén.

Rachel lặng lẽ nhìn anh. “Không phải bí mật quốc gia hoặc những thứ đại loại thế. Anh nghĩ anh đang ở một bữa tiệc.”

Có hai ý nghĩa cho tiết lộ về bí mật quốc gia chẳng? Cô ta đã biết điều gì đó, hay chỉ là tình cờ nói thế? Sabin muốn hỏi cô, nhưng anh hầu như không thể nhắc tay lên vào lúc này, và sự kiệt sức đang nhấn chìm anh vào sự buồn ngủ tức thời. Như thế cô biết điều đó, cô chạm vào mặt anh, những ngón tay dịu dàng và mát mẻ. “Anh ngủ đi,” cô nói. “Tôi sẽ vẫn ở đây khi anh thức dậy.”

Thật kỳ lạ, đó là một sự đảm bảo anh cần để thả lỏng mình trong giấc ngủ.

Rachel nhẹ nhàng rời khỏi phòng và đi vào nhà bếp, một cách yếu ớt dựa vào bàn. Đôi chân cô run lẩy bẩy, bên trong cô rung lên như có chất nổ, phản ứng lại tất cả những gì đã xảy ra với cô... và còn chưa hết buổi trưa nữa mà! Cô cũng không có những câu trả lời mà cô hứa với bản thân là cô sẽ có ngay khi anh tỉnh lại; thay vì hỏi, cô đã trả lời những câu hỏi của anh. Cô đã không chuẩn bị cho sự mãnh liệt trong ánh mắt anh, quá dữ dội đến nỗi thật khó để mà nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi mắt của thầy phù thủy... cô chắc chắn không chuẩn bị cho việc có một con dao đặt ngay cuống họng mình! Và cô đã bất lực trong tình huống đó, không thể làm gì chống lại một sức mạnh quá lớn so với cô, dù anh rõ ràng rất yếu vì những vết thương và cơn sốt.

Cơn khủng hoảng đã giữ rịt cô trong vòng lạnh băng của nó trở nên tồi tệ hơn cả những gì cô từng tưởng tượng. Cô đã từng bị khiếp đảm trước đây, nhưng chưa đến mức độ này. Cô vẫn còn đang run rẩy, và đôi mắt đang

cháy bỏng với nước mắt mà cô không muốn để trào ra. Đây không phải là lúc để khóc; cô phải để bản thân mình lấy lại tự chủ. Có lẽ anh sẽ ngủ cả nửa ngày, hoặc giả anh sẽ thức trong vòng một giờ, cô sẽ sẵn sàng bất cứ khi nào anh thức giấc. Anh cũng sẽ cần được ăn, cô nghĩ, chộp lấy việc gì đó thực tế để mà làm. Mặc cho chuối và táo, anh sẽ cần thức ăn hàng ngày đến khi hồi phục. Cô xốc mình dậy, cho thịt bò vào nồi hầm và bắt đầu thái khoai tây, cà-rốt, và cần tây. Có lẽ bữa ăn sẽ sẵn sàng lúc anh thức dậy; nếu không thì, anh có thể ăn súp và bánh sandwich. Khi mọi thứ được cho vào nồi, cô lao ra vườn rau và hái cà chua, lờ đi thời tiết đang nóng bức và bắt đầu nhổ cỏ dại. Cô không nhận ra mình đã hành động thất thường đến chừng nào cho đến khi đầu gối cô sắp khụy xuống, bị thúc đẩy bởi chất adrenaline quá nhiều trong cơ thể. Thật điên rồ khi làm việc dưới trời nắng như thiêu đốt, đặc biệt là không đội mũ!

Cô đi vào trong và rửa mặt mình bằng nước lạnh; giờ thì cảm thấy bình tĩnh hơn rồi, dù đôi tay cô vẫn còn run nhẹ. Không có gì để làm nữa, chỉ chờ đợi: đợi cho đến khi nồi hầm đã sẵn sàng; đợi cho đến khi anh thức giấc; đợi cho đến khi cô có câu trả lời....đợi.

Rất đáng trân trọng cho sự bình tĩnh và tập trung của cô, cái mà cô thật sự có thể dành để làm nghiên cứu cho khóa học cô sẽ dạy vào mùa thu này. Cũng như bản thảo, khóa học đòi hỏi các bước và cốt cách để duy trì sự quan tâm của sinh viên, làm cho họ suy nghĩ rộng ra. Nhưng dù cô đã dẫn sâu vào các bài đọc và ghi chú, cô quá hòa hợp với anh đến nỗi cô nghe được cả tiếng sột soạt gây ra bởi dra giường khi anh cử động, và cô biết anh đã thức. Nhìn đồng hồ, cô biết anh đã ngủ hơn ba giờ; nồi súp đã sẵn sàng, nếu anh đói bụng.

Khi cô vào phòng ngủ, anh đã ngồi thẳng dậy, ngáp dài và chà chà khuôn mặt đã mọc đầy râu. Ngay lập tức cô cảm thấy sự chú ý của anh mục định nơi cô như một chùm năng lượng tinh khiết, làm nhoi nhói da cô.

“Giờ anh có đói không? Anh đã ngủ khoảng 3 tiếng.”

Anh xem xét việc đó, rồi gật nhẹ đầu. “Phải, tôi cần phòng tắm, tắm và cạo râu trước đã.”

“Rất tiếc, tắm là chuyện không thể trong lúc anh vẫn còn đang bị những mũi khâu đó,” cô nói, vội vã đến bên anh khi anh tung chân và đẩy chân xuống sàn nhà, nhăn mặt vì đau và ôm lấy đùi trái. Rachel vòng tay đỡ anh cho đến khi anh đứng vững. “Tôi sẽ để một lưỡi dao cạo mới vào dao cạo của tôi cho anh.” Cảm thấy anh thích tự băng qua phòng để vào phòng tắm hơn, cô buông cánh tay anh xuống và lo lắng nhìn anh bước từng bước đau đớn. Anh là một người đơn độc; anh không quen được giúp đỡ và không hoan nghênh điều đó, dù anh biết rõ mình không có khả năng làm những điều đó ngay lúc này. Anh sẽ để cô giúp anh, nhưng chỉ khi thật sự cần thiết. Còn cô thì cảm thấy bắt buộc phải đề nghị giúp anh.

“Tôi cạo râu giúp anh nhé, hay anh nghĩ là mình có thể đứng vững để mà tự làm?”

Anh dừng lại ngay cửa phòng tắm và ngoáy lại nhìn cô. “Tôi tự làm lấy.”

Cô gật đầu và bước về phía anh. “Tôi sẽ chỉ lắp lưỡi dao cạo mới vào cho -”

“Tôi sẽ tìm ra chúng,” anh thều thào, ngăn cô lại trước khi cô đến gần anh. Rachel chấp nhận sự từ chối đó, thay vào đó quay sang cánh cửa khác. Thật đau khi anh từ chối sự giúp đỡ của cô sau những ngày hoàn toàn bất lực và phụ thuộc vào cô mọi thứ, sau những đêm cô nghiêng người trên anh, lau mát để anh hạ sốt, và đặc biệt là sau sự căng thẳng thần kinh cô đã trải qua. Khi bày bàn ăn, cô đã cố gắng đương đầu với nỗi đau đó, đẩy nó ra xa. Sau rốt thì, cô thậm chí là một người lạ với anh hơn cả việc anh chả biết gì về cô, và thế là bình thường khi anh cố lấy lại quyền kiểm soát ngay khi có thể. Với một người đàn ông như anh, tự chủ là sống còn. Cô phải dừng việc luẩn quẩn quanh anh như một cô gà mái mẹ.

Nói với chính mình thì dễ, nhưng khi cô nghe tiếng tắt máy nước trong phòng tắm, cô chỉ do dự đúng 1 giây trước khi đầu hàng sự thúc đẩy đi kiểm tra anh. Anh đang đứng giữa phòng ngủ, nhìn quanh như thể cân nhắc ý kiến của mình. Một chiếc khăn tắm thắt ngang hông anh, và trái với logic là nó khiến anh dường như khóa thân hơn cả khi anh hoàn toàn không mặc gì. Các tĩnh mạch của Rachel nhảy từng từng. Thậm chí với sự tương phản hoàn toàn giữa băng gạc trắng trên chân và vai anh, anh vẫn có vẻ mạnh mẽ đầy quyền lực, và quá đàn ông đến nỗi cô cảm thấy miệng mình trở nên khô khốc.

Anh đã cạo râu, và đường quai hàm nhẵn bóng khiến những ngón tay cô xoắn lại ngăn thôi thúc muốn vuốt ve nó - một cử chỉ khác mà anh sẽ không hoan nghênh.

“Có cái gì tôi có thể mặc không, hay tôi chỉ trần truồng mà đi lòng vòng?” cuối cùng thì anh cũng hỏi, khi Rachel không di chuyển để tiếp cận anh hay để nói chuyện.

Cô làu bàu khi nhớ ra và đưa tay gõ trán mình. “Tôi có quần áo cho anh mặc. Nơi tôi đến sáng nay là để mua những thứ cần thiết cho anh. “Túi đồ vẫn còn nằm chổng trơ nơi cô đã bỏ xuống trong phòng khách; cô tóm lấy, mang vào phòng ngủ và đặt lên giường.

Anh mở túi và một biểu hiện tò mò xẹt qua mặt anh; rồi anh lôi ra một cái quần con bằng ren và giơ nó lên xem trước khi Rachel có thể giải thích.

“Cỡ 5,” anh phán, và nhìn vào cô như thể đo lường xem có vừa vặn không. Chiếc quần con đang đưa trên ngón tay anh. “Xinh xắn, nhưng tôi không nghĩ nó vừa với tôi đâu.”

“Nó không phải cho anh,” Rachel nói một cách bình tĩnh, vẫn còn kích động vì sự đo lường mà anh vừa làm với cô. “Chúng chỉ là ngụy trang thôi, tất cả chỉ có thế. Bất cứ thứ gì anh tìm thấy trong đó, những thứ anh bình

thường không dùng ấy, thì hãy bỏ trở lại túi.” Cô không để mình bối rối, vì cô chỉ làm những điều cần thiết thôi mà. “Sự nguy trang” cũng đắt đỏ lắm! Để anh vận vào những thứ anh chọn, cô quay lại nhà bếp và cho bánh mì đã phết bơ vào lò nướng, rồi múc thịt hầm và châm trà đá.

“Tôi cần giúp mặc áo.”

Cô không nghe tiếng anh vào, và xoay tít, giật mình vì sự gần gũi với anh và những gì anh nói. Anh đứng ngay phía sau cô, mặc chiếc quần jean lửng màu đen và cầm trên tay chiếc áo thun tròn đầu. Ngực anh che hết tầm nhìn của cô, những lọn tóc xoăn đen và mớ băng trắng quấn quanh vai trái anh đã che hết những múi cơ mạnh mẽ săn chắc. Anh đã vật lộn bao lâu với cái áo trước khi thừa nhận mình không thể tự mặc vào? Cô lấy làm ngạc nhiên sao anh không chỉ đơn giản đổi cái áo khác có nút đi, để không phải nhờ cô giúp.

“Ngồi xuống đi, để tôi có thể với tới anh dễ hơn,” cô nói, lấy cái áo từ tay anh. Anh giữ góc tủ chén để làm điểm tựa khi chậm chậm lê tới chiếc bàn trong hốc tường và ngồi xuống ghế. Rachel cẩn thận tròng chiếc áo vào cánh tay anh, một dáng vẻ tập trung chăm chú trên mặt cô khi cố gắng không làm va vào vai anh. Khi cô tròng vào được rồi mới nói với anh, “Trượt cánh tay kia của anh vào tay áo trong khi tôi giữ để nó không giật trúng vai anh.”

Anh làm như cô hướng dẫn mà không nói lời nào, và họ cùng nhau kéo chiếc áo qua đầu anh. Rachel kéo giật chiếc áo cho ngay ngắn cứ như là một bà mẹ mặc đồ cho đứa con mới chập chững bước đi ấy, nhưng người đàn ông đang ngồi bất động dưới sự chăm sóc của cô không phải là đứa trẻ trong bất cứ khả năng nào cô có thể nghĩ ra. Cô không kéo dài cái việc vật này lâu, nhận thức rõ ràng là anh ghét phải phụ thuộc vào sự hỗ trợ của cô. Cô nhanh nhẹn lấy bánh mì ra và cho vào rổ đã lót khăn ăn, rồi đặt rổ bánh lên bàn và ngồi vào bàn. “Anh thuận tay trái hay tay phải?” cô hỏi, không

nhìn anh, dù cô có thể cảm thấy năng lượng đang bốc cháy trong ánh mắt anh nhìn cô. “Cả hai tay. Thì sao?”

“Sẽ rất khó cho anh dùng muỗng nếu anh thuận tay trái,” cô trả lời, hất đầu về phía món hầm.

“Anh ăn bánh mì không?”

“Làm ơn.”

Anh rất giỏi với những câu chỉ có một từ, cô nghĩ thầm khi lấy bánh mì cho anh. Thật ra thì, cô lẽ ra nên nghĩ đến việc hỏi anh liệu anh có điều khiển được dao cạo không, nhưng khuôn mặt đã được cạo nhẵn râu của anh đã nói rõ rằng anh có thể. Họ ăn trong yên lặng được một lúc, và anh thật sự thưởng thức món thịt hầm. Cô đã không nghĩ khẩu vị của anh trở lại nhanh đến thế.

Cái tô gần như sạch bóng khi anh đặt muỗng xuống và nhìn chăm vào cô với đôi mắt lấp lánh đen như gỗ mun. “Kể cho tôi chuyện gì đã xảy ra.”

Đó là một yêu cầu mà Rachel không muốn nghe. Cô cẩn thận đặt muỗng của mình xuống. “Tôi nghĩ đã đến phiên tôi hỏi anh rồi chứ. Anh là ai? Tên anh là gì?”

Anh không thích bị hỏi ngược lại. Cô cảm nhận được sự phật ý của anh, dù nét mặt anh không biểu hiện gì. Sự do dự kéo dài chỉ một giây, nhưng cô chú ý điều đó và thấy ngay cái ấn tượng anh sẽ không trả lời. Rồi anh lè nhè, “Gọi tôi là ‘Joe’.”

“Tôi không thể gọi thế.” Cô đáp. “‘Joe’ là cái tên tôi gọi chú chó, bởi vì nó không thể nói với tôi tên của nó. Thay một cái tên khác vào.” Đilen tiết bởi làn sóng căng thẳng kéo dài trong không khí, cô bắt đầu dọn bàn, di chuyển nhanh nhẹn và tự động. Anh quan sát cô một lúc, rồi nói lặng, “Ngồi xuống đi.”

Rachel không dừng lại. “Tại sao? Tôi phải ngồi xuống để nghe anh nói đối thêm nữa à?”

“Rachel, ngồi xuống.” Anh không lên giọng, không thay đổi tông giọng bình tĩnh, chết chóc của mình, nhưng đột nhiên nó là một mệnh lệnh. Cô nhìn chăm chăm vào anh một khắc, rồi ngược cằm và quay lại ghế ngồi. Khi cô chỉ yên lặng ngồi đợi, nhìn thẳng anh, anh thở dài nhẹ nhàng.

“Tôi đánh giá cao sự giúp đỡ của em, nhưng em biết càng ít thì càng tốt cho em.”

Rachel luôn căm ghét khi ai đó tự cho là bản thân họ biết cái gì là tốt với cô và cái gì không. “Tôi biết. Tôi không có nhiệm vụ phải biết anh có hai vết đạn trên người, khi tôi kéo anh ra khỏi biển đúng không? Cũng không có bốn phạm phải lắc đầu khi có hai người đàn ông giả vờ là đặc vụ FBI đến tìm anh, và chỉ đơn giản là giao anh cho họ đúng không? Cũng không cần quan tâm việc anh đã dí dao vào cổ tôi sáng nay à? Tôi thừa nhận mình hơi tò mò! Tôi đã chăm sóc anh bốn ngày qua, và tôi thật sự muốn biết tên anh, liệu đó có là đòi hỏi quá đáng không!”

Một bên chân mày anh nhướng lên vì sự châm chích của cô. “Có thể là vậy.”

“Được thôi, đừng quan tâm. Cứ chơi trò chơi của anh. Anh không trả lời câu hỏi của tôi và tôi cũng không trả lời câu hỏi của anh. Thỏa thuận vậy nhé? “

Anh quan sát cô một lúc lâu, và Rachel cũng nhìn trừng anh, không hề xê dịch một inch nào. “Tôi tên Sabin,” cuối cùng anh đã nói, những lời nói chậm chậm nhả ra khỏi miệng, cứ như anh bực dọc với từng âm tiết.

Cô chăm chú nghe âm thanh của tên anh, đầu óc lơ lửng với cảm giác và hình thức của nó. “Và phần còn lại là gì?”

“Có quan trọng không?”

“Không. Nhưng tôi muốn biết, dù sao chẳng nữa.”

Anh dừng chỉ một phần giây. “Kell Sabin.”

Cô chìa tay ra. “Rất vui được gặp anh, Kell Sabin.”

Anh chậm chậm bắt lấy tay cô, lòng bàn tay chai sần trượt vào bàn tay mềm mại của cô, và những ngón tay cứng cáp, ấm áp của anh bao quanh bàn tay cô. “Cảm ơn em vì đã chăm sóc tôi. Tôi đã ở đây bốn ngày rồi sao?”

Rachel bắt đầu cảm thấy như thể mình

“Hôm nay là ngày thứ tư đấy.”

“Kể với tôi chuyện gì đã xảy ra đi.”

Anh có cái cách của người quen ra lệnh; đúng hơn là yêu cầu, anh ra lệnh, và rõ ràng là anh muốn mệnh lệnh của anh được tuân theo. Rachel rút tay lại, bối rối vì cái chạm tay ấm áp của anh và cái cách nó ảnh hưởng đến cô. Siết chặt những ngón tay để xua đi cảm giác ran ran, cô để hai tay lên bàn. “Tôi đã kéo anh lên bờ và mang anh về đây. Tôi nghĩ đầu anh va vào một trong những tảng đá dọc theo bờ vịnh. Anh bị chấn động và choáng. Có một viên đạn trên vai anh.”

Anh nhú mào. “Tôi biết. Cô đã lấy nó ra àh?”

“Không phải tôi. Tôi đã gọi cho bác sĩ thú y,”

Ít nhất cũng có cái gì đó làm anh giật mình, dù biểu hiện đó nhanh chóng qua đi. “Một bác sĩ thú y àh?”

“Tôi phải làm gì đó, và bác sĩ thì phải trình báo tất cả những vết thương do súng bắn.”

Anh nhìn cô một cách thối đạo. “Em không muốn nó được báo cáo à?”

“Tôi đã nghĩ có thể anh không muốn thế.”

“Em đoán đúng. Rồi sau đó thì sao?”

“Tôi đã chăm sóc anh. Anh mê man suốt 2 ngày. Rồi anh bắt đầu tỉnh lại, nhưng anh bị sốt và vật văng. Anh đã không biết xảy ra chuyện gì.”

“Và những đặc vụ FBI thì sao?”

“Họ ko phải FBI. Tôi đã kiểm tra rồi.”

“Bọn chúng trông như thế nào?”

Rachel bắt đầu cảm thấy như mình đang bị điều tra. “Một người tự gọi mình là Lowell thì gầy, đen, cao khoảng khoảng 5 feet, hơn 40 tuổi. Một người khác là Ellis, cao, ưa nhìn, tóc màu nâu đất, mắt xanh biển.”

“Ellis,” anh nói, như thể nói với chính mình.

“Tôi đã giả vờ không biết. Dường như đó là cách an toàn nhất cho đến khi anh tỉnh lại. Họ là bạn của anh à?”

“Không phải.”

Họ rơi vào im lặng. Rachel cứ nghiến cứu bàn tay mình, đợi anh hỏi tiếp. Khi không thấy anh hỏi gì, cô thử hỏi câu hỏi của mình. “Tôi có nên báo cảnh sát không?”

“Sẽ an toàn cho em hơn nếu em làm thế.”

“Tôi đã tính trước rủi ro. Tôi đã nghĩ tỷ lệ chênh lệch lợi ích nghiêng về phía tôi hơn là phía anh.” cô hít một hơi thật sâu. “Tôi là một công dân, nhưng tôi đã từng là phóng viên điều tra. Tôi đã nhìn thấy những thứ không được trưng ra, và tôi đã đào sâu một tí, và phát hiện những thứ mà trước kia tôi được cảnh báo không được đi sâu hơn. Anh có thể là tên buôn ma túy hoặc giả là tù vượt ngục, nhưng anh không có dấu hiệu nào của kẻ như thế. Anh cũng có thể là một đặc vụ. Anh bị bắn 2 lần. Anh bất tỉnh và không thể tự vệ hay là nói cho tôi biết bất cứ thứ gì. Nếu có người....đang săn tìm anh, anh sẽ không có bất cứ cơ hội nào nếu vào bệnh viện. “

Anh chớp mắt, che giấu biểu hiện của mình. “Em đang tưởng tượng.”

“Tôi đã tưởng tượng,” cô đồng ý một cách ôn tồn.

Anh dựa vào ghế, hơi nhăn mặt khi cố để cho vai thoải mái. “Có ai khác biết tôi đang ở đây không, ngoài người bác sĩ thú y?”

“Không ai biết cả.”

“Vậy thì làm sao em kéo được tôi đến đây? Hay là vị bác sĩ thú y đó giúp em? Em không phải siêu nhân.”

“Tôi đã đặt anh lên một cái chăn và kéo anh về đây, với sự giúp đỡ của chú chó. Có lẽ nó nghĩ đó là một trò chơi. “đôi mắt xám của cô tối lại khi nghĩ đến nỗ lực Herculean mà cô đã cố để mang anh vào nhà. “Khi Honey đến đây, chúng tôi đã nâng anh lên giường.”

“Honey?”

“Bác sĩ thú y ấy. Honey Mayfield.”

Sabin ngăm khuôn mặt lạnh lẽ của cô, tự hỏi cô còn điều gì chưa nói. Cô đã kéo anh đi bao xa? Làm thế nào cô kéo anh lên những bậc thang ngoài hành lang? Anh đã từng mang những người đàn ông bị thương ra

khỏi chiến trường, vì thế anh biết khó khăn thế nào, dù anh mạnh hơn và được huấn luyện. Anh nặng hơn cô ít nhất 80 pound; không cách nào cô có thể nâng anh lên. Cô có thể nói dối là không ai khác giúp cô, nhưng không có lý do gì để cô làm thế; tất cả những gì anh có thể làm là đừng không tin những gì được nghe. Hầu như mọi người sẽ gọi cảnh sát ngay lập tức khi tìm thấy một người bất tỉnh trên bãi biển của họ, nhưng cô thì không. Ít người xem xét các lựa chọn và hoàn cảnh như cô. Mọi người chỉ là không nghĩ đến những việc như thế. Đây không phải là một phần của cuộc sống bình thường; nó chỉ xảy ra trong phim và tiểu thuyết, vì vậy nó không thật. Cô đã trải qua cuộc đời như thế nào mà khiến cô cảnh giác, nhận thức sâu sắc những điều có lẽ cách xa trải nghiệm của mình đến thế?

Cả hai người đều nghe thấy tiếng đang đến. Cô lập tức đứng dậy khỏi ghế, hai tay đặt trên vai anh. “Đi vào phòng ngủ và đóng cửa lại nào,” cô nói đều đều, không chú ý đến cái cách chân mày anh nhướng lên vì mệnh lệnh của cô. Cô đi đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài; sau đó sự căng thẳng đã rời khỏi cô.

“Là Honey. Mọi thứ ổn cả. Tôi đã đoán chị ấy sẽ tránh xa ra miễn là sự tò mò buông tha chị ấy.”

VỊNH KIM CƯỜNG

Linda Howard

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Chăm sóc “Cơn đau đầu thế nào?” cô bác sỹ thú y nói, nhìn sâu vào mắt anh. Cô là một phụ nữ cao lớn, cứng cáp với khuôn mặt tàn nhang thân thiện và sự chăm sóc nhẹ nhàng. Sabin quyết định rằng anh thích cô, cô có thái độ bên giường bệnh rất tốt.

“Vẫn cứ ở đó,” anh càu nhàu.

“Giúp chị bỏ áo sơ mi của anh ấy ra đã,” cô nói với Rachel, và hai người phụ nữ dịu dàng và thành thực cởi bỏ đồ cho anh. Anh mừng là mình đã chọn mặc quần đùi, nếu không thì họ hẳn cũng sẽ cởi quần anh ra nữa mất. Anh chẳng có chút e thẹn nào để phải lo lắng, nhưng bị đối xử như búp bê Barbie vẫn khiến anh lúng túng. Anh thản nhiên quan sát làn da tím tái, nhăn nheo quanh vết khâu ở chân anh, tự hỏi thương tổn cơ bắp lan ra đến đâu. Anh rất cần phải có khả năng làm được nhiều thứ hơn là đi khắp khiêng, và thật sớm. Vết thương ở vai anh, với hệ thống cơ bắp và dây chằng phức tạp của bả vai, chắc hẳn là sẽ kéo dài, nhưng lúc này khả năng di chuyển nhanh nhẹn là mối quan tâm lớn nhất của anh. Một khi anh đã quyết định được quá trình hành động phải tiến hành anh sẽ cần phải di chuyển thật nhanh.

Băng gạc mới được áp vào, và anh được mặc lại áo sơ mi. “Tôi sẽ quay lại trong vài ngày để tháo chỉ ra,” Honey nói, đóng gói túi đồ. Sabin nhận ra rằng cô không một lần hỏi đến tên anh hay những câu hỏi nào khác không liên quan tới tình trạng thể chất của anh. Hoặc vì cô lãnh đạm đến đáng ngạc nhiên hoặc cô đã quyết định rằng mình biết càng ít thì càng tốt. Đó là một quan điểm mà anh ước gì Rachel cũng có chung. Sabin luôn định

ra luật là không dính líu đến những người dân vô tội, công việc của anh quá mức nguy hiểm, và dù anh biết những hiểm nguy trong công việc của mình và chấp nhận chúng, thực sự không có cách nào Rachel có thể hiểu hết được mức độ nguy hiểm mà cô nhận lấy trong khi giúp đỡ anh.

Rachel đi ra ngoài với Honey, và Sabin khập khiễng đi tới cửa để quan sát khi họ đứng cạnh xe ô tô của Honey, nói thầm thì. Chú chó, Joe, chiếm lấy một vị trí ở chân bậc thang, một tiếng gầm gè phát ra từ họng trước tiên khi nó quay đầu để quan sát Sabin ở ngưỡng cửa, rồi quay lại với Rachel, như thể nó không thể quyết định nên đặt chú ý của mình vào đâu. Bản năng mạnh nhất của nó là phải bảo vệ Rachel, nhưng chính những bản năng đó cũng không thể cho phép nó với sự hiện diện xa lạ của Sabin ở ngưỡng cửa. Honey đi vào xe và lái đi, sau cú vẫy tay cuối cùng Rachel quay lại hiên nhà. “Bình tĩnh nào,” cô nhẹ nhàng rầy la chú chó, cả gan cho nó một cú vuốt ve lướt qua trên cổ. Tiếng gầm gừ của nó tăng lên, và cô ngược lên nhìn thấy Sabin đang bước ra khỏi mái hiên.

“Đừng đến quá gần nó,” cô cảnh báo. “Nó không thích đàn ông đâu.”

Sabin đánh giá chú chó với vẻ tò mò thờ ơ. “Em kiểm nó ở đâu ra vậy? Nó là một chú chó tấn công được huấn luyện.”

Sửng sốt, Rachel nhìn xuống Joe, đứng quá gần chân cô. “Tình cờ một ngày nó đi ngang qua, gầy nhom và xác xơ. Chúng em đã đạt được thỏa thuận. Em cho nó ăn, và nó canh gác xung quanh. Nó không phải một chú chó tấn công đâu.”

“Joe,” Sabin nói sắc sảo. “Lại đây.”

Cô cảm thấy chú chó run rẩy như thể bị tấn công, và tiếng gầm gừ khát máu phát ra từ họng khi nó trừng mắt nhìn người đàn ông, mọi cơ bắp trong cơ thể to lớn run lên như thể nó khao khát được nhảy xổ vào kẻ thù của mình nhưng bị giữ lại bên mình Rachel. Trước khi cô kịp nghĩ đến

những nguy hiểm cô đã quỳ gối xuống và vòng tay quanh cổ nó, nói dịu dàng an ủi. “Ổn mà,” cô ngân nga. “Anh ấy sẽ không làm đau mày đâu, tao hứa đấy. Mọi thứ đều ổn rồi.”

Khi Joe bình tĩnh hơn Rachel đi lên hiên nhà và cố tình vuốt ve cánh tay của Sabin, để chú chó nhìn thấy cô. Sabin quan sát Joe, không e dè gì chú chó, nhưng cũng không bắt nạt nó. Anh cần được Joe chấp nhận, ít nhất đủ để cho anh rời khỏi nhà mà không bị tấn công.

“Nó hẳn đã bị chủ ngược đãi,” anh nói. “Em may mắn là nó không lấy em làm bữa sáng lần đầu tiên em đi ra khỏi nhà đấy.”

“Em nghĩ anh sai rồi. Có khả năng nó là chó giữ nhà, nhưng em không nghĩ nó được huấn luyện để tấn công đâu. Anh nợ nó rất nhiều đấy. Nếu không nhờ có nó, em đã không thể đưa anh lên khỏi bãi biển.” Bất chợt cô nhận ra rằng tay mình vẫn đang trên tay anh, chậm rãi đi lên đi xuống, và cô thả rơi cánh tay mình thong xuống người. “Anh sẵn sàng quay vào trong chưa? Đến giờ anh hẳn đã mệt rồi.”

“Một phút nữa thôi.” Anh từ tốn nghiên cứu khoảng rừng thông bên phải và con đường lượn sang bên trái, ghi nhớ từng khoảng cách và chi tiết để sử dụng trong tương lai. “Chúng ta cách đường chính bao xa?”

“Em đoán là khoảng năm hoặc sáu dặm. Đây là con đường riêng. Nó gặp con đường từ Rafferty trước khi chạy vào quốc lộ 19.”

“Con đường nào ra bãi biển?”

Cô chỉ ra thảm thông. “Đi xuống rừng thông.”

“Em có thuyền không?”

Rachel nhìn anh, đôi mắt xám trong lành. “Không. Cách duy nhất để trốn thoát là chạy bộ hoặc lái xe.”

Nụ cười yếu ớt làm nhếch khóe miệng anh lên. “Anh sẽ không đánh cắp ô tô của em đâu.”

“Anh sẽ không à? Em vẫn không biết chuyện gì đang diễn ra, tại sao anh lại bị bắt hay thậm chí anh có phải người tốt hay không nữa.”

“Với những nghi ngờ đó, sao em lại không gọi cho cảnh sát nhỉ?” anh quay lại, giọng anh lạnh lẽo. “Anh chắc chắn là mình không đội mũ trắng khi em tìm thấy anh.” (mũ trắng: từ chỉ các người hùng chính nghĩa trong phim Mỹ.)

Anh sẽ không hé ra gì hết cho tới cùng, theo kiểu chuyên nghiệp, đơn độc, và không cảm xúc này. Rachel chấp nhận rằng cô sẽ không được biết hết về tình huống của anh, dù cho cô đã cứu mạng anh, nhưng cũng cực kỳ muốn biết rằng mình đã làm điều đúng đắn. Dù cô đã hành động theo bản năng, cảm giác bấp bênh vẫn đang gặm nhấm cô. Có phải cô đã cứu mạng một đặc vụ hai mạng không? Là kẻ thù của đất nước cô? Cô sẽ làm gì nếu mọi chuyện hóa ra là như vậy? Phần tệ nhất chính là cảm giác hấp dẫn không thể chối bỏ và ngày càng lớn lên mà cô cảm thấy với anh, thậm chí chống lại cả lý trí của cô.

Anh không nói gì nữa, và cô cũng không đáp lại lời nhận xét khiêu khích về tình trạng thiếu quần áo của anh khi cô tìm thấy anh. Cô liếc nhìn Joe và quay vào mở cửa kính. “Em sẽ thoát khỏi cái nóng này. Anh có thể mạo hiểm với Joe nếu muốn ở lại ngoài này.”

Sabin theo cô vào trong, đánh giá cái lưng cứng nhắc kiên quyết của cô. Cô đang tức giận, nhưng cô cũng đang bối rối. Anh rất muốn được trấn an cô, nhưng sự thật tàn nhẫn là cô càng biết ít bao nhiêu, thì cô càng an toàn bấy nhiêu. Anh chẳng có cách nào để bảo vệ cô trong tình trạng và hoàn cảnh hiện thời của mình. Sự thật rằng cô đang bảo vệ anh, sẵn lòng mạo hiểm chính mình dù cho phỏng đoán của cô cũng gần sự thật đến khó chịu, vẫn gây ra một thứ gì đó không mong muốn sâu bên trong anh. Chết

tiệt, anh nghĩ mà ghê tởm chính mình, mọi thứ về cô đều gây ra thứ gì đó sâu bên trong anh. Anh đã quen thuộc với mùi hương từ da thịt cô và sự động chạm dịu dàng, thân mật đến sững sốt từ đôi bàn tay cô. Cơ thể anh vẫn cảm thấy người cô ấn vào mình, khiến anh muốn với tay ra và kéo cô vào lòng. Anh chưa bao giờ cần đến sự gần gũi của một người nào khác, ngoài trừ gần gũi thể xác mà tình dục đòi hỏi. Anh ngấm đôi chân trần thon thả và cặp mông tròn trịa mềm mại của cô, khao khát tình dục vẫn còn đó, thôi được rồi, và mạnh mẽ đến phát điên, khi xét đến yêu cầu thể xác thông thường của anh. Phần nguy hiểm chính là ý nghĩ được nằm trong bóng tối với cô và đơn giản chỉ ôm lấy cô thôi cũng quyến rũ y như ý nghĩ chiếm lấy cô vậy.

Anh dựa vào khung cửa và quan sát khi cô nhanh chóng rửa xong đồng đĩa. Có một sự thanh nhã nhanh nhẹn, gọn ghẽ trong các cử động của cô, thậm chí cả khi cô đang làm một việc thật tầm thường. Mọi thứ đều được sắp xếp và có trật tự. Cô không phải một phụ nữ bừa bộn. Thậm chí cả quần áo của cô cũng đơn giản và không màu mè, dù cho cái quần sooc xơ xác và cái áo phông xanh đơn giản của cô cũng chẳng cần trang trí thêm gì nữa ngoài những đường cong nữ tính mềm mại bên dưới. Anh lại nhận thức được hình ảnh trên người về những đường cong ấy, y như thể anh biết lúc trần trụi cô trông như thế nào, như thể anh đã đặt tay mình lên người cô.

“Sao anh lại nhìn chăm chăm như thế?” cô hỏi mà không nhìn anh. Cô nhận thức rất rõ về ánh mắt của anh cũng như về sự vuốt ve của anh.

“Xin lỗi.” Anh không giải thích, nhưng rồi, anh nghi ngờ chuyện cô thực sự muốn biết. “Anh sẽ quay lại giường đây. Em sẽ giúp anh với cái áo chứ?”

“Tất nhiên rồi.” Cô chùi tay vào một cái khăn và hướng lên trước anh đi về phòng ngủ. “Để em đổi ga giường trước đã.”

Sự mệt mỏi kéo căng anh ra khi anh tựa vào tủ quần áo để làm giảm sức căng cơ thể trên chân trái. Vai và chân anh đều nhức nhối, nhưng cơn đau có thể dự đoán được, nên anh lờ nó đi. Vấn đề thực sự là chuyện anh thiếu sức khỏe, anh sẽ không thể bảo vệ Rachel hay chính mình nếu có chuyện gì xảy ra. Anh có dám ở lại đây để hồi phục không? Ánh mắt trầm ngâm của anh vẫn dán chặt vào cô khi cô đặt vải lanh sạch sẽ lên giường, các lựa chọn khả dĩ chạy qua trí óc anh. Những lựa chọn đó khá là giới hạn. Anh không có tiền, không chứng minh thư, và anh không dám gọi điện để được đón đi, bởi vì anh không biết là đội đặc vụ đã bị lũng đoạn đến đâu, hay biết tin ai. Mà dẫu sao anh cũng không trong tình trạng làm được bất cứ việc gì, anh phải hồi sức đã, nên tốt nhất là nên ở đây. Căn nhà nhỏ có những lợi thế của nó, chú chó bên ngoài là một rào cản cực kỳ tốt, khóa cửa chắc chắn, anh có thức ăn và thuốc thang.

Nhưng cũng có cả Rachel.

Thật dễ để nhìn về phía cô, điều đó có thể trở thành một thói quen không thể kiểm soát. Cô mảnh mai và tràn đầy sức sống, với làn da màu mật ong càng làm da cô trông ngọt ngào hơn. Tóc cô dày, thẳng, và óng ánh, một màu nâu sẫm hoàn toàn mất đi trong bất kỳ tia sáng ấm áp nào khiến cho nó gần như có màu bạc rực rỡ. Nó phối hợp rất tốt với đôi mắt to, trong sáng và xám như nước hồ của cô. Cô không cao, thấp hơn mức trung bình, nhưng cô đứng quá thẳng đến mức gây cho người ta ấn tượng cô là một phụ nữ cao. Và cô thật mềm mại, với bộ ngực tròn trịa khít chặt vào lòng bàn tay anh...

Quý thật! Cái hình ảnh đó quá chân thực, quá mạnh mẽ, nên nó cứ lặp đi lặp lại. Nếu đó chỉ là một giấc mơ do bị sốt, thì giấc mơ đó là thứ chân thật nhất anh từng biết đấy. Nhưng nếu nó thực sự xảy ra, thì vào lúc nào và như thế nào chứ? Anh đã bất tỉnh phần lớn thời gian, và đờ đẫn với cơn sốt thậm chí khi anh thức dậy. Nhưng anh vẫn nhớ đến cảm giác tay cô trên người anh, vuốt ve dịu dàng, với sự thân mật thoải mái của những người

tình, và anh hoặc cũng đã đặt tay mình lên trên cô hoặc trí tưởng tượng của anh đã tăng tốc quá mức rồi.

Cô vỗ vỗ cái gối và quay sang anh. “Anh muốn mặc quần đùi đi ngủ à?”

Để trả lời anh tháo dây quần đùi và để nó rơi xuống, rồi ngồi xuống giường để cô có thể lôi áo ra khỏi vai anh. Mùi hương ấm áp, thoang thoảng hương hoa của cô bao bọc lấy anh khi cô dựa lại gần, và anh theo bản năng quay đầu về phía ấy, miệng và mũi anh ấn vào vai cô. Cô do dự, rồi nhanh chóng giải phóng anh khỏi chiếc áo và dời ra khỏi sự động chạm của anh. Hơi ấm ẩm ướt từ hơi thở của anh đã đốt nóng da cô qua làn vải áo sơ mi của cô và thậm chí làm cho nhịp tim của cô cũng rối loạn. Cố không để anh nhìn thấy sự gần gũi của anh ảnh hưởng mạnh mẽ đến cô ra sao, cô gấp gọn chiếc áo phông lại và đặt nó trên ghế, rồi nhặt quần đùi của anh lên và đặt nó lên trên áo phông. Khi cô nhìn lại thì anh đang nằm trên lưng, chân phải co lên, cánh tay phải đặt trên bụng. Quần lót trắng tương phản mạnh mẽ với làn da rám nắng, nhắc cho cô nhớ rằng anh chẳng hề có vết trắng nào trên người. (Ợ, chị í dê wa >.

“Anh có muốn đắp chăn không?”

“Không, quạt trần rất tuyệt.” Anh nhắc tay phải khỏi bụng và với ra cô. “Ngồi đây một tẹo đi.”

Tâm trí cô bảo rằng đó không phải một ý kiến hay. Nhưng dầu sao cô vẫn ngồi xuống, giống như cô đã làm vô số lần từ khi anh ở trên giường của cô, người cô xoay lại để đối diện với anh, và hông cô áp vào người anh. Anh phủ tay lên đùi cô, bàn tay anh ôm lấy đường cong ở hông cô như để giữ cô rúc sát vào anh. Các ngón tay anh, quấn quanh hông cô, bắt đầu di chuyển bừa bãi, và tim cô lại đập loạn nhịp. Cô ngước lên nhìn mắt anh và không thể quay đi, bị ngọn lửa đen mê hoặc tóm gọn.

“Anh không thể cho em toàn bộ câu trả lời mà em muốn,” anh thăm thò. “Chính bản thân anh cũng không biết hết. Thậm chí nếu anh có nói với em anh là một người tốt, em cũng sẽ chỉ biết dựa vào lời anh nói mà thôi, và sao anh lại tự giết chính mình bằng cách nói cho em biết những thứ khác nữa chứ?”

“Đừng có biện hộ xảo quyết nữa,” cô nói sắc sảo, ước gì mình có thể tìm được ý chí để thoát khỏi sức mạnh quyến rũ từ ánh mắt và sự ve vuốt của anh. “Hãy bàn trên sự thật nào. Anh đã bị bắn. Ai đã bắn anh?”

“Anh đã bị phục kích, dựng nên bởi một người của anh - Tod Ellis.”

“Ellis đặc vụ FBI giả mạo?”

“Như nhau, từ những miêu tả em nêu ra.”

“Vậy gọi điện và bắt anh ta lại đi.”

“Không đơn giản như thế đâu. Anh đang trong kỳ nghỉ một tháng khỏi trụ sở. Chỉ có hai người biết về vị trí của anh, cả hai đều là cấp trên của anh.”

Rachel ngồi cứng ngắc. “Một trong hai đã phản bội anh, nhưng anh không biết là ai.”

“Có thể là cả hai.”

“Anh không thể liên lạc với ai đó cao hơn à?”

Có thứ gì đó lạnh lùng và giận dữ lóe lên trong mắt anh. “Em thân yêu à, em không thể lên cao hơn được nữa. Anh thậm chí còn không chắc chắn là mình có thể đi qua được. Ai trong số hai người bọn họ cũng có quyền lực để bố cáo anh là một kẻ ngoài vòng pháp luật, và gọi đi từ đây sẽ chỉ làm nguy hiểm đến em.”

Rachel cảm thấy cơn phản nộ giá lạnh của anh và thầm run rẩy, ớn trời cô không phải kẻ đã ngáng đường anh. Ánh mắt của anh hoàn toàn tương phản với sự động chạm trên hông cô. Làm sao mà cái vuốt ve của anh vẫn có thể dịu dàng đến thế, trong khi cơn tức giận điên cuồng cô thấy đang lập lòe trong mắt anh?

“Anh sẽ làm gì?”

Các ngón tay anh lần xuống hông tới đùi cô và cọ cọ qua gấu quần sooc của cô, rồi dịu dàng luồn vào bên dưới. “Hồi sức. Anh chẳng thể làm cái quái gì lúc này hết, kể cả mặc quần áo cho chính mình. Vấn đề là chỉ với việc ở đây thôi anh cũng đang đặt em vào vòng nguy hiểm.”

Cô không thể kiểm soát hơi thở của mình, hay nhịp tim gấp gáp. Hơi nóng đang dâng lên bên trong cô, phá hủy khả năng suy nghĩ và bỏ lại cô vận hành hoàn toàn dựa vào cảm giác. Cô biết mình nên gạt tay anh ra, nhưng cảm giác chai sạn từ những đầu ngón tay thô ráp của anh trên đùi cô dễ chịu đến nỗi tất cả những gì cô có thể làm là ngồi đó, run run như một chiếc lá trong làn gió mùa xuân mơn man. Anh có thường đối xử với phụ nữ như thế họ là của anh để mặc nhiên vuốt ve theo ý muốn, hay anh như vậy với cô vì những phản ứng không thể kiểm soát của cô đối với anh? Cô cứ nghĩ mình đã nguy trang cho chúng rất tốt, giữ chúng cho riêng mình, nhưng có lẽ nghề nghiệp đã làm cho các giác quan và trực giác của anh sắc bén hơn thế. Một cách tuyệt vọng cô bắt mình di chuyển, đặt tay cô lên trên tay anh để ngăn nó đi xa hơn.

“Anh không đặt em vào vòng nguy hiểm.” cô nói, giọng cô hơi khàn. “Em đã tự mình quyết định mà không nhờ đến anh.”

Bất chấp bàn tay kiềm lại của cô, ngón tay anh vẫn đi lên cao hơn và tìm thấy mép quần lót của cô. “Anh có một câu hỏi cứ làm anh phát điên,” anh thú nhận bằng giọng trầm đục. Anh lại cử động tay, luồn xuống viền

quần lót thun của cô và cong tay lại quanh bờ hông trần trụi mát lạnh của cô.

Một tiếng rên thoát đi trước khi cô kịp cắn môi, kiểm soát âm thanh hơi chút hoang dã đó. Làm sao anh có thể làm thế với cô chỉ bằng sự ve vuốt của mình? “Dừng lại,” cô thầm thì. “Anh phải dừng lại.”

“Chúng ta đã ngủ với nhau à?”

Ngực cô siết lại đau đớn, nài nỉ được chuyển giao sự vuốt ve ấy, nài nỉ anh chiếm lấy chúng như anh đã từng làm. Câu hỏi của anh phá hủy chút tập trung ít ỏi cô còn sót lại. “Cái này... chỉ có duy nhất một cái giường. Em không có cái tràng kỷ nào, chỉ có ghế đôi -”

“Vậy nên chúng ta đã ở chung một giường bốn ngày,” anh ngắt ngang, chặn lại một tràng những từ ngữ lấp bắp mà cô cảm thấy phải nói ra. Mắt lại sáng lấp lánh, nhưng lần này với một ngọn lửa khác, và cô không thể quay đi. “Em đã chăm sóc cho anh.”

Cô hít vào một hơi thở thật sâu, rùng mình. “Phải.”

“Một mình hết à?”

“Phải.”

“Em đã cho anh ăn.”

“Phải.”

“Tắm cho anh.”

“Phải. Cơn sốt của anh - em đã phải lau mình cho anh bằng nước lạnh để khiến nó hạ xuống.”

“Em đã làm mọi thứ phải làm, chăm sóc anh như một đứa trẻ.”

Cô không biết phải nói gì, phải làm gì. Tay anh vẫn ở trên người cô, lòng bàn tay ấm áp và cứng cáp bên da thịt mềm mại của cô.

“Em đã chạm vào anh,” anh nói. “Hết mọi chỗ.”

Cô nuốt xuống. “Điều đó là cần thiết.”

“Anh nhớ bàn tay em trên người anh. Anh thích điều đó, nhưng khi anh tỉnh dậy sáng nay anh cứ ngỡ đó là một giấc mơ.”

“Anh đã nằm mơ,” cô nói.

“Anh đã nhìn thấy em không mặc gì à?”

“Không!”

“Vậy thì làm sao anh lại biết được ngực em trông như thế nào? Hay chúng mang lại cảm giác gì trong bàn tay anh? Không phải tất cả đều là mơ, Rachel. Phải không?”

Cơn xấu hổ nóng bừng, dữ dội làm mặt cô ửng hồng, cho anh câu trả lời trước cả khi cô lên tiếng. Giọng cô nghèn nghẹn, và cô tránh nhìn vào anh, cơn xấu hổ của cô ít nhất cũng giải phóng cô ra khỏi ánh mắt anh. “Hai lần, khi anh tỉnh dậy, anh đã... ừm... chụp lấy em.”

“Như kiểu với lấy kẹo?”

“Kiểu thế.”

“Và anh đã nhìn em?”

Cô quơ tay vô vọng về phía cổ. “Váy ngủ rũ xuống khi em cúi người. Cái cổ áo bị mở ra...”

“Anh có thô lỗ không?”

“Không,” cô thì thầm.

“Em có thích nó chứ?”

Chuyện này phải dừng lại, ngay lập tức, dù cô có cảm giác rằng đã quá muộn rồi, rằng cô đáng nhẽ không nên ngồi xuống chiếc giường này. “Bỏ tay anh ra,” cô nói, cố gắng một cách tuyệt vọng để đưa chút sức mạnh vào giọng nói của mình. “Để em đi.”

Anh tuân theo không do dự, vẻ chiến thắng đóng trên khuôn mặt rắn rỏi, r ám nắng của anh. Cô bật dậy khỏi giường, mặt như lửa đốt. Cô đã tự biến mình thành một con ngốc vĩ đại làm sao! Anh hẳn là sẽ không thể ngủ được vì buồn cười về cô. Cô đã ra đến cửa lúc anh lên tiếng, giọng anh trong tức thì đóng băng cô tại chỗ.

“Rachel.”

Cô không muốn quay lại, không muốn nhìn vào anh, nhưng cái cách anh gọi tên cô như một mệnh lệnh lôi kéo cô như nam châm. Nằm xuống không hề làm suy giảm sức mạnh của anh, bị thương cũng thể làm suy giảm sức mạnh ấy. Anh là một người đàn ông được sinh ra để thống trị, và anh thực hiện mà không tốn chút công sức, với sức mạnh ý chí tuyệt đối.

“Nếu anh có thể, anh sẽ đuổi theo em. Em sẽ không bỏ đi đâu.”

Giọng cô cũng điềm tĩnh như giọng anh, chỉ hơi cao hơn tiếng vù vù từ chiếc quạt trần trong căn phòng mát lạnh, tối mờ. “Em có thể,” cô nói, và nhẹ nhàng đóng cửa lại đằng sau khi rời khỏi phòng.

Cô muốn khóc, nhưng cô không khóc, bởi vì khóc chẳng bao giờ giải quyết được gì cả. Cô đau đớn trong tâm can, và cô cảm thấy bồn chồn. Khao khát. Cô đã nhận dạng được điều đó ngay tức thì, đã đặt tên cho nguồn gốc sự hấp dẫn không thể chối cãi và rõ ràng là không thể kiểm soát được của cô với anh. Cô hẳn có thể giải quyết được nếu điều đó vẫn chỉ là

khao khát dục vọng đơn thuần, vì khao khát là lòng ham muốn bản năng, phản ứng hoàn toàn bình thường của phái này với phái kia. Cô có thể nhận thức nó, rồi lờ nó đi. Điều mà cô không thể lờ đi là ảnh hưởng cảm xúc ngày càng lớn dần lên mà anh tác động tới cô. Cô đã ngồi đó trên chiếc giường và để mặc anh mơn trớn, không phải vì cô bị hấp dẫn về thể xác đối với anh, dù chúa biết điều đó là sự thật, mà bởi vì anh đã nhanh chóng trở nên quá đối quan trọng với cô.

Chốn ăn náu của Rachel là công việc, nó đã từng cứu cô khi B.B chết, và lúc này cô tìm kiếm nó theo bản năng. Phòng làm việc của cô nhỏ nhắn và chất đống cả tác phẩm lẫn ghi chép của cô: sách, tạp chí, các đoạn trích dẫn và ảnh gia đình chồng chất lên nhau ở bất kỳ chỗ trống nào có thể. Đối với cô nó thật dễ chịu, chính nơi đây cô hoàn toàn đắm chìm trong sở thích của mình, và bất chấp sự lộn xộn cô vẫn biết chỗ tất cả mọi thứ. Chỉ cho đến khi mắt cô hạ xuống bức ảnh của B.B mà cô yêu thích nhất cô mới nhận ra rằng mình sẽ không tìm kiếm sự an ủi trong căn phòng này. Sẽ không có chuyện tự che giấu bản thân mình nữa, cô phải đối mặt với nó, và đối mặt với nó ngay lúc này.

Chậm chạp các ngón tay cô lần theo khuôn mặt mỉm cười của B.B. Anh đã là người bạn, người chồng và người tình tuyệt vời nhất của cô, một người đàn ông với thái độ vui vẻ ẩn đi một cá tính mạnh mẽ và tinh thần trách nhiệm kiên quyết. Họ đã có thật nhiều niềm vui cùng với nhau! Vẫn có những lúc cô nhớ anh nhiều đến nỗi cô đã nghĩ mình sẽ không bao giờ có thể vượt qua cảm giác mất mát, dù cho cô biết rõ đó không phải điều B.B mong muốn. Anh hẳn sẽ mong cô tận hưởng cuộc sống của mình, yêu lại lần nữa với tất cả niềm đam mê mà cô chưa đựng, có con, theo đuổi nghề nghiệp, có tất cả mọi thứ. Cô cũng muốn điều đó, nhưng không hiểu sao cô chưa bao giờ có thể tưởng tượng có chúng mà không có B.B mà anh thì đã đi mất.

Họ đều biết rõ và chấp nhận những hiểm nguy trong công việc của mình. Họ thậm chí còn từng nói về chúng, nắm chặt tay trong đêm và thảo luận về những nguy hiểm họ phải đối mặt, như thể họ có thể tránh xa nó bằng việc cởi mở nói về nó. Công việc của cô là một phóng viên điều tra khiến cho việc cô phải can trọng là chuyện không thể tránh khỏi, và Rachel cũng rất giỏi trong bất kỳ thứ gì cô chọn để làm. Công việc của B.B với cơ quan bài trừ ma túy Hoa Kỳ thì vốn đã nguy hiểm.

Có lẽ B.B đã từng có một linh cảm. Bàn tay mạnh mẽ quanh tay cô trong bóng tối, anh đã từng một lần nói, “Em yêu, nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra với anh, hãy nhớ rằng anh biết rõ về các khả năng và anh sẵn sàng chấp nhận mạo hiểm. Anh nghĩ đây là một công việc đáng làm, và anh sẽ làm nó hết sức mình, cũng như cái cách em sẽ không lùi bước trước một câu chuyện đang trở nên quá thời sự để dàn xếp. Các tai nạn chỉ xảy ra với những người không bao giờ dám mạo hiểm. Chơi can trọng không phải là một tấm bảo vệ. Ai mà biết được? Với cái mũi lúc nào cũng làm xáo trộn mọi thứ của em, công việc của em có khi còn trở nên nguy hiểm hơn cả anh nữa í chứ.”

Những lời tiên báo. Trong vòng một năm B.B chết. Một cuộc điều tra Rachel tiến hành đối với lai lịch của một chính khách hé ra mối liên hệ với việc buôn bán thuốc lậu. Cô không có bằng chứng nào cả, nhưng những câu hỏi của cô hẳn phải làm cho tên chính khách đó ngứa ngáy. Một buổi sáng cô sắp bị trễ chuyến bay tới Jacksonville và ô tô của cô thì sắp hết xăng. B.B đã ném cho cô chìa khóa của anh. “Lái xe của anh đi,” anh đã nói. “Anh có cả đồng thời gian để đổ xăng trên đường đi làm. Gặp em tối nay, em yêu.”

Nhưng anh đã không. Mười phút sau khi chuyến bay của cô rời mặt đất B.B khởi động ô tô của cô và một quả bom nối với bộ phận đánh lửa đã giết chết anh ngay lập tức.

Bị săn đuổi bởi cảm giác đau khổ, cô đã kết thúc cuộc điều tra, và giờ tên chính khách đó đang bị tù chung thân vì cả những thỏa thuận buôn lậu thuốc lẫn vai trò trong cái chết của B.B. Sau đó cô đã từ bỏ công việc phóng viên điều tra và quay lại vịnh Kim Cương để cố tìm lại một tình yêu cuộc sống nào đó cho chính mình. Bình yên, rất khó để đạt được nhưng cuối cùng cũng thuộc về cô, đã để cô tìm thấy niềm vui trong công việc một lần nữa, và trong những chu trình cuộc sống bình lặng ở con vịnh này. Cô mẫn nguyện, bình yên và dễ chịu, nhưng không hề tiến đến gần việc yêu đương thêm một lần nào nữa, cô thậm chí còn không thấy muốn thử. Cô không muốn hẹn hò, không muốn nộ hôn, sự vuốt ve hay bầu bạn của một người đàn ông.

Cho tới bây giờ. Ngón trỏ của cô dịu dàng chạm vào lớp kiếng phủ trên nụ cười lệch của B.B. Thật quá đau đớn và khó khăn khi rơi vào tình yêu. Thật là một cụm từ thích hợp làm sao! “Rơi vào tình yêu.” Cô rõ ràng là đang rơi xuống, không thể dừng tiến tới liều lĩnh, quay mòng, dù cho cô còn không chắc chắn là mình đã sẵn sàng cho điều đó. Cô cảm giác như một con ngốc. Sau rốt thì, cô đã biết gì về Kell Sabin chứ? Đủ để cảm xúc của cô trở nên hoang dại ngoài tầm kiểm soát, điều đó là chắc chắn! Không hiểu sao cô đã bắt đầu yêu anh ngay từ đầu, trực giác của cô cảm thấy rằng anh sẽ trở nên quan trọng với cô. Chứ còn vì sao nữa mà cô lại tuyệt vọng tìm cách để che giấu anh, để bảo vệ anh đến thế chứ? Sự lãng mạn trong cô sẽ giả thuyết rằng đó là duyên tiền định, hay một lời giải thích khác thật cổ xưa, rằng tính mạng thuộc về người đã cứu sống nó. Có phải đó là một tình cảm nguyên thủy, một kiểu cảm giác gắn kết hình thành trong nguy hiểm không?

Khi suy nghĩ đến điều đó Rachel cười châm biếm bản thân mình. Có gì khác biệt nào? Cô có thể ngồi đó cả đêm nghĩ về những lời giải thích hợp lý lẫn bất hợp lý, nhưng chúng chẳng thay đổi gì hết. Cô, bất chấp ý chí và logic, đã gần như yêu một người đàn ông, và tình cảm đó ngày càng trở nên tệ hơn.

Anh đang cố quyến rũ cô. Oh, anh không phải có điều kiện thể chất để làm điều đó, nhưng cân nhắc đến tình trạng sức khỏe và điều kiện thể chất mạnh mẽ của anh thì anh hẳn sẽ hồi phục nhanh hơn người thường. Một phần trong cô run rẩy vì phấn khích trước ý nghĩ làm tình với anh, nhưng một phần khác, cẩn trọng hơn, cảnh cáo cô đừng để mình dính vào với anh. Làm như vậy còn nguy hiểm hơn là che giấu và chăm sóc cho anh khỏe mạnh lại. Cô không e ngại nguy hiểm về thể xác, nhưng cái giá cảm xúc mà cô có thể phải trả vì yêu một người đàn ông như vậy sẽ rất đáng sợ.

Cô hít một hơi thật sâu. Cô không thể hạn chế cảm xúc và phản ứng của mình tới một mẫu được đo đạc kỹ lưỡng, như theo một công thức nấu ăn được. Bản chất của cô không phải là kiểm soát và vô cảm như vậy. Tất cả những gì cô có thể làm là chấp nhận thực tế rằng mình đã yêu anh, hay đang trở nên yêu anh, và xoay xở với nó từ thực tế ấy.

Ánh mắt trong ảnh của B.B nhìn vào cô. Không phải là phản bội khi yêu một người khác, anh sẽ mong cô được yêu lại lần nữa.

Thật là đau đớn khi chấp nhận ý nghĩ ấy, Rachel không hề coi nhẹ tình yêu. Khi cô trao đi bản thân mình thì sẽ là với toàn bộ cảm xúc đam mê, đó không phải một cách dễ dàng hay hững hờ để yêu. Người đàn ông trong giường cô sẽ không chào đón sự tận tâm ấy, chẳng cần đến quả cầu thủy tinh để biết được rằng anh thuộc vào loại đàn ông kết hợp chủ nghĩa phi tình cảm với nhục dục dữ dội. Anh sống vì nguy hiểm trong công việc, và đó là một công việc không khuyến khích những trói buộc tình cảm. Anh có chiếm lấy cô với đam mê nguyên thủy, đói khát, rồi lạnh lùng bước đi và quay về với cuộc sống mà anh đã chọn.

Cô nhăn nhó nhìn quanh phòng làm việc, sau rốt thì cô cũng sẽ không thể làm việc được. Cảm xúc của cô quá hỗn loạn để cho phép đắm chìm trong việc lên kế hoạch cho lớp học hoặc làm việc với đồng bản thảo của mình. Cô đã tìm được người hùng của mình trong một tình huống đau đớn, nhưng liệu nó có thể nào đau đớn hơn cả điều mà cô thấy mình vướng vào?

Thực ra thì, cô có thể dùng đến vài lời khuyên thực tế. Một nụ cười bất chợt thấp sáng khuôn mặt cô. Cô có một chuyên gia trong phòng ngủ của mình, sao lại không vận dụng đến kiến thức của anh khi anh còn ở đó? Nếu không có gì khác nữa, điều đó sẽ giúp anh tiêu tốn thời gian. Để tiêu tốn thời gian của cô, cô có thể làm nốt cỏ trong vườn bây giờ lúc chiều muộn và ánh nắng dữ dội của mặt trời đã dịu đi chút ít. Cô cũng có thể làm gì đó thực tế chứ.

Ánh mặt trời lúc chạng vạng nhạt dần đi nhanh chóng và cô đã gần như làm xong công việc vun vặt của mình thì cô nghe thấy tiếng mở cửa kính ở bậc thang sau nhà cùng lúc với tiếng sửa dũ dội, điên cuồng của Joe từ chỗ nó đứng cuối hàng rào cô đang làm việc. Rachel hét vang tên Joe khi cô nhảy bật dậy, biết rằng cô sẽ không bao giờ có thể đuổi kịp để ngăn nó lại.

Sabin không hề rút lui. Joe do dự khi Rachel hét nó, sự tập trung của nó phân tán tức thời, và Sabin sử dụng khoảng thời gian đó để hạ mình ngồi xuống các bậc thang. Nó khiến anh dễ bị tấn công, nhưng cũng đưa anh ra khỏi tư thế đối đầu. Joe dừng lại cách đó bốn feet, mặt nhăn lại, lông trên cổ dựng đứng khi nó cúi mình.

“Lùi lại đi,” Sabin nói đều đều khi Rachel tiến đến từ bên cạnh, cố đặt mình giữa Sabin và chú chó. Cô quá sẵn sàng sử dụng bản thân mình như một tấm khiên, anh không nghĩ chú chó sẽ cố tình làm đau cô, nhưng nếu chú chó tấn công và Rachel cố bảo vệ anh... Anh và Joe phải hiểu nhau, và tốt nhất là ngay lúc này.

Rachel dừng lại như anh ra lệnh, nhưng cô nói mềm mỏng với chú chó, cố làm nó dịu lại. Nếu nó tấn công cô sẽ không đủ mạnh để lôi nó ra khỏi Sabin. Anh đang nghĩ cái gì chứ, ra ngoài như thế, khi mà anh biết Joe không thích đàn ông?

“Joe, lại đây,” Sabin nói kiên quyết.

Cũng y như trước đó, mệnh lệnh khiến cho Joe bùng nổ tức giận. Cô dịch tới gần hơn, sẵn sàng nhảy lên nếu Joe có bất kỳ hành động nào để tấn công. Sabin liếc nhìn cô cảnh cáo.

“Joe, lại đây.” Anh lặp lại mệnh lệnh đó hết lần này đến lần khác, luôn luôn bằng tông giọng điềm tĩnh, đều đều, và Joe bất thành lĩnh lao tới đưa hàm răng nhọn hoắt của nó cách bàn chân trần của Sabin vài inche. Rachel thở dốc và lao mình vào chú chó, quần tay cô quanh cổ nó. Nó đang run rẩy đến từng bắp cơ của cơ thể. Nó lờ cô đi, sự tập trung của nó khóa chặt trên người đàn ông.

“Thả nó ra và lùi lại đi,” Sabin hướng dẫn.

“Sao anh không đơn giản là đi vào nhà trong lúc em còn giữ nó nhỉ?”

“Bởi vì anh sẽ là một tù nhân chừng nào nó còn không chấp nhận anh. Anh có thể cần phải rời đi vội vã, và anh không muốn phải lo lắng về chú chó nữa.”

Rachel cúi mình cạnh Joe, các ngón tay vùi sâu vào lông của nó và dịu dàng vuốt ve. Sabin đã kịp lên kế hoạch để rời đi rồi, nhưng mà cô cũng đã biết là sẽ như thế. Cô chậm rãi thả chú chó ra và bước lùi lại. “Joe, lại đây.” Sabin lại lặp lại.

Rachel nín thở, chờ đợi một phản ứng mãnh liệt khác nữa. Cô có thể thấy Joe run rẩy, và tai nó dựng lên. Sabin lặp lại mệnh lệnh. Trong một giây chú chó rùng mình gần như tấn công, rồi đột ngột, nó đi tới bên Sabin.

“Ngồi xuống,” Sabin nói, và Joe ngồi xuống.

“Cậu bé ngoan, cậu bé ngoan.” Anh gồng mình di chuyển cánh tay trái để vỗ đầu chú chó. Trong một giây tai Joe dựng lên và hơi gầm gừ, nhưng nó không có động thái định cắn. Rachel chậm rãi thở ra, cảm giác nhẹ nhõm khiến chân cô lầy bầy.

Sabin liếc nhanh nhìn cô với đôi mắt đen của anh. “Giờ thì em có thể đến đây ngồi cạnh anh.”

“Như chú chó á hả?” cô nói đùa, nhẹ nhõm ngồi xuống bậc thềm cạnh anh. Trước động tác của cô Joe lại bật dậy và di chuyển đến đứng trước mặt họ, tai lại dựng lên.

Sabin quàng tay phải quanh vai cô và ôm cô trong lồng ngực trần của anh, cẩn thận quan sát chú chó. Joe không hề thích điều đó tí nào, một tiếng gầm ghè bắt đầu trong lồng ngực nó.

“Nó ghen,” Sabin quan sát.

“Hoặc nó nghĩ anh có thể làm đau em.” Cánh tay anh quanh người cô thật phiền phức đối với hơi thở của cô, và để rũ tâm trí cô rời khỏi nó cô giờ tay ra với Joe. “Ôn cả mà. Lại đây nào, cậu bé. Nào.”

Joe thận trọng tiến lại gần. Nó khịt khịt bàn tay duỗi ra của Rachel, rồi đến đầu gối của Sabin. Sau một khắc nó thả mình xuống nền đất dưới chân họ và gối đầu lên mu bàn chân.

“Kẻ nào từng ngược đãi nó thật đáng xấu hổ. Nó là một con vật thông minh, đáng giá, và nó không hề già. Nó chỉ khoảng năm tuổi.”

“Đó là những gì Honey nghĩ.”

“Có phải em luôn có thiên hướng nhặt những thứ đi lạc về không?” anh hỏi, và cô biết anh không phải chỉ đang nói về Joe.

“Chỉ những thứ thú vị thôi,” Cô có thể nghe thấy sự gồng mình lan dần vào giọng nói của cô và tự hỏi anh có phải cũng nghe thấy nó, anh có đoán được điều gì gây ra nó không. Tay phải của anh đang nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay trần của cô, một cái vuốt ve trong sáng nếu không phải vì cảm

giác thích thú ấm áp nó trao cho cô. Một tia chớp lóe lên trong bầu trời đen kịt làm cô ngẩng lên, mừng vì có thứ chen vào.

“Trông như thể sắp có mưa vậy. Một đám mây đen đã băng qua chúng ta buổi sáng nay và chẳng để lại giọt mưa nào.” Đúng lúc, sấm rền rĩ và vài giọt mưa rơi xuống người họ. “Chúng ta nên vào nhà thôi.”

Sabin để cô giúp anh đứng dậy, nhưng anh tự xoay xở với những bậc thang. Joe nhóm dậy và đi tìm chỗ trú dưới xe ô tô. Ngay khi Rachel kéo cửa kính vào thì sấm chớp rền vang ầm ỹ ngay trên đầu, và thiên đường mở ra giải phóng một cơn mưa lớn. Nhiệt độ hạ thấp dần khi họ đứng đó, cơn mưa trong lành và mát mẻ, những ngọn gió thổi sương mù bay qua cánh cửa kính. Cười lớn, Rachel đóng sầm cánh cửa gỗ và khóa lại, rồi xoay người để thấy mình trong vòng tay của Sabin.

Anh không hề nói gì. Anh chỉ đơn giản nắm tay lại quanh tóc cô và ngửa đầu cô ra sau, rồi miệng anh đi xuống miệng cô. Thế giới của cô rung lên, rồi chao đảo. Cô đứng đó, bàn tay đặt trên bờ ngực trần trụi của anh, và để anh chiếm lấy miệng cô như anh thích, không thể làm gì trừ việc trao cho anh điều anh muốn. Miệng anh dữ dội, và cô đã biết là sẽ như thế. Đói khát, như cô đã biết là sẽ như thế. Anh hôn cô với kỹ năng chậm rãi, nóng bỏng đầy kinh nghiệm, lưỡi anh đè xuống lưỡi cô, những sợi râu mờ nhạt thô ráp chà sát làn da mềm mại của cô.

Khoái lạc tình tế ấy làm cô sững sờ, và cô giật miệng mình ra khỏi anh, mắt cô mở to khi ngược lên nhìn anh.

Nắm tay anh siết chặt trong tóc cô. “Em có sợ anh không?” anh hỏi thô lỗ.

“Không,” cô thì thào.

“Vậy thì tại sao em lại rời đi?”

Cô không thể làm gì ngoài trao cho anh sự thật, ngược lên nhìn anh trong bóng tối ngày càng lớn dần khi mà cơn bão gầm rú trên đỉnh đầu họ. “Bởi vì thế là quá nhiều.”

Có bão trong đôi mắt đen của anh, lấp lánh và gầm gào cùng ngọn lửa nóng bỏng. “Không,” anh nói. “Thế vẫn chưa đủ.”

VỊNH KIM CƯỜNG

Linda Howard

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tình cảm nảy sinh Căng thẳng xoắn chặt trong lòng Rachel; cảm giác này ngày càng tăng lên khi đêm đến. Anh không hề hôn cô, không hề chạm vào cô thêm một lần nào nữa, nhưng anh cứ dõi theo cô, và theo một cách nào đó điều này còn tệ hơn. Sức mạnh ẩn trong ánh mắt anh cũng giống như những đụng chạm thể xác, vuốt ve và thiêu đốt. Cô không thể nói chuyện phiếm để làm giảm bớt tình trạng căng thẳng, bởi vì mỗi lần cô ngẩng lên nhìn anh, đều thấy anh đang ngắm nhìn cô. Hai người cùng ăn; rồi cô bật tivi để giải trí. Không may là hôm nay những chương trình không quá thú vị, và thay vào đó, anh lại ngắm nhìn cô, nên cô lại tắt tivi đi. “Anh có muốn đọc gì đó không?” cuối cùng cô hỏi trong tuyệt vọng.

Anh lắc đầu. “Anh mệt lắm vì cơn đau đầu chết tiệt này càng lúc càng tệ. Anh nghĩ anh sẽ quay trở lại giường.”

Nhìn anh thật mệt mỏi, nhưng cũng không ngạc nhiên lắm. Anh đã đứng nhiều quá, xét đến việc anh vừa mới hoàn toàn khôi phục ý thức vào sáng nay. Cô cũng mệt mỏi, những việc xảy ra trong ngày vắt cạn sức lực của cô. “Để em tắm trước. Rồi em sẽ giúp anh giải quyết nhé,” cô nói và anh gật đầu đồng ý.

Cô vội vàng tắm rửa và mặc vào chiếc áo ngủ kín đáo nhất của mình, rồi khoác quanh mình chiếc áo choàng mỏng. Anh đang chờ cô trong phòng ngủ khi cô bước ra khỏi nhà tắm, và toàn bộ ngôi nhà chìm trong bóng tối. “Nhanh quá,” anh nói, cười yếu ớt. “Anh không biết là một người phụ nữ có thể rời khỏi nhà tắm trong khoảng thời gian ít hơn một giờ đấy.”

“Chủ nghĩa Sô-vanh,” cô ôn tồn đáp lời, tự hỏi đã bao giờ anh thật sự mỉm cười.

Anh tháo và thả những mảnh vải băng bó xuống sàn, rồi bước ra khỏi chúng rồi khập khiễng bước vào phòng tắm. “Anh sẽ tắm rửa những chỗ nào anh có thể với đến, rồi sẽ gọi em giúp những chỗ còn lại, được chứ?”

“Vâng,” cô nói, cổ họng thắt chặt lại khi nghĩ đến cảm giác thân thể anh ở bên dưới bàn tay cô. Đâu phải như thế cô không lau rửa cho anh trước đó, nhưng bây giờ anh đã tỉnh dậy, và anh đã hôn cô. Chính những phản ứng của cô trước anh khiến cho cô căng thẳng chứ không phải lo lắng về những điều anh có thể làm. Sức khỏe anh vẫn còn kém để gây ra bất cứ tiến triển nghiêm trọng nào.

Bây giờ cô không cần thiết phải ngủ cùng anh; sẽ dễ dàng hơn cho cả hai nếu cô không làm to tát chuyện ấy lên mà đơn giản là tự tạo một chiếc nệm trước khi anh ra khỏi nhà tắm. Nghĩ như thế, cô bèn lấy hai tấm chăn bông trên đầu tủ và trải chúng lên sàn, rồi lôi chiếc gối từ giường xuống. Cô sẽ không cần chăn; áo khoác ngoài của cô là đủ rồi.

Sau hai mươi phút, anh mở cửa. “Anh đã sẵn sàng cho tiếp viện đây.”

Anh chỉ quần một chiếc khăn tắm thắt nút quanh thắt lưng mảnh khảnh, và anh đang lắc lư trên chân theo đúng nghĩa đen. Rachel nhìn anh tỉ mỉ, lo lắng cuốn trôi trạng thái bồn chồn của cô. Anh thật nhột nhật, da căng ra trên gò má cao, nhưng môi anh sừng đỏ. “Em nghĩ anh lại ốm rồi,” cô nói, đặt tay lên má anh. Cô nhanh chóng hạ nắp toa lét và giúp anh ngồi xuống, rồi đưa anh hai viên aspirin và một cốc nước trước khi cô làm nốt việc rửa người anh, làm nhanh hết mức có thể. Anh càng sớm ở trên giường bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu. Cô đáng nhẽ nên đoán trước cơn sốt sẽ quay lại sau cái cách anh tự ép mình cả ngày hôm nay.

“Xin lỗi về điều này,” anh lẩm bẩm khi cô lau khô cho anh. “Anh không định phụ thuộc vào em như thế này.”

“Anh không phải là siêu nhân,” Rachel bảo anh một cách mạnh mẽ. “Đi nào, hãy đưa anh vào giường.”

Cô giúp anh đứng lên, và anh nói, “Chờ đã.” Nhắc cánh tay phải ra khỏi vai cô, anh giật cái khăn tắm ra khỏi eo và vắt nó lên giá. Hờ hững và hoàn toàn trần trụi, anh đặt tay lại quanh vai cô và nặng nề dựa vào cô khi cô giúp anh quay lại giường. Rachel không biết mình nên cười hay nên cau kinh với anh, nhưng cuối cùng thì cô quyết định sẽ lờ đi trạng thái thiếu quần áo của anh. Không phải là cô chưa từng thấy anh trần truồng trước đó, và nếu thế không làm phiền anh, thì cũng chẳng có gì phiền đến cô cả.

Dù cho anh sốt và mệt mỏi, không có gì thoát khỏi sự chú ý của anh hết. Anh nhìn thấy tấm đệm ở cuối chân giường, và cặp lông mày ngang, màu đen của anh trữu xuống khi mắt anh nheo lại. “Cái gì thế?”

“Giường của em.”

Anh nhìn nó, rồi nhìn cô. Giọng anh đều đều. “Bỏ cái thứ chết tiệt đó ra khỏi kia và lên giường với anh, nơi em thuộc về.”

Cô nhìn anh một lạnh lùng một hồi lâu. “Anh đang giả thiết quá nhiều với chỉ một nụ hôn đấy. Giờ thì anh khá hơn nhiều rồi. Em sẽ không cần dậy cùng với anh trong đêm nữa, nên em không cần phải ngủ với anh.”

“Sau khi ngủ với anh bao nhiêu lần như thế, sao giờ lại dừng lại? Chúa biết là chẳng có gì phải e thẹn ở giai đoạn này nữa, và tình dục thì ngoài khả năng. Bất cứ tiến triển nào anh có cũng chỉ là hào nhoáng bên ngoài, và em biết điều đó.”

Cô không muốn cười, không muốn anh biết rằng lý trí của anh có vẻ rất là hợp lý. Không phải chỉ cái ý nghĩa về những gì anh có thể làm khiến

cô thận trọng với việc ngủ với anh lúc này, mà còn là biết rõ rằng nằm cạnh anh trong đêm, cảm nhận sức nặng và hơi ấm của anh trên giường kể bên cô có ý nghĩa đến thế nào với cô. Cô đã quen với việc ngủ một mình, và thật đau đớn khi khám phá lại khoái cảm mơ hồ mà mạnh mẽ của việc chia sẻ buổi đêm với một người đàn ông.

Anh đặt tay lên họng cô, ngón cái chai sần cọ xát qua dây chằng nhạy cảm chạy dọc xuống vai cô và khiến cô rùng mình. “Có một lý do nữa làm anh muốn em ngủ với anh.”

Cô không biết mình có muốn nghe điều đó hay không. Cái biểu hiện lạnh lẽo, chết choc đó lại hiện lên trong mắt anh, cái nhìn của một người không hề có chút ảo tưởng nào, người đã nhìn thấy những thứ tồi tệ nhất mà không lấy làm ngạc nhiên. “Em sẽ ở ngay đây, dưới chân giường,” cô thì thào.

“Không. Anh muốn em ở trong tầm tay, để lúc nào anh cũng biết được chính xác em đang ở đâu. Nếu anh phải dùng đến dao anh muốn chắc chắn là em không vô tình ở trong đường tấn công.”

Cô quay đầu và nhìn vào con dao, vẫn nằm đó trên cái bàn cạnh giường. “Không ai có thể lén vào mà không đánh thức chúng ta.”

“Anh không định mạo hiểm đâu. Vào giường đi. Nếu không cả hai ta cùng ngủ trên sàn.”

Anh thực sự có ý đó, và cô từ bỏ với một tiếng thở dài, chả có ích gì nếu cả hai bọn họ cùng bị khó chịu. “Được rồi. Để em đi lấy gối của mình.”

Tay anh thả lỏng xuống, và Rachel lấy lại gối của cô, ném nó lên đúng chỗ trên giường. Anh thận trọng trườn vào giữa tấm ga, và một tiếng rên thoát ra từ anh khi anh nằm xuống, vai bị căng lên. Cô tắt đèn và vào giường bên đối diện, kéo ga lên người cả hai bọn họ và cuộn mình trong tư thế thường ngày của mình, y như thể họ đã làm thế nhiều năm rồi, nhưng

cái tư thế nhàn nhã này hoàn toàn chỉ là bề ngoài. Lòng cô đang thít chặt, còn sự cẩn trọng của anh thì thấy rõ. Cô nghi ngờ chuyện anh thực sự cho rằng những người đàn ông đang săn đuổi anh sẽ đột nhập vào nhà giữa đêm, nhưng anh vẫn chuẩn bị cho chính mình.

Ngôi nhà bao bọc quanh họ với những tiếng cọt kẹt và rì rào dễ chịu, trong sự im lặng của buổi đêm cô có thể nghe thấy cả tiếng dế kêu ngoài cửa sổ, nhưng những âm thanh quen thuộc ấy cũng không trấn an được cô. Những ý nghĩ của cô cứ xoay vần không ngừng, cố xếp những mảnh vụn thông tin thành một bức tranh rõ ràng. Anh đang trong kỳ nghỉ, nhưng anh đã bị phục kích? Tại sao họ lại cố giữ bỏ anh? Có phải anh đã biết được điều gì họ mà họ muốn im đi không? Cô muốn hỏi anh, nhưng sự im lặng, thậm chí cả hơi thở của anh cũng bảo cho cô rằng anh đã ngủ rồi, mệt mỏi cả ngày.

Không suy nghĩ, cô với tay ra và đặt tay lên cánh tay anh. Chỉ là một cử chỉ hoàn toàn vô thức, có được từ những đêm cô cần phải nhận thấy mỗi cử động của anh.

Không có lời cảnh báo nào, chỉ một cú tấn công chớp nhoáng từ bàn tay phải của anh khi các ngón tay anh nắm chặt quanh cổ tay cô với một lực có thể làm thâm tím và nát da. Rachel rên lên, vừa sợ hãi vừa đau đớn, mọi dây thần kinh trong cô đều căng lên trước sự tấn công của anh. Bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô nói lỏng ra một chút, và anh thăm thì, “Rachel?”

“Anh đang làm đau em!” Tiếng phản kháng vô tình bật ra khỏi cô, và anh ngay lập tức thả cô ra, ngồi dậy trên giường và chửi thề nhẹ dưới hơi thở.

Rachel xoa xoa cổ tay bầm tím, trừng mắt nhìn vào đường nét lờ mờ của cơ thể anh trong bóng đêm. “Em nghĩ tắm nệm sẽ an toàn hơn,” cuối cùng cô nói, cố xoa dịu. “Em xin lỗi. Em không định chạm vào anh. Nó chỉ là... xảy ra.”

Giọng anh thô ráp. “Em ổn chứ?”

“Vâng. Cổ tay bị bầm, chỉ thế thôi.”

Anh cố quay về phía cô, nhưng bên vai bị thương ngăn anh lại, và anh lại chửi thề, ngập ngừng giữa chuyển động.

“Trèo sang bên kia đi, để anh có thể ngủ bên phải và ôm lấy em.”

“Em không cần được ôm, cảm ơn anh.” Cô vẫn còn cảm thấy hơi run rẩy vì cái cách anh đã phản ứng, dữ dội và chớp nhoáng như một con rắn tấn công. “Anh hẳn là phải khó khăn lắm để giữ lấy bạn cùng giường.”

“Em là người phụ nữ duy nhất anh từng ngủ cùng, theo nghĩa đen, trong nhiều năm rồi,” anh quặc lại. “Giờ thì em muốn mạo hiểm làm anh bất ngờ lần nữa, hay em định cuộn mình lại ở đằng kia?”

Cô rời khỏi giường và đi vòng sang bên kia, và anh trượt ra đủ để dành chỗ cho cô. Không một lời cô nằm xuống, quay lưng về phía anh và kéo chăn lên phủ lấy cả hai người họ. Trong sự im lặng tương đồng anh chỉnh tư thế của mình áp vào cô như úp thìa, đùi anh áp vào sau người cô, hông cô rúc vào háng anh, lưng cô áp vào lồng ngực rộng lớn, vững chắc của anh. Cánh tay phải của anh luồn xuống dưới đầu cô, và tay trái ôm quanh eo cô, neo cô lại một chỗ. Rachel nhắm mắt lại, bừng lên bởi hơi nóng của anh và tự hỏi bao nhiêu hơi nóng đó là từ cơn sốt. Cô đã quên mất cảm giác khi nằm ngủ với một người đàn ông, cảm thấy được sức mạnh của anh bao bọc quanh cô như một tấm chăn. “Sẽ thế nào nếu em va vào vai hoặc chân anh?” cô thì thầm.

“Sẽ đau như điên ấy,” anh đáp lại khô khốc, hơi thở của anh rung rung tóc cô. “Đi ngủ đi. Đừng lo về chuyện đó.”

Làm sao cô có thể không lo lắng về chuyện làm đau anh, khi mà cô thà chết còn hơn là làm anh đau đớn? Cô rúc đầu vào gối, cảm thấy sức

mạnh rắn như thép của cánh tay anh bên dưới nó, tay cô trượt xuống gối và khép nhẹ nhàng quanh cổ tay anh, một sự động chạm mà lúc này cô phải có. “Ngủ ngon,” cô nói, chìm vào trong hơi ấm của anh và để cho cơn buồn ngủ chiếm lấy mình.

Sabin nằm đó, cảm thấy sự mềm mại của cô trong tay anh, mùi hương ngọt ngào nữ tính trong mũi và nhớ lại vị của cô trên đầu lưỡi. Cảm giác thật quá tuyệt, và điều đó khiến anh cảnh giác. Đã nhiều năm rồi anh chưa thực sự ngủ với với bất kỳ ai, anh đã rèn luyện tới một giác quan hoàn hảo, sắc bén đến độ anh không thể dung thứ cho bất kỳ ai lại gần trong lúc anh ngủ, bao gồm cả vợ cũ của mình. Thậm chí trong lúc anh còn hôn nhân anh vẫn cơ bản là đơn độc, cả về thể xác lẫn tinh thần. Thật kỳ lạ khi giờ anh có thể cảm thấy thoải mái đến thế, với Rachel nằm ngủ trong vòng tay anh, như thể anh không cần giữ khoảng cách với cô. Anh bẩm sinh đã thận trọng và cô độc, cảnh giác với tất cả mọi người, bao gồm cả người của chính anh, đặc điểm đó đã cứu mạng anh không chỉ một lần. Có lẽ chính vì tiềm thức anh đã quen với việc ngủ bên cô, chạm vào cô và được cô chạm vào, dù cái chạm nhẹ nhàng trên cánh tay anh đã đẩy anh vào phản ứng bạo lực trước khi anh kịp kìm mình lại.

Vì bất kể lý do gì, cảm giác thật tuyệt khi được ôm cô, được hôn cô. Cô là một người phụ nữ nguy hiểm đầy ẩn tượng, bởi vì cô kích thích anh theo những cách mà anh chưa bao giờ bị kích thích trước đây. Anh đã nghĩ đến việc làm tình với cô. Mọi cơ bắp trong cơ thể anh đều thắt chặt lại, và anh bắt đầu cứng lên. Quá tệ là anh không thể xoay cô lại trên lưng và làm tất cả những điều anh muốn làm với cô, nhưng điều đó sẽ phải đợi. Anh sẽ có cô, nhưng anh phải rất cẩn thận để nó không trở thành một điều gì hơn là khoảng thời gian vui chơi. Anh không đủ sức để cho phép nó trở thành một cái gì khác nữa, đối với cả hai bọn họ.

Rachel từ từ tỉnh dậy, hoàn toàn thoải mái đến mức cô miễn cưỡng mới mở mắt ra và bắt đầu ngày mới. Cô thường là một người dậy sớm, tỉnh

táo ngay khi chân cô chạm xuống sàn nhà, và cô thực sự thích sáng sớm. Nhưng trong buổi sáng cá biệt này cô đã vùi sâu xuống gối, cơ thể ấm áp và thư giãn, và cô nhận thấy đã ngủ ngon hơn nhiều hàng năm trời qua. Nhưng Kell đâu? Cô ngay lập tức nhận thấy rằng anh không ở trên giường, mắt cô mở to, và cô ra khỏi giường trước cả khi kịp nghĩ xong. Cửa phòng tắm đang mở, vậy là anh không có ở trong đó. “Kell?” cô gọi, lao vội ra khỏi phòng ngủ.

“Ngoài này.”

Câu trả lời vọng tới từ sân sau, và cô gần như chạy tới cửa hậu, đang để mở toang. Anh đang ngồi trên bậc thang, chỉ mặc mỗi quần đùi jeans, và Joe đang nằm trên cỏ dưới chân anh. Vịt Ebenezer và bầy đàn trung thành của nó đang lạch bạch quanh sân, yên bình săn đuổi sâu bọ. Cơn mưa đêm hôm qua đã khiến cho mọi thứ thật tươi mới đến nỗi gần như phát đau khi nhìn vào, và giờ đây mặt trời soi rọi bầu trời xám xanh không có lấy một gợn mây trong tầm mắt. Đó là một buổi sáng đặc biệt yên bình, ấm áp và ngọt ngào.

“Làm sao anh ra khỏi giường mà không đánh thức em dậy được thế?”

Chống tay trên bậc thang, anh nâng mình đứng dậy, cô chú ý thấy anh có vẻ di chuyển dễ dàng hơn hôm qua. Anh nhìn cô qua cửa kính. “Em đã rất mệt sau khi chăm sóc anh bốn ngày liền.”

“Anh ngày càng khá lên đấy.”

“Anh cảm thấy khỏe hơn, và đầu anh không còn đau nữa.” Anh mở cửa kính ra và do dự một thoáng, đôi mắt đen nhanh chóng chạy dọc cơ thể cô. Cô phải cố hết sức mình mới không khoanh tay trước ngực, nhưng cô biết chiếc váy ngủ cô đã chọn không hề để lộ gì cả, nên cử chỉ đó sẽ là phù phiếm. Cô hẳn là trông như một đồng hồ độn, với mái tóc chưa chải,

nhưng cô cũng đã nhìn thấy anh lúc tồi tệ nhất, nên cô cũng sẽ không lo lắng về điều đó nữa.

“Em quá quen với việc làm gà mái mẹ rồi,” cô nói, hơi cười. “Khi anh không ở trên giường em phát hoảng lên. Nhưng vì anh rất ổn, nên em sẽ đi thay đồ và làm bữa sáng đây.”

“Đừng có thay đồ vì anh nhé,” anh dài giọng, một lời bình luận mà cô lờ tịt khi cô bỏ đi. Kell nhìn theo cho đến khi cô ra khỏi tầm mắt, rồi chậm rãi đi về phía cầu thang và vào nhà. Anh cài then cửa kính lại phía sau. Cô không chơi trò tán tỉnh bằng cách mặc những chiếc váy ngủ bó sát và rồi giả vờ e thẹn bị xấu hổ bởi những gì lộ ra, nhưng cô cũng không cần phải làm thế. Với cái váy ngủ đầy hoa màu hồng và mái tóc rối bù đó, cô trông ấm áp, ngái ngủ và mềm mại đến chết tiệt đến mức mà một người đàn ông có thể chết chìm trong cô. Đó chính xác là những gì anh muốn làm khi anh tỉnh dậy phát hiện ra váy ngủ của cô đã bị kéo lên trong đêm và anh đang áp vào cặp đùi trần của cô, chỉ có lớp niloong mỏng của quần lót giữ anh khỏi cô. Anh đã trở nên khuấy động để nổi phải rời ngay khỏi giường, để tháo mình ra khỏi sự kích thích của cơ thể cô. Anh chửi thề nóng nảy trước sự bất lực về thể chất của mình, bởi vì nó khiến anh không thể chiếm lấy cô theo cách anh muốn, mạnh, nhanh, và sâu.

Chỉ vài phút sau cô quay lại bếp, tóc được chải gọn và búi lên hai bên đầu bằng một cái kẹp tóc hình bướm. Cô vẫn đi chân trần, và cô mặc quần đùi bò cũ đến nỗi gần như bạc phếch, cùng với một cái áo phông màu nâu rộng thùng thình có vạt áo buộc lại quanh eo. Khuôn mặt rám nắng của cô hoàn toàn không trang điểm. Anh nhận ra cô thoải mái với chính mình. Cô hẳn sẽ làm tắc nghẽn giao thông khi trang hoàng cho mình với lụa là và đá quý, nhưng cô sẽ chỉ làm thế khi cô cảm thấy thích, không phải vì lợi ích của bất kỳ ai. Cô tự tin, và Kell thích điều đó, anh quá chuyên chế đến nỗi cần phải có một phụ nữ mạnh mẽ mới không bị anh hoàn toàn áp đảo, mới không chùn bước trước anh cả trong lẫn ngoài giường.

Làm việc nhanh thoăn thoắt, cô pha cà phê và bắt đầu rán thịt. Cho đến khi hai mùi thơm hấp dẫn đó tràn đầy trong không khí anh vẫn chưa nhận thức được mình đối diện thế nào, nhưng ngay lập tức miệng anh bắt đầu ứa nước bọt. Cô đặt bánh bích quy vào lò, đập vỡ bốn quả trứng để chiên, rồi gọt vỏ thái lát một quả dưa vàng. Đôi mắt xám tinh khiết của cô quay sang anh. “Làm việc này sẽ dễ dàng hơn nếu em có con dao sắc nhất của mình.”

Sabin hiếm khi cười lớn hay thậm chí là thấy thích thú, nhưng tông giọng khô khan, mắng mỏ của cô khiến anh muốn mỉm cười. Anh tựa người vào tủ bát đĩa để tản trọng lượng ra khỏi cái chân bị thương, không sẵn sàng tranh cãi. Anh cần một phương tiện tự bảo vệ, thậm chí chỉ là một con dao bếp. Cả lý trí và bản năng đều cương quyết làm thế. “Em có loại súng nào quanh đây không?”

Rachel khéo léo lật miếng thịt. “Em có một khẩu súng trường 22 ly dưới giường, và một khẩu.375 nạp đạn sẵn ở ngăn chứa đồ trên ô tô.”

Cơn tức giận nhanh chóng dâng lên trong anh, tại sao hôm qua cô chẳng hề nói gì về chúng? Rồi cô nhìn anh bằng ánh mắt thách thức và anh biết cô chỉ đang chờ anh nói gì đó. Sao cô lại phải đưa súng cho một người đàn ông đã dí dao vào cô chứ? “Sẽ thế nào nếu anh cần chúng trong đêm?”

“Em không có nhiên liệu nào cho chiếc.357 ngoài đạn sẵn, nên em bỏ qua nó,” cô đáp lại bình tĩnh. “Khẩu.22 nằm trong tầm tay, và em không chỉ biết dùng nó, em còn có hai tay lành lặn ngược hẳn với một tay của anh.” Cô cảm thấy an toàn ở vịnh Kim Cương, nhưng lý trí thực tế chỉ ra rằng cô phải có vài phương tiện tự vệ, cô là một phụ nữ sống một mình, mà không có láng giềng gần. Cả hai loại vũ khí cô có đều là dành cho thứ mà ông ngoại cô gọi là “lũ tằm lợn” dù bất kỳ ai nhìn vào nòng chiếc 0.357 cũng sẽ không biết chúng được nạp đạn sẵn. Cô đã chọn cả hai để tự vệ, không phải để giết người.

Anh dừng lại, đôi mắt đen nheo vào. “Sao giờ lại nói với anh?”

“Thứ nhất, vì anh đã nói cho em nghe anh là ai. Thứ hai, bởi vì anh đã hỏi. Thứ ba, thậm chí khi không có con dao, anh cũng không phải không có vũ khí. Chấn thương, nhưng không tàn phế.”

“Ý em là gì?”

Cô nhìn xuống bàn chân trần cứng cáp của anh. “Những vết chai hai gờ ngoài chân anh, và trên tay anh nữa. Không nhiều người có chúng đâu. Anh hành động bằng chân trần, phải không?”

Khi anh nói giọng anh bình tĩnh và mượt mà, và nó làm dấy lên một cơn rung mình dọc xương sống cô. “Em chú ý quá nhiều đấy, em bé à.”

Cô gật đầu đồng ý. “Phải.”

“Phần lớn mọi người chẳng nghĩ gì về những vết chai cả.”

Chỉ trong một thoáng Rachel do dự, ánh mắt cô xoay vào trong, trước khi cô quay về sắp xếp bàn và kiểm tra thức ăn. “Chồng em cũng đã tham gia huấn luyện thêm. Anh ấy cũng có những vết chai ở tay.”

Có thứ gì đó thít chặt bên trong anh, xoắn xít, và các ngón tay anh chậm chạp co lại. Anh liếc nhanh qua bàn tay mảnh mai, rám nắng, không đeo nhẫn của cô. “Em đã ly dị.”

“Không. Em là góa phụ.”

“Anh xin lỗi.”

Cô lại gật đầu và bắt đầu xếp trứng và thịt hun khói lên đĩa, rồi kiểm tra bánh quy trong lò nướng. Chúng vừa chín tới, nâu vàng trên bề mặt, và cô nhanh chóng đưa chúng vào giỏ bánh mì. “Đã lâu rồi,” cuối cùng cô

nói. “Năm năm.” Rồi giọng cô thay đổi và lại trở mạnh mẽ. “Giải quyết hết đi trước khi bánh quy bị nguội.”

Cô là một đầu bếp giỏi đến chết tiệt, anh nhận xét vài phút sau đó. Trứng thì nhuyễn mịn, thịt hun khói thì giòn, bánh bích quy thì nhẹ, và cà phê thì vừa đủ đặc. Mứt đào tự làm chảy những giọt mật vàng óng lên trên bánh bích quy, và dừa vàng mọng nước và ngọt lịm. Không có gì lạ thường cả, nhưng tất cả đều vừa khít với nhau, và thậm chí cả màu sắc cũng thật êm ái. Chỉ đơn giản là một mặt khác trong bản tính tự nhiên của cô. Ngay khi anh đang thưởng thức cái bánh quy thứ ba thì cô nói nhẹ nhàng, “đừng mong chờ điều này mỗi ngày. Vài buổi sáng em chỉ có ngũ cốc và hoa quả làm đồ ăn sáng. Em chỉ đang cố vực dậy sức khỏe của anh thôi.” Thái độ của cô giấu đi sự thỏa mãn mà cô cảm thấy khi quan sát người đàn ông tự chủ lạnh lùng này ăn với sự thích thú rõ rệt.

Anh dựa người vào ghế, thong thả khi anh đánh giá ánh sáng lấp lánh trong mắt và nụ cười bị cốc cà phê mà cô giữ trong đôi tay mảnh mai giấu đi chút ít. Cô đang trêu chọc anh, và anh không thể nhớ nổi lần cuối cùng một người nào đó thực sự dám trêu chọc anh nữa. Hẳn là ở trung học, một cô bé tuổi teen phù phiếm, suốt ngày cười khúc khích nào đó cố thử nghiệm khả năng quyến rũ mới tìm ra của mình và dám dùng chúng đối với những cậu trai mà cả các giáo viên cũng coi là ‘nguy hiểm.’ Anh thực sự chưa bao giờ làm bất kỳ điều gì khiến họ nghĩ như thế, chỉ đơn thuần là cách anh nhìn họ, với ánh mắt lạnh lùng, trịnh thượng đen như màn đêm địa ngục. Rachel dám trêu chọc anh bởi vì cô tự tin vào bản thân mình, và bởi vì sự chắc chắn rằng cô coi anh ngang bằng. Cô không hề sợ anh, bất kể những gì cô biết, hay đã đoán.

Đúng thời điểm. Anh sẽ có cô, không sớm thì muộn.

“Em đang đi rất đúng đường,” anh nói, cuối cùng cũng đáp lại lời trêu chọc của cô. Rachel tự hỏi anh có phải cố tình làm thế, đợi rất lâu mới đáp trả. Anh hoặc là đang suy nghĩ về những gì mình muốn nói, hoặc khoảng

dùng dài dằng dặc đó được thiết kế để làm người đối diện mất thăng bằng. Mọi thứ anh làm đều có kiểm soát đến mức cô không nghĩ nó chỉ là một thói quen, mà là mảnh khoe có chủ ý.

Có thể có hai nghĩa trong lời của anh, nhưng Rachel chọn cách hiểu chúng theo nghĩa đen. “Nếu đó là lời hối lộ để khiến em tiếp tục nấu ăn thế này, thì không có tác dụng đâu. Quá nóng để ăn chính tận ba lần một ngày. Cà phê nữa không?”

“Cho anh xin.”

Khi cô rót cà phê cô hỏi, “Anh định ở lại bao lâu?”

Anh chờ cho đến khi cô đặt ấm xuống để hâm nóng và quay lại ghế rồi mới trả lời. “Cho đến khi anh khắc phục được điều này, có thể đi và dùng lại vai. Trừ phi em muốn anh đi, vậy thì phụ thuộc xem khi nào thì em ném anh ra ngoài.”

Chà, đủ trắng trợn đấy, Rachel nghĩ thầm. Anh sẽ ở cho đến khi anh hồi phục, nhưng chỉ thế thôi. “Anh có ý tưởng về những gì mình định làm không?”

Anh dựa tay lên bàn. “Khá rõ. Đó là thứ đầu tiên trong danh sách. Anh phải tìm ra xem bọn anh đã bị thoái hóa sâu đến đâu. Vẫn còn một người anh có thể gọi khi cần, nhưng anh sẽ đợi cho đến khi hồi phục trước khi làm bất cứ điều gì. Chỉ một người duy nhất chẳng có mấy cơ hội cả. Anh vẫn còn ba tuần nữa trong kỳ nghỉ. Ba tuần họ sẽ phải giữ im lặng, trừ phi cơ thể anh tình cờ dạt vào đâu đó. Không có cơ thể anh họ bị chôn chân. Họ không thể có động tĩnh gì để thay thế anh trừ phi anh chính thức chết, hoặc mất tích.”

“Điều gì xảy ra nếu anh không xuất hiện ở chỗ làm trong ba tuần nữa?”

“Dữ liệu của anh sẽ bị xóa khỏi mọi ghi chép. Mật mã sẽ thay đổi, các đặc vụ được tái bổ nhiệm, và anh sẽ chính thức không còn tồn tại.”

“Được cho là đã chết?”

“Chết, bị bắt, hoặc đã phản bội.”

Ba tuần. Nhiều nhất cô sẽ có ba tuần với anh. Khoảng thời gian này có vẻ ngắn ngủi đến đau đớn, nhưng cô sẽ không hủy hoại nó bằng cách rên rỉ và hờn dỗi bởi vì mọi thứ không diễn ra theo cách cô muốn. Cô đã học một bài học đau đớn rằng ‘mãi mãi’ có thể ngắn ngủi đến nhói đau. Nếu ba tuần là tất cả những gì cô sẽ có với anh, vậy thì cô sẽ mỉm cười và chăm sóc cho anh, thậm chí cãi nhau với anh nếu cô cảm thấy thích, giúp anh theo bất kỳ cách nào cô có thể... yêu thương cho anh... rồi vẫy tay tạm biệt người chiến binh hắc ám và giữ lại nước mắt cho riêng mình, sau khi anh đã bỏ đi. Việc biết rằng phụ nữ hắc vẫn làm chính xác y như vậy hàng thế kỷ nay cũng chẳng cho cô nhiều an ủi cho lắm.

Anh đang trầm tư, lông mày anh sụp xuống mắt trong lúc anh nhìn chăm chăm vào cốc cà phê. “Anh muốn em làm muốn chuyển mua sắm nữa.”

“Chắc chắn rồi,” Rachel nói dễ dãi. “Em đã định hỏi anh quần có đúng kích cỡ không.”

“Mọi thứ đều đúng kích cỡ. Em có đôi mắt chuẩn đấy. Không, anh muốn em mua đạn rồng đầu cho khẩu 0.357, nhiều vào. Tương tự với khẩu súng trường. Em sẽ được hoàn lại tiền.”

Được hoàn lại tiền là thứ sau cùng trong những lo lắng của Rachel, và cô cảm thấy một cơn oán giận lóe lên vì anh thậm chí còn nhắc đến điều đó. “Anh có chắc không muốn em mua một cặp súng săn trong khi em còn ở cửa hàng không? Hoặc một khẩu thần công 44 ly chẳng hạn.”

Trước sự ngạc nhiên của cô anh đón nhận lời mỉa mai của cô một cách nghiêm túc. “Không. Anh không muốn em bị ghi lại là đã mua bất kỳ loại vũ khí nào từ cái ngày anh biến mất.”

Điều đó làm cô sửng sốt, và cô tựa ra sau. “Ý anh là ghi chép về những thứ như vậy cũng rất dễ bị kiểm tra ư?”

“Đối với bất kỳ ai trong vùng này.”

Rachel nhìn anh một lúc thật lâu, thật lâu, đôi mắt xám lướt lên trên bề mặt cứng cáp của mặt anh và biểu hiện kín đáo trong đôi mắt anh, đôi mắt còn già dặn hơn tuổi đời. Cuối cùng cô thì thầm, “Anh là ai, mà lại có người phải tốn công đến thế để giết anh?”

“Họ thích bắt giữ anh còn sống hơn,” anh đáp lại khô khốc. “Công việc của anh là đảm bảo cho điều đó không bao giờ xảy ra.”

“Tại sao lại là anh?”

Khóe miệng anh cong lên gần như là một nụ cười, dù hoàn toàn là vẻ giễu cợt. “Bởi vì anh là người giỏi nhất trong việc anh làm.”

Đó chẳng giống một câu trả lời cho lắm, nhưng mà anh cũng rất giỏi trong việc trả lời câu hỏi mà không tiết lộ bất kỳ thông tin nào. Những chi tiết mà anh kể cho cô đều đã được cân nhắc kỹ lưỡng, được chọn để ép ra những phản ứng mà anh muốn từ cô. Vô ích, Rachel biết rằng cô sẽ làm bất kỳ thứ gì có thể để giúp anh.

Cô uống cạn cốc cà phê của mình và đứng dậy. “Em có vài việc lật vật phải làm trước khi trời trở nên quá nóng, bát đĩa có thể đợi sau. Anh có muốn ra ngoài với em không, hay ở trong này nghỉ ngơi?”

“Anh cần phải vận động,” anh nói, đứng dậy và theo cô ra ngoài. Anh chậm chạp đi khắp khiêng quanh sân, xem xét kỹ mọi chi tiết, trong khi

Rachel cho Joe và lũ ngỗng ăn, rồi ngồi xuống thu hoạch rau tươi trong vườn. Khi anh đã mệt, Kell ngồi xuống bậc thềm sau nhà và quan sát công việc của cô, mắt anh nheo lại trước ánh mặt trời.

Rachel Jones có một bầu không khí dễ chịu bao quanh người khiến anh cảm thấy thư thái. Cuộc sống của cô thật yên bình, ngôi nhà nhỏ của cô thật ấm cúng, và ánh mặt trời miền nam nóng bỏng thiêu đốt làn da anh... Mọi thứ ở đây đều thật quyến rũ, theo cách này hay cách khác. Những bữa ăn cô nấu và chia sẻ cùng anh gợi đến những ý nghĩ tản mạn rằng sẽ thế nào nếu được ăn sáng cùng cô mỗi ngày, và những ý nghĩ đấy với anh còn nguy hiểm hơn bất kỳ loại vũ khí nào.

Anh đã từng một lần cố để có một cuộc sống riêng bình thường, nhưng không có tác dụng. Hôn nhân không mang lại sự thân thiết mà anh mong đợi, tình dục rất tốt, và thường xuyên, nhưng sau khi việc đấy kết thúc anh vẫn là một chiến binh, tách rời khỏi phần còn lại của thế giới bởi cả bản chất và hoàn cảnh. Anh đã thích vợ mình, đến tận khi cuộc hôn nhân kết thúc, nhưng chỉ thế thôi. Cô ấy đã không thể chọc thủng rào chắn bên ngoài để chạm tới người đàn ông bên trong; có lẽ là cô ấy còn không bao giờ nhận ra người đàn ông đó tồn tại. Chắc chắn rằng cô ấy hoặc không nhận ra hoặc không muốn đối mặt với bản chất thực sự trong công việc của anh. Marilyn Sabin chỉ nhìn vào chồng mình như một trong hàng ngàn người đàn ông khác giữ chân công chức bàn giấy ở Washington,D.C. Anh đi làm buổi sáng và quay về nhà - thông thường - là vào buổi đêm. Cô bận rộn với sự nghiệp luật sư ngày càng thăng tiến của mình và cũng thường xuyên phải làm việc muộn, nên cô hiểu. Cô là một phụ nữ khó tính, nên tính cách lạnh lùng, giữ khoảng cách của Kell phù hợp hoàn hảo với cô, và cô không bao giờ cố gắng để nhìn xuyên qua bề mặt tới người đàn ông phức tạp bên dưới.

Kell ngẩng mặt về phía mặt trời, cảm thấy mọi thứ trong anh nổi lỏng và chậm xuống. Marilyn....đã nhiều năm rồi anh mới nghĩ đến cô, một mình

họa cho việc cô chạm đến anh mới nông chừng nào. Cuộc ly dị chẳng gọi được bất kỳ phản ứng nào từ anh hơn một cái nhún vai, quý thật, cô hẳn là bị điên mới ở lại với anh sau những gì đã xảy ra.

Nỗ lực tấn công vào cuộc sống của anh thật là vụng về, không được lên kế hoạch hoặc chỉ đạo chu đáo. Anh và Marilyn đã ra ngoài ăn tối, một trong những lần hiếm hoi trong đời sống hôn nhân của họ mà họ ra ngoài giải trí với nhau, và chưa từng đến một trong những nơi lộng lẫy mà Marilyn vô cùng yêu quý. Kell đã thấy tên bắn tia ngay khi rời khỏi nhà hàng và hành động ngay lập tức, đẩy Marilyn xuống và lăn người đi để che lấy mình. Hành động của anh đã cứu tính mạng Marilyn, bởi vì cô vẫn cứ đi, đứng ngay giữa Kell và bên tia bắn tia, hẳn đã bắn gần như đồng thời với cú xô của Kell, làm Marilyn bị thương ở cánh tay phải.

Cái đêm đó đã mãi mãi thay đổi cách Marilyn nhìn nhận chồng mình, và không thích cách nhìn mới đó tí nào. Cô đã nhìn thấy cái phong cách lạnh lùng mà anh đuổi theo và đồn tên sát thủ vào chân tường, nhìn thấy cú tấn công ngăn ngủi, dữ tợn bỏ lại tên đàn ông kia bất tỉnh trên mặt đất, nghe thấy giọng chỉ đạo chua cay của Kell khi anh ra lệnh cho những người đến ngay sau đó và giải quyết mọi việc. Một trong những người đó đưa cô đến bệnh viện, nơi cô được chữa trị và giữ lại qua đêm, trong khi Kell dành cả đêm tìm ra xem bằng cách nào tên bắn tia biết được nơi anh sẽ ở buổi tối. Câu trả lời, rõ ràng rành rành, là Marilyn. Cô không thấy có lý do gì phải bí mật về hành động của mình hay sự thật rằng cô sẽ ăn tối với chồng mình đêm đó, hay nơi ăn tối, cô thực sự không biết rằng công việc của chồng mình nguy hiểm và được đánh giá cao đến thế nào, và cô cũng không có hứng thú muốn biết.

Vào lúc Kell đến nhận cô ở bệnh viện ngày hôm sau cuộc hôn nhân của cô đã kết thúc trong mọi phương diện trừ tính pháp lý. Từ đầu tiên Marilyn nói với anh, rất bình thản, là cô muốn ly dị. Cô không biết anh đã làm cái gì, không muốn biết, nhưng cô sẽ không mạo hiểm mạng sống của

chính mình khi giữ hôn thú với anh trong khi anh còn làm việc đó. Có thể hơi chậm đến tự ái của cô chút xíu khi Kell đồng ý quá dễ dàng, nhưng trong đêm anh cũng đã suy nghĩ đôi chút, và cơ bản cũng đã đi đến cùng kết luận đó, dù với những lý do khác.

Kell không đổ lỗi cho cô vì đòi ly dị, đó là việc khôn ngoan nên làm. Cú đánh gần đó đã làm anh bừng tỉnh, bởi vì nó minh chứng cho việc anh có thể dễ dàng bị lừa đến qua những người được cho là gần gũi nhất với anh biết bao. Sai lầm đối với anh là đã thử có một cuộc sống riêng bình thường, nhắc đến việc anh là ai và anh làm gì. Những người đàn ông khác có thể xoay sở được, nhưng họ không phải là Kell Sabin, người có những khả năng đặc biệt đã đặt anh vào ranh giới hiểm nguy hàng đầu. Nếu có bất kỳ ai khác đủ thông minh mà các đặc vụ khác muốn nhận nhiệm vụ cùng, thì đó là Kell Sabin. Bởi vì anh là một mục tiêu, nên bất kỳ ai gần gũi với anh cũng là một mục tiêu.

Điều đó đã dạy cho anh một bài học. Anh không bao giờ để bất kỳ ai lại gần anh đủ để họ có thể bị sử dụng chống lại anh, hay bị tổn thương trong nỗ lực tiếp cận anh. Anh đã chọn cuộc sống của mình, bởi vì anh vừa là một người thực tế vừa là một người ái quốc, và anh sẵn sàng trả bất cứ giá nào phải trả, nhưng anh cũng quyết tâm không bao giờ để liên lụy đến một công dân vô tội, những người mà anh đã thề phải bảo vệ cuộc sống và tự do cho họ.

Anh không bao giờ muốn cưới vợ lại, hay thậm chí là có nhân tình nữa. Tình dục ngẫu nhiên, không bao giờ trên những nền tảng quan hệ thông thường cùng một người phụ nữ, và anh luôn luôn cẩn thận giới hạn số lần anh gặp riêng một ai đó. Nó đã có tác dụng rất tốt.

Cho đến Rachel. Cô quyến rũ anh. Chết tiệt, cô đã quyến rũ anh biết bao! Cô chẳng giống Marilyn tí nào, cô dễ chịu và ăn vận giản dị, trong khi Marilyn khó chiều và sang trọng. Cô biết - bằng cách nào đó, cô biết - quá

nhiều về cách sống của anh nói chung, trong khi Marilyn chẳng hề nhận ra đến một phân nhỏ như thế về anh trong từng ấy năm họ còn kết hôn.

Nhưng điều đó đơn giản là không thể kéo dài. Anh không thể cho phép nó kéo dài. Anh quan sát Rachel khi cô làm việc trong khu vườn nhỏ của mình, tận tâm với công việc lật vạt của mình. Ngủ với cô sẽ vừa nóng bỏng vừa kéo dài, lăn lộn trên giường với cô, và cô sẽ không lo lắng đến việc anh làm rối bù tóc hay xóa nhòa lớp trang điểm của cô. Để bảo vệ cô, anh phải bảo đảm rằng tất cả mãi mãi cũng chỉ là tình dục. Khi anh rời khỏi đời cô điều đó sẽ là mãi mãi, và vì lợi ích của chính cô. Anh nợ cô quá nhiều để mạo hiểm cho bất kỳ hiểm nguy nào đến gần cô.

Cô thẳng người khỏi tư thế cúi xuống và vươn vai, duỗi tay cao trong không trung, chuyển động ấy nhô ngực cô lên trước đánh vào lớp vải sơ mi mỏng manh. Rồi cô nhặt giỏ lên và đi xuyên qua các luống rau đến chỗ anh, Joe rời khỏi chỗ ngồi ở luống cuối cùng và đi theo cô để tìm bóng râm dưới những bậc thang. Có một nụ cười trên khuôn mặt Rachel khi cô tiến đến gần Kell, đôi mắt xám ấm áp và thanh khiết, cơ thể mảnh mai di chuyển một cách duyên dáng. Anh quan sát cô đến gần, nhận thức được cô trong từng tế bào của cơ thể. Không, sẽ không đời nào có chuyện anh gây nguy hiểm cho cô bằng cách ở lại lâu hơn mức cần thiết, mỗi nguy hiểm thực sự chính là anh quá khát khao cô đến mức anh có thể bị xúi giục để gặp lại cô, một điều mà anh không thể để xảy ra.

VỊNH KIM CƯỜNG

Linda Howard

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Hồi phục Những ngày tiếp theo trôi qua trong chậm rãi, oi bức và yên bình. Bây giờ Kell đang trong quá trình bình phục và không đòi hỏi sự chú ý liên tục của cô, nên Rachel trở về với lịch làm việc thường ngày; cô hoàn thành khóa học dự kiến và lại tiếp tục bắt tay vào việc viết bản thảo, cũng như chăm sóc vườn tược và làm những công việc lặt vặt khác mà dường như chẳng bao giờ kết thúc. Cô lấy được cho Kell những viên đạn rồng đầu mà anh yêu cầu và khẩu 0.357 chưa bao giờ rời xa tầm tay anh. Nếu họ ở trong nhà, thỉnh thoảng anh đặt nó lên chiếc bàn trong phòng ngủ, nhưng thường thì anh cài nó trên thắt lưng, có thể với tới được ngay lập tức.

Honey đến để cắt chỉ vết thương cho anh và cũng nhận là hết sức kinh ngạc khi thấy tốc độ hồi phục của anh tốt đến cỡ nào. “Tốc độ chuyển hóa của anh thật thần kỳ,” chị nói một cách ngưỡng mộ. “Đương nhiên rồi, tôi đã làm những chuyện kinh khủng trên anh mà. Cơ ở chân anh nát bét hết cả, nhưng tôi có khâu sửa lại một ít, và tôi nghĩ anh sắp hoàn toàn lành lặn mà không bị khuyết khiếm nữa.”

“Tay nghề của chị thật khủng khiếp, bác sĩ,” anh dài giọng, mỉm cười với chị.

“Tôi biết,” Honey phẫn khởi đáp lời. “Thằng thăn mà nói, vai của anh chỉ nhờ vào may mắn thôi. Anh có thể mất một vài khả năng xoay vai, nhưng không nhiều đâu, tôi không nghĩ thế. Thả lỏng cả chân và tay vai ít nhất là một tuần nữa, nhưng anh có thể bắt đầu vận động để khỏi cứng khớp nếu anh cẩn thận.”

Anh đã bắt đầu vận động để bớt căng rồi; Rachel đã thấy anh tập luyện vai và cánh tay một cách cẩn thận, như để kiểm tra giới hạn của những vết khâu. Anh không đặt sức nặng lên chân và vai, nhưng anh đã tập luyện để dễ dàng cử động, và kết quả là việc khập khiễng của anh đã tốt hơn rất nhiều, không tệ hơn là bị bong gân cổ chân.

Honey không hề chớp mắt khi anh tháo khẩu súng khỏi thắt lưng và đặt lên bàn khi anh cởi chiếc quần kaki và áo sơ mi cotton xanh. Chỉ mặc quần đùi, anh ngồi lên bàn và lặng lẽ quan sát khi chị cắt chỉ và Rachel chồm tới để nhìn. Rồi anh mặc quần áo lại và lấy khẩu súng nặng nề đặt vào chỗ quen thuộc ở thắt lưng.

“Ở lại dùng cơm trưa nha chị,” Rachel mời. “Salad cá ngừ và cà chua tươi, chín và mát lạnh.”

Cũng như xưa nay, Honey chưa bao giờ từ chối một lời mời nào từ Rachel. “Quyết định vậy đi. Chị đang thêm cà chua tươi lắm đây.”

“Dân miền Nam luôn phục vụ cà chua trong hầu hết mọi thứ,” Kell quan sát.

“Bởi vì hầu hết mọi thứ ngon hơn hẳn khi ăn kèm với cà chua,” Honey biện hộ. Cô xuất thân từ Georgia, và hoàn toàn mê đắm cà chua.

“Những quả táo tình yêu,” Rachel lơ đãng nói. “Những quả cà chua. Dù em không hiểu tại sao mọi người lại gọi như thế, dù hầu hết đều nghĩ chúng có độc vì chúng là một nhánh của họ cây Ớt ma, như cà độc dược.”

Honey khúc khích. “Oh hô! Em đang nghiên cứu những độc dược cổ xưa, phải không? Có ai đó trong quyển sách của em sắp chết nghèo vì quá liều cà độc dược à?”

“Dĩ nhiên là không rồi. Em đâu có viết truyện trinh thám.” Không hề bực bội trước lời trêu chọc của Honey, Rachel liếc nhìn Kell khi cô dọn

bàn. “Anh không phải là người miền Nam, phải không? Giọng anh kéo dài, nhưng không phải là giọng miền Nam.”

“Việc đó là do tiếp xúc một thời gian dài với người bạn đến từ Georgia. Chúng tôi ở Việt Nam cùng nhau. Tôi sinh ra ở Nevada.”

Đó có lẽ là giới hạn thông tin cá nhân mà anh có thể nói về bản thân mình, nên Rachel không hỏi thêm nữa. Họ ăn một bữa ăn đơn giản, Kell ngồi giữa hai người phụ nữ, mặc dù anh ăn cũng nhiều và theo đuổi cuộc chuyện trò, nhưng cô để ý rằng anh ngồi nơi anh có thể quan sát cả cửa sổ và cửa lớn. Đó là thói quen của anh; anh làm chuyện này trong tất cả các bữa ăn, dù rằng anh biết không ai có thể tiến đến ngôi nhà mà không bị Joe cảnh cáo.

Khi Honey rời đi, chị mỉm cười với Kell và chìa tay ra. “Nếu tôi không gặp anh nữa, thì xin chào nhé.”

Anh nắm tay chị. “Cám ơn, thưa bác sĩ. Chào chị.” Rachel thấy anh không hề giả vờ về việc ở lại.

Rachel nhìn anh suy xét. “Thật sự là tôi tha thiết muốn hỏi anh một số chuyện, nhưng tôi nghĩ tôi sẽ làm theo giác quan của mình và sẽ không hỏi. Tôi không muốn biết. Nhưng cẩn thận nhé, anh bạn?”

Môi anh cong lên một nụ cười nửa miệng. “Chắc chắn rồi.”

Chị nháy mắt với anh. “Nếu có ai hỏi, tôi không biết gì đâu nhé.”

“Chị là một người phụ nữ thông minh, thưa bác sĩ. Sau khi tôi rời đi, Rachel có thể cung cấp chi tiết cho chị.”

“Có thể. Nhưng có thể là tôi sẽ tự tìm câu trả lời cho mình vậy. Bằng cách đó, tôi có thể tưởng tượng những điều cuồng nhiệt và lãng mạn như tôi muốn, nhưng vẫn được an toàn.”

Có lẽ quan điểm của Honey là tốt nhất, Rachel nghĩ sau khi chỉ còn lại cô và Kell. Honey cho phép bản thân mình được lãng mạn và cuồng nhiệt trong trí tưởng tượng của chị ấy, nhưng trong thực tế, chị lựa chọn sự an toàn. Honey sẽ không bao giờ làm những việc nguy hiểm như phải lòng một người đàn ông như Kell Sabin. Chị sẽ lau dọn phòng bếp, như Rachel đang làm, và quên tất cả mọi thứ. Rachel xoay lại và thấy anh đang nhìn mình chăm chăm, theo cách làm cô bức bối. Cằm cô nâng lên. “Chuyện gì vậy?”

Để trả lời anh tiến đến bên cô và nâng cằm cô lên, rồi cúi đầu và dùng môi mình phủ lên môi cô. Rachel ngạc nhiên không thể phản ứng trong cả một lúc; anh đã không hôn cô sau nụ hôn đầu tiên ấy, dù thỉnh thoảng cô cảm thấy có chút gì chiếm hữu trong cách anh ôm cô khi đêm xuống. Cô không phản bội lại sự thoải mái mà cô cảm thấy khi ngủ trong vòng tay anh, nhưng không thể nào che giấu được luồng sóng thèm khát cuộn trào khiến cô đáp ứng lại miệng anh, môi cô hé mở trước áp lực của môi anh, tay cô trượt lên khuôn ngực cứng rắn và ấm áp của anh. Lưỡi anh xoắn lấy cô, và một âm thanh sâu lắng trong cổ cô vang lên, ngực và giữa hai chân cô thắt lại giống như anh đã chạm vào cô.

Chậm rãi, Kell tiến lên phía trước, ép cô lùi vào cho đến khi cô bị chèn dựa vào tủ. Rachel kéo môi ra và hỗn hển, “Điều gì khiến anh làm như vậy?”

Miệng anh lướt xuống đường cong ở hàm cô và khám phá vùng da mềm mại bên dưới tai cô. “Chắc là tại những quả táo tình yêu mà em cho anh ăn,” anh thì thầm. “Đừng xoay đầu qua nơi khác. Hôn anh đi. Mở miệng em ra.”

Và cô làm theo, tay cô bám chặt áo sơ mi của anh, và anh chiếm lấy môi cô trong một nụ hôn đắm đuối, kéo dài mãi khiến cô nhón chân lên ép sát vào anh. Tay anh trượt xuống hông cô và khum lấy chúng, nâng cô cao lên để tiếp xúc thân mật hơn nữa.

Nụ hôn cuốn trôi tất cả sự giả vờ và khiến họ quấn chặt lấy nhau trong niềm đam mê trần trụi, thèm khát lẫn nhau, căng người ra để có thể gần nhau hơn. Sự đam mê giữa hai người đã được hình thành trong nhiều ngày, được nuôi dưỡng bằng những đụng chạm thân mật mà bình thường, ắt hẳn sẽ đến sau những nụ hôn dò hỏi bước đầu, nhưng họ đã rơi vào cái vòng xoáy khiến cho mọi trật tự đều bị đảo lộn. Cô đã nhìn và chạm vào cơ thể rắn rỏi và đẹp đẽ của anh khi chăm sóc và an ủi anh. Anh đã ôm lấy cô trong vòng tay và nhận thức được mùi hương ngọt ngào riêng biệt của cô thậm chí trước khi anh biết tên cô. Trong bốn đêm qua, anh đã nằm ngủ, với cô trong vòng tay, và cơ thể hai người đã trở nên quen thuộc lẫn nhau. Tạo hóa đã phá vỡ tất cả những rào chắn nguyên thủy mà con người dựng nên để bảo vệ cho những cảm nhận riêng tư của mình, buộc hai người họ vào nhau trong bầu không khí nóng bỏng được tôi luyện bởi số phận.

Sự thúc giục mà cô đang nhận thấy làm cô khẽ run sợ, và cô dứt miệng mình ra khỏi anh một lần nữa, giấu mặt trong đường cong ấm áp ở cổ anh. Cô phải chậm lại trước khi cô mất đi tất cả sự kềm chế. “Anh thật là một người đàn ông nhanh nhẹn,” cô nuốt vào, cố gắng giữ giọng bình thản.

Tay anh rời khỏi hông cô, trượt lên lưng, ôm siết cô vào lòng. Miệng anh nhắm nháp tai cô, “Không nhanh như anh muốn đâu,” anh nói bằng chất giọng ấm áp và ám muội.

Những cơn run rẩy không kềm chế được lan khắp cơ thể cô, và núm vú cô cứng lại đến nổi đau đớn. Anh ôm siết lấy cô chặt hơn, ép ngực cô vào cơ thể rắn rỏi, đầy cơ bắp và cọ xát má anh trên đỉnh đầu cô, nhưng sự ve vuốt dịu dàng không kéo dài lâu khi nhu cầu đói khát của anh cần thêm nữa. Những ngón tay anh vùi vào tóc cô và ngửa đầu cô ra sau, miệng anh lại một lần nữa chiếm lấy cô, đưa lưỡi vào và chuyển động theo nhịp điệu giống như khi ân ái. Cả cơ thể Rachel giật lên khi bàn tay còn lại của anh phủ lên ngực cô, trượt vào trong áo cánh, khum lấy sự ấm áp của cô trong

lòng bàn tay để anh có thể chà xát ngón tay cái thô ráp lên núm vú căng cứng của cô, xoa dịu cũng như đồng thời tạo ra sự đau đớn sâu sắc hơn.

“Anh muốn được ở bên trong em,” anh thì thầm, ngẩng đầu lên để quan sát cách núm vú cô cuộn tròn dưới ngón tay anh. “Anh sắp phát điên lên vì ham muốn em. Em sẽ để anh có được em trong khoảng thời gian chúng ta còn lại với nhau chứ?”

Chúa ôi, anh thật thẳng thắn, và cô phải nuốt mạnh xuống để không khóc thét lên vì đau đớn. Thậm chí cả lúc này, khi cơ thể cả hai người đều bốc cháy với nhu cầu, anh cũng không nói những lời hứa hẹn ngọt ngào mà anh không có ý định giữ lời. Anh sẽ rời đi; cái tốt nhất họ có thể có là sự tạm bợ.

Tuy vậy, mọi chuyện sẽ thật đơn giản nếu cô chỉ đơn giản là quên lãng tương lai và lên giường với anh vào lúc này, nhưng sự thẳng thắn của anh nhắc cô nhớ rằng cô phải nghĩ đến mai sau và những ngày tháng khi anh rời bỏ cô.

Cô chậm rãi đẩy anh ra, và anh lùi lại, cho cô không gian cô cần. Cô vuốt tóc ra khỏi mặt bằng bàn tay run rẩy. “Đây không phải là chuyện dễ dàng đối với em,” cô cố gắng giải thích, giọng nói cô cũng run rẩy như bàn tay. “Em chưa từng có người tình nào cả... chỉ duy nhất chồng e, thôi.”

Đôi mắt anh lóe lên đầy sắc bén và thận trọng, anh chờ đợi.

Cô làm một cử chỉ đầy bất lực. Sự thành thật của anh xứng đáng được đáp lại. “Em... quan tâm đến anh.”

“Không,” anh nói gay gắt và thận trọng. “Đừng để việc đó xảy ra.”

“Tình cảm là thứ em có thể muốn ngừng là ngừng như vùi vụn nước sao?” Rachel quắc mắt nhìn anh.

“Có. Đây là tình dục, không gì cả. Đừng tự đánh lừa bản thân mình khi nghĩ rằng có một điều gì nhiều hơn nữa, vì thậm chí nếu có đi chăng nữa, sẽ không có một tương lai nào dành cho điều đó đâu.”

“Oh, em biết chứ.” Cô bật cười gượng gạo và quay sang nhìn ra ngoài qua cánh cửa trên bồn rửa bát. “Khi anh bước ra khỏi nơi đây, đó là lúc mọi chuyện kết thúc.”

Cô muốn anh phản đối, nhưng lần nữa, sự thành thật đến tàn nhẫn hủy hoại tất cả những hy vọng của cô.

“Đúng vậy. Mọi chuyện sẽ là như thế.”

Tranh cãi với anh về điểm này thật là vô vọng; cô đã luôn biết anh là một chiến binh, một con sói cô độc. “Đó là cách mọi chuyện diễn ra với anh, nhưng em không có loại khả năng điều khiển cảm xúc như thế. Em nghĩ là em yêu anh - ồ, chết tiệt, tại sao em lại cố đi nước đôi nhỉ?” Giọng cô đầy vẻ bối rối bất lực. “Em bắt đầu yêu anh ngay giây phút em kéo anh ra khỏi biển! Nghe thật vô lý, phải không? Nhưng tình cảm sẽ không ngừng lại chỉ vì anh ra đi.”

Anh quan sát cô, đọc được sự căng thẳng trong tấm lưng mảnh mai của cô, hai bàn tay nắm chặt. Cô phải đánh đổi những gì để có thể thổ lộ chuyện này? Cô là người phụ nữ thẳng thắn nhất anh từng biết, không hề ra vẻ vui đùa hay lẩn tránh. Trong tất cả những năm tháng của cuộc đời anh, cô là người phụ nữ duy nhất khiến anh tiếc nuối khi rời đi; chỉ nghĩ đến điều đó thôi cũng đã khiến bụng anh quặn thắt, nhưng anh có thể chịu đựng nỗi đau này dễ dàng hơn nhiều so với nhận thức có cô bên cạnh anh sẽ hủy hoại cuộc sống của cô. Cô quá tốt đẹp để anh có thể vô tình khiến cô gặp nguy hiểm chỉ vì khoái lạc của riêng mình.

Anh đặt hai tay lên vai cô, xoa dịu sự căng thẳng. “Anh sẽ không ép buộc em,” anh thì thầm. “Em phải làm điều tốt nhất cho em, nhưng nếu em

quyết định rằng em muốn anh, thì anh ở đây.”

Quyết định rằng cô muốn anh? Cô đau đớn vì ham muốn anh! Nhưng anh cho cô sự riêng tư cần thiết để tự quyết định cho bản thân mình, hơn là quyến rũ cô vào giường với anh, dù anh biết anh có thể làm một cách dễ dàng; cô không hề ảo tưởng về khả năng tự chủ của bản thân khi liên quan đến anh.. Cô đặt tay mình lên anh, những ngón tay họ lồng vào nhau.

Một tiếng va mạnh vang lên khi Joe rời khỏi bóng mát và chạy vòng quanh góc nhà, tay của Kell cứng lại bên dưới tay cô, đầu anh giật mạnh quan sát xung quanh. Rachel sửng người, rồi lắc mình và di chuyển nhanh chóng đến cửa trước. Cô không cần phải nhắc anh mau trốn đi; cô biết nếu bây giờ cô quay lại nhìn, anh đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn, di chuyển thình lạng trong ngôi nhà.

Cô mở cửa và bước ra ngoài mái vòm trước nhà, chỉ khi đó cô mới chợt nhớ ra Kell đã tháo cúc áo của mình. Cô nhanh chóng cài lại áo, quan sát xung quanh để tìm cái khiến Joe kích động. Và cô nghe tiếng một chiếc xe hơi đang đến gần con đường trước nhà; không phải là Honey, vì chị vừa mới rời đi, và trong những dịp hiếm hoi Rafferty đến thăm, ông cười ngượng thay vì lái xe.

Chiếc xe ngừng lại trước ngôi nhà là chiếc Ford màu xanh nhạt, xe của chính phủ. Joe thu mình lấy đà, găm gù, đôi tai dựng đứng lên. “Yên nào, yên nào,” Rachel thì thầm với nó, cố gắng nhìn xem ai đang ngồi trong xe, nhưng ánh mặt trời phản chiếu trên tấm kính và khiến cô không nhìn được. Rồi cửa xe mở ra và một người đàn ông cao lớn bước ra, nhưng anh ta vẫn giữ cửa xe mở, nhìn vào cô qua mui xe. Đặc vụ Ellis, không có áo vét và cặp mắt kính đen che khuất đôi mắt anh.

“Oh, xin chào,” Rachel gọi. “Rất vui được gặp anh lần nữa.” Cách thức chào đón của miền Nam cũng có lợi điểm của nó, cho cô thời gian để tập trung suy nghĩ. Tại sao anh ta lại đến đây nữa? Kell đã bị nhìn thấy khi

anh ra ngoài? Hai người đã cẩn thận, tin tưởng Joe sẽ cảnh báo họ nếu có ai đến gần, nhưng một ai đó có ống nhòm có thể thấy anh.

Tod Ellis trao cho cô nụ cười đầy bóng bẩy đặc trưng của mình. “Thật vui được gặp lại cô, Mrs Jones. Tôi nghĩ tôi nên đến kiểm tra cô, để chắc chắn là mọi việc đều ổn.”

Thật là một lời bào chữa gượng gạo khi lái hàng dăm đến đây. Rachel bước qua Joe và tiến đến chiếc xe với nỗ lực tránh cho Eliis không nhìn về phía ngôi nhà. Cũng không phải là Kell sẽ để mình bị nhìn thấy, nhưng cô không muốn đánh cược. “Vâng, mọi thứ đều ổn cả,” cô hân hoan, vòng quanh chiếc xe khiến anh phải xoay lưng lại ngôi nhà để đối mặt với cô. “Nóng quá, nhưng ổn cả. Anh có tìm thấy người đàn ông mà các anh đang săn lùng chưa?”

“Không dấu vết nào cả. Cô có thấy gì không?”

“Không một bóng dáng, và Joe luôn báo động khi có ai đó đến gần.”

Nhắc đến con chó khiến Ellis giật phắt đầu nhìn nhanh xung quanh như thể xác định vị trí của Joe; Con chó vẫn đứng ở giữa sân, hai mắt khóa chặt vào kẻ quấy rầy, những tiếng gầm gừ trầm đục vẫn sôi sục trong ngực nó. Ellis hắng giọng, rồi quay lại nhìn Rachel. “Cô nuôi nó là quá tốt đấy chứ, cô sống ở đây có một mình mà. Cô không thể lúc nào cũng cẩn thận được.”

Cô bật cười. “À, thật sự là anh có thể mà. Nhìn Howard Hughes mà xem. Nhưng tôi thấy an toàn khi Joe bảo vệ nơi này.”

Cô không thể chắc chắn, bởi vì cặp kiếng đen che khuất đôi mắt hắt ta, nhưng cô nghĩ hắt ta cứ nhìn đôi chân và ngực cô. Báo động xuyên qua cô, và cô phải đấu tranh sự thôi thúc kiểm tra nút áo mình; Cô có cài thẳng nút áo không? Nếu không, thì mọi chuyện bây giờ đã quá muộn, và hắt ta

không có lý do để nghĩ đến việc cô ôm hôn đúng người đàn ông mà hăn đang săn đuổi trong nhà.

Đột nhiên hăn phá ra cười, đồng thời tháo mắt kiếng ra, đong đưa chúng trên tay. “Tôi không đến đây để kiểm tra cô.” Hăn tựa cánh tay lên cửa xe, dáng vẻ thoải mái và tự tin. Với ngoại hình bánh bao sáng sủa, hăn đã quen với việc phụ nữ luôn tán thưởng. “Tôi đến để mời cô đi ăn tối. Tôi biết cô không biết tôi, nhưng chứng thư của tôi là đứng đắn. Ý kiến của cô ra sao?”

Rachel không cần phải giả vờ bối rối; thật sự là thế mà. Cô không biết mình nên trả lời hăn thế nào. Nếu cô nhận lời hẹn thì hăn sẽ tin là cô không hề biết gì về Kell, nhưng mặt khác, chuyện này có thể kích lệ Đặc vụ Ellis lại đến đây nữa, và cô không muốn thế. Tại sao họ vẫn còn ở đây vậy? Tại sao chúng không đi đến bờ biển xa hơn để tiến hành tìm kiếm Kell?

“Chà, tôi không biết nữa,” cô trả lời, hơi ngượng ngịu một chút. “Lúc nào vậy?”

“Tối nay, nếu cô không có những kế hoạch khác.”

Chúa ơi, trí tưởng tượng của cô! Nếu họ đã thấy Kell, thì đây sẽ là thủ đoạn để lừa cô ra khỏi nhà, vì vậy sẽ không có nhân chứng. Còn nếu như không, cô có thể làm hăn nghi ngờ nếu cô tỏ ra quá hoài nghi. Cả hai suy đoán này có thể làm cô phát điên. Cuối cùng, cô làm theo bản năng của mình. Đặc vụ Ellis không hề cố gắng che giấu sự ngưỡng mộ của nam giới dành cho cô ngay lần đầu tiên họ gặp nhau, vậy nên cô sẽ nhận lời mời của anh ta một cách trân trọng. Nếu không có chuyện gì xảy ra, cô có thể sẽ tìm được một ít thông tin từ anh ta.

“Tôi cho là tôi rất hân hạnh,” cuối cùng cô nói. “Anh định đi đâu vậy? Tôi không phải là con người của tiệc tùng.”

Anh ta lại nở một nụ cười lém lỉnh. “Cô an toàn mà. Tôi cũng không thích cảnh chè chén đâu. Dạ dày tôi yếu lắm, tôi không thể ngậm chót an toàn trong má. Tôi định là chúng ta sẽ đến một nhà hàng yên tĩnh và ăn những lát thịt nướng ngon lành.”

Và lăn tròn trên giường sau đó? Hẳn ta sẽ phải thất vọng thôi. “Tôi nhận lời,” Rachel nói. “Mấy giờ vậy?”

“Để xem, tám giờ nhé? Lúc đó mặt trời lặn rồi và không khí sẽ mát hơn, tôi hy vọng thế.”

Cô bật cười. “Tôi cho là anh phải quen thôi, nhưng tất cả những gì anh làm là học cách đối phó với thời tiết. Độ ẩm sẽ ảnh hưởng đến anh đó. Vậy nhé, tám giờ. Tôi sẽ sẵn sàng.”

Anh khẽ chào cô rồi gập người quay vào chiếc ghế sau vô lăng. Rachel bước lại vào sân để cô không bị khói dính vào khi anh ta lái đi, và nhìn theo cho đến khi chiếc Ford xanh biến mất khỏi tầm mắt.

Kell đang chờ cô bên trong, đôi mắt anh hẹp lại và lạnh lùng. “Gã muốn gì vậy?”

“Mời em đi ăn tối,” cô chậm rãi trả lời. “Em không biết phải nói gì cả. Nhận lời hẹn có thể khiến anh ta không nghi ngờ, hoặc là anh ta có thể mời em ra ngoài chỉ để khiến em ra khỏi nhà. Có thể chúng đã nhìn thấy anh. Có thể chúng chỉ muốn tìm kiếm.”

“Chúng không thấy anh,” anh nói. “Không thì anh sẽ không còn sống đứng đây đâu. Em từ chối hẳn bằng lý do gì thế?”

“Em nhận lời rồi.”

Rachel biết anh sẽ không vui, nhưng cô không trông đợi phản ứng mà cô thấy được. Đầu anh giật phắt, đôi mắt anh bốc cháy với ngọn lửa đen, sự

xa cách lạnh lùng thường trực của anh bị phá vỡ. “Địa ngục, không, em không. Bỏ cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu đi, thưa bà.”

“Muộn rồi. Bây giờ anh ta sẽ thật sự nghi ngờ nếu em đưa ra vài lý do từ chối vợ vẫn nào đó.”

Anh xộc mạnh tay vào túi quần, và trong sự mê hoặc đáng sợ, Rachel nhìn chúng co lại thành nắm đấm. “Hắn là tên giết người và là một kẻ phản bội. Anh đã suy nghĩ rất nhiều từ khi nhận ra hắn trước khi chúng làm nổ tung con thuyền, kết nối một vài chi tiết về những chuyện không đúng đáng lẽ không nên xảy ra lại với nhau, và Tod Ellis theo một cách nào đó, có liên quan mật thiết đến những kế hoạch đó. Em không được ra ngoài với hắn.”

Rachel không lùi bước. “Có,” cô nói. “Em sẽ đi. Nếu không có gì, em có thể thu thập một vài thông tin có ích cho anh-”

Cô hỗn hển ngừng lại; anh giật phắt tay ra khỏi túi quần và vươn ra chớp nhanh lấy cô, khiến cô không kịp lùi lại. Những ngón tay mạnh mẽ của anh bấu chặt vào vai cô đến đau đớn, và anh khẽ lắc cô, gương mặt anh đánh lại và tràn đầy thịnh nộ.

“Quý bắt em đi,” anh thì thầm, từ ngữ không được rõ ràng lắm khi anh phát âm giữa hai hàm răng nghiến chặt. “Khi nào em mới nhận thức được đây không phải là chuyện cho dân nghiệp dư như em chơi đùa hả? Em đang đi đến giá treo cổ đó, và em không hề ý thức được chuyện đó! Em không phải đang chơi trò chơi gọi là Ám Sát đâu, em ngọt ngào à. Nhớ điều đó trong đầu em! Mẹ kiếp,” Anh lại nguyên rửa, buông vai cô ra và vò tóc mình. “Trước giờ em luôn may mắn không dính vào những sai lầm ngớ ngẩn và thật sự lâm vào tình huống nguy hiểm, nhưng em định mong chờ cái may mắn đó kéo dài đến bao giờ hả? Em đang đối phó với một tên máu lạnh chuyên nghiệp!”

Rachel lùi xa khỏi anh, đưa tay lên xoa bờ vai đau điếng. Một điều gì đó trong cô chết lặng trước những lời công kích của anh; sự chết lặng đó phản ánh trên gương mặt cô. “Ai chứ?” cuối cùng cô nhẹ nhàng hỏi. “Tod Ellis... hay là anh?”

Cô xoay người và bước khỏi anh, đi vào phòng tắm và đóng cửa lại; đây là nơi duy nhất trong nhà anh sẽ không đuổi theo. Cô ngồi xuống mép bồn tắm, run rẩy; đôi khi cô đã tự hỏi nếu anh mất kèm chế thì sẽ như thế nào, nhưng cô không hề muốn tìm ra như thế này. Cô muốn anh mất tự chủ khi anh hôn cô, chạm vào cô. Mong muốn anh run rẩy vì nhu cầu và thèm khát, vùi mặt anh vào cô. Cô không muốn anh mất kèm chế trong cơn tức giận, không muốn nghe những suy nghĩ thực sự của anh về nỗ lực để giúp đỡ của cô. Cô đã luôn kinh hoàng, lo sợ sẽ làm chuyện gì sai có thể khiến anh gặp nguy hiểm; cô lúc nào cũng dẫn vật đến tuyệt vọng ở mỗi quyết định, và anh đã gạt bỏ cô ngay từ đầu như một tên nghiệp dư vụng về. Cô biết mình không có kiến thức cũng như kinh nghiệm giống anh, nhưng cô đã cố gắng làm hết sức mình.

Nỗi đau đớn còn tăng lên gấp bội sau cái cách anh đã hôn và chạm vào cô, nhưng giờ thì cô nhớ lại, rằng ngay cả khi ấy, anh vẫn giữ vững sự kiểm soát sắt đá của mình. Chính cô mới là người run rẩy và thèm khát, không phải anh. Anh thậm chí còn không lừa dối cô, anh đã nói thẳng là chuyện này chẳng có gì hơn mỗi quan hệ tình dục bình thường.

Hít vào một hơi thở sâu, Rachel cố tập trung lại. Nhân tiện đang ở phòng tắm thì cô có thể đi tắm luôn, mái tóc thẳng và dày của cô sẽ có thời gian khô tự nhiên và cô sẽ không phải làm gì khác ngoài việc cuốn và kéo nó trong thanh uốn tóc. Cô chẳng hứng thú gì khi ra ngoài với Tod Ellis, cô sẽ không để hấn ta nghĩ đây là điều gì khác ngoài một buổi hẹn đúng nghĩa, và điều đó có nghĩa là yếu tố ngoại hình phải tạo được ấn tượng đó.

Cô cởi đồ và bước vào bồn tắm, gội đầu và tắm, không cho phép bản thân mình suy nghĩ ừ ơ. Tự thương hại cũng chẳng được gì ngoài việc lãng

phí thời gian, thời gian tốt hơn là nên dùng để suy nghĩ tối nay cô sẽ cư xử thế nào, làm thế nào để tỏ ra thân thiện mà không phải là khuyến khích. Điều cuối cùng cô muốn là Ellis lại mời cô đi chơi lần nữa! Nếu anh ta mời, cô phải nghĩ ra lý do từ chối nào đó. Cô đã nói với Đặc vụ Lowell là cô đang chuẩn bị đi du lịch đến Keys, đó đơn thuần là chuyện bịa đặt, nhưng có lẽ cô có thể sử dụng lời nói dối này như một lý do để sắp xếp hành lý, kế hoạch và nhiều thứ.

Cô tắt nước và kéo chiếc khăn tắm treo trên cánh cửa, rồi quấn nó quanh đầu mình. Ngay khi cô bắt đầu kéo mở cửa và bước ra khỏi bồn tắm, cô bắt gặp hình dáng mờ ảo của Kell qua cánh cửa kính mờ, cô giật nhanh tay mình khỏi cánh cửa như thể phải bỏng.

“Ra khỏi đây,” cô thở mạnh, giật chiếc khăn quấn trên đầu và choàng nó quanh cơ thể. Mặt kính mờ ảo của cánh cửa bảo vệ cô chút ít, nhưng nếu cô có thể nhìn thấy anh, đồng nghĩa với việc anh cũng có thể nhìn thấy cô. Nhận thức được anh đã nhìn cô tắm khiến cô thấy dị tổn thương khủng khiếp. Anh đã đứng đó bao lâu rồi?

Thấy tay anh vươn ra, cô lùi lại tựa sát vào cánh cửa nhà tắm khi anh trượt cánh cửa mở ra. “Em không trả lời khi anh gọi em,” anh nói ngắn gọn. “Anh muốn chắc chắn là em vẫn ổn.”

Rachel nâng cằm lên. “Không phải là cái có hay đâu. Ngay khi anh thấy tôi đang tắm, anh nên đi ra.”

Đôi mắt anh nhìn khắp người cô, từ mái tóc rối ẩm ướt đến hai bờ vai lấp lánh, xuống đôi chân trần, mảnh khảnh có những giọt nước đang chảy ròng ròng xuống dưới. Chiếc khăn che phủ từ ngực đến đùi cô, nhưng chỉ cần giật một cái là cô hoàn toàn trần trụi, và đôi mắt sẫm màu, tìm kiếm của anh khiến cô cảm thấy bị phơi bày còn nhiều hơn thực tế.

“Anh xin lỗi,” anh đột ngột nói, cuối cùng nâng tầm mắt nhìn vào gương mặt cô. “Anh không có ý ám chỉ em không giúp ích được gì.”

“Anh không có ám chỉ gì cả,” Rachel đáp lại, giọng cô sắc bén. “Anh nói thẳng và trực tiếp.” Cô cảm thấy bị sỉ nhục và đau đớn, và không ở trong tâm trạng có thể tha thứ anh. Sau khi nói những lời đó, anh vẫn có can đảm đứng đó nhìn chăm chăm vào cô như cách anh đã làm!

Đột ngột anh bước đến, cánh tay phải choàng quanh eo và nâng cô ra khỏi bồn tắm. Rachel thở gấp, bám vào cạnh để giữ thăng bằng. “Cẩn thận! Vai anh-”

Anh đặt cô đứng lên tấm đệm xỉn màu trong nhà tắm, khuôn mặt anh đan lại và không thể dò được khi anh cúi xuống nhìn cô, cánh tay phải anh vẫn khóa quanh eo cô. “Anh không muốn em đi chơi với hắn,” cuối cùng anh rít lên. “Chết tiệt, Rachel, anh không muốn em gặp nguy hiểm vì anh!”

Chiếc khăn đang tuột dần, và Rachel nắm lấy mép khăn giữ nó lại an toàn hơn. “Tại sao anh không thể xem tôi như một người trưởng thành, có thể chịu trách nhiệm về hành vi của bản thân mình?” Cô thét lên. “Anh nói với tôi Tod Ellis là một tên phản bội, và tôi tin anh. Anh không nghĩ là tôi có đạo đức trách nhiệm làm những việc tôi có thể để ngăn anh ta lại và giúp anh? Tôi nghĩ tình hình đủ nguy cấp để lo lắng cho những rủi ro! Đó là quyết định của tôi, không phải anh.”

“Đáng lẽ em không bao giờ nên tham gia vào.”

“Tại sao không chứ? Tự anh nói là anh cần phải được giúp đỡ. Anh đã từng xếp đặt những người khác hoạt động trong tình huống nguy hiểm rồi mà, phải không?”

“Bọn anh là những đặc vụ được huấn luyện,” anh ngắt lời, cau kỉnh. “Và, chết tiệt nó đi, anh không bao giờ thao thức cả đêm bốc cháy vì ham muốn làm tình với bất kỳ ai trong số họ.”

Cô im lặng, đôi mắt mở to khi nhìn anh. Vẻ mặt anh chẳng có gì ngoài tức giận và thẳng thốt, như thể anh không định nói như thế. Cánh tay anh ép chặt vòng eo cô sát vào anh đến đau đớn, dù cô đã lèn hai tay mình vào giữa cơ thể hai người để cố giữ chiếc khăn. Chỉ có ngón chân cô là chạm vào tấm lót. Hai đùi cô nép vào giữa hai chân khẽ dang ra của anh, vật cứng rắn đang lớn dần nấp vào vùng đồi mềm mại trên đỉnh đùi của cô.

Họ không nói lời nào, cả hai người đều ý thức được chuyện gì đang diễn ra. Ngực phập phồng lên xuống thở gấp, và hai đầu gối Rachel bỗng trở nên bủn rủn khi cô cảm thấy anh đang dần to và lớn hơn.

“Anh sẽ giết hẳn trước khi anh để hẳn chạm vào em,” anh rít lên, nghiêng chặt từng từ.

Cô run bắn lên trước suy nghĩ đó. “Em sẽ không cho phép hẳn. Không bao giờ.” Ngẩng lên nhìn anh, cô lại rùng mình thêm lần nữa, như thể cô bị lãnh nhận một cú tấn công giữa hai đôi mắt. Tod Ellis lại một lần nữa làm cô nhận ra có bao nhiêu nguy hiểm đang rình rập theo bước chân Kell. Cô không được an toàn trong ba tuần với anh; cô không hề an toàn trong ngày mai, hoặc thậm chí là tối nay. Đối với những người đàn ông như Kell Sabin thì không có định nghĩa ngày mai, chỉ duy nhất hiện tại; anh có thể bị giết, tình huống bi kịch và kinh hoàng đó có thể ập đến không báo trước. Cô đã học được bài học đó một lần rồi; làm thế nào mà cô có thể quên đi một cách ngu ngốc như thế này được? Cô đã mong muốn mọi thứ phải thật hoàn hảo, mong muốn anh cảm nhận những cảm giác như cô, nhưng cuộc đời không bao giờ hoàn hảo. Mọi chuyện phải được diễn ra như nó vốn dĩ, hoặc bỏ qua mà không có cơ hội thứ hai. Tất cả những gì cô có với Kell là ngay lúc này, hiện tại bất diệt, bởi vì quá khứ đã trôi qua và tương lai không bao giờ đến.

Đôi tay anh dịu dàng lướt trên da thịt cô, ngón tay xoa bóp cô như thể anh không thể kiềm chế mình hơn được nữa. Gương mặt anh đánh lại cứng rắn khi anh cúi xuống nhìn cô, giọng anh thô ráp. “Anh để cho em rút lui

trong phòng bếp. Vì Chúa, anh không nghĩ anh có thể làm lại lần nữa. Không phải bây giờ.”

Rachel như hụt hơi trước cái nhìn của đôi mắt đen thăm thẳm của anh, ánh mắt cương quyết, gần như là tàn nhẫn vì sự khuấy động hoang dã. Da trên gò má cao nhô lên của anh như căng ra, quai hàm và miệng sắt lại. Trái tim cô đột nhiên đập mạnh khi cô nhận thấy anh có ý chính xác như thế, một sự sợ hãi xen lẫn phần khích ập vào qua từng mạch máu của cô. Anh không thể tự chủ được nữa, và áp lực của sự đói khát nguyên thủy đang bốc cháy trong đôi mắt anh.

Hai tay cô run rẩy trên ngực anh cũng như cơ thể run lẩy bẩy phản ứng lại trước ý định nam tính dữ dội thể hiện rõ ràng trên gương mặt anh, cái nhìn của một con dã thú đánh hơi được mùi của con cái. Nóng. Hơi nóng đang dâng tràn trong cơ thể cô, khiến cho bên trong cô tan chảy thành chất lỏng. Bàn tay anh đặt trên lưng cô nắm lấy chiếc khăn và kéo mép khăn ra khỏi ngực cô. Nó rơi xuống sàn thành một đống ẩm ướt. Trần tròng, Rachel đứng trong vòng tay anh, run rẩy, thèm khát và hỗn hển thở như không đủ không khí.

Anh cúi xuống nhìn cô, và một âm thanh gầm gừ trầm thấp bật ra khỏi ngực anh, vang lên trong cổ họng. Hai đùi Rachel như rã rời, và cô choáng váng, cổ họng cô thắt chặt lại, tim đập thành thịch. Chậm rãi anh nâng tay mình lên và chạm vào hai bầu ngực cô, cao, tròn trịa và mềm mại với cái núm vú nhỏ màu nâu siết chặt, nâng cô lên lấp đầy lòng bàn tay anh để khám phá lần nữa vùng da thịt ấm áp, mịn màng như nhung của cô. Rồi sau đó, cũng hết sức chậm rãi, tay anh lướt xuống dưới, vuốt ve cái bụng phẳng lì mượt mà rồi đến vùng gò nhô lên ở bụng dưới của cô, cuối cùng những ngón tay anh trượt vào trong những lọn xoắn sẫm màu đầy nữ tính của Rachel. Cô nhũn ra, run rẩy điên cuồng và không thể cử động, bị tê liệt bởi dòng nước nóng bỏng của khoái cảm ập đến sau những cú đụng chạm tìm kiếm của anh. Một ngón tay đã tạo nên sự cướp phá ngoạn mục. Cơ thể cô

nảy mạnh lên điên cuồng, rồi cô khóc thút thít khi anh chạm vào, trêu đùa và khám phá.

Ánh mắt anh lướt nhìn sự tương phản đến nao lòng của bàn tay mạnh mẽ, đầy gân guốc của mình đang khum lấy vùng đồi mềm mại, mảnh mai đầy nữ tính rồi lướt lên trên hai bầu vú tuyệt đẹp, cuối cùng là đến gương mặt cô. Đôi mắt cô khẽ nhắm lại, chờ đợi vì khoái cảm; hai làn môi ẩm ướt và hé mở, ngực cô hít vào thở ra hỗn hển. Cô là hiện thân của một người phụ nữ đang đứng trên bờ vực thỏa mãn trọn vẹn, và vẻ mặt cô ham muốn đầy nhục dục ngọt ngào của cô khiến sự kềm chế nhỏ nhoi còn sót lại của anh nổ tung. Với một tiếng gầm hoang dại và trầm đục, anh cúi xuống và nhấc bổng cô lên vai phải anh, máu sôi sục điên cuồng trong tai anh, khiến anh không hề nghe thấy tiếng thét hoảng hốt của cô.

Sải năm bước dài, anh bước đến và thả cô nằm vắt ngang giường, ngã xuống theo cô, dang hai đùi cô ra và quỳ xuống giữa chúng trước khi cô kịp bình tĩnh lại. Rachel ôm lấy anh, gần như thốn thức với nhu cầu. Anh xé áo mình ra và vứt xuống sàn, rồi giật mạnh quần dài khiến nó mở ra, và anh hạ mình xuống trên cô.

Cơ thể Rachel cong lên vì kích động khi anh đâm vào trong cô, cô khóc thét lên vì cảm giác khó chịu căng tức và sự choáng váng của cảm xúc và thể xác khi anh lấp đầy cô. Anh thật... ô...

“Hãy đón nhận tất cả đi,” anh rên rỉ, đòi hỏi và van xin. Anh nhõm người lên trên cô, gương mặt anh lấp lánh mồ hôi, vẻ mặt đầy thống khổ và khoái cảm cùng lúc. “Tất cả của anh. Xin em.” Giọng anh khàn đi vì ham muốn. “Thả lỏng ra đi em - đúng rồi. Như thế. Nữa đi. Anh xin em. Rachel. Rachel! Em là của anh là của anh của anh...”

Một giai điệu trầm bổng nguyên thủy thô sơ tràn ngập trong Rachel, và cô lại khóc thét lên khi anh chuyển động rút ra và đi vào cơ thể cô, cơ thể hai người quấn quai vào nhau. Chưa bao giờ cô cảm thấy như vậy, dữ

dội đến đau đớn đến nỗi không thể chịu đựng được. Cô đã chưa bao giờ yêu đến thế này, biết rằng mình sẽ không thể thở được và tim sẽ ngừng đập trong lồng ngực nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra cho anh. Nếu đây là tất cả những gì anh cần ở cô, thế thì cô sẽ trao tặng bản thân mình cho anh, tự nguyện và nồng nhiệt, khắc sâu vào trí nhớ của anh bằng sự đam mê ngọt ngào, nồng nàn đến cháy bỏng của chính cô.

Anh xoay tròn hông mình trong cô với một cú đẩy mạnh, và nó quá đột ngột để cô có thể chịu đựng được, khiến cho mọi giác quan của cô dâng tràn lên đỉnh điểm và vỡ vụn. Cô hỗn hển thở gấp và thét lên, quằn quại bên dưới anh trong luồng hơi nóng nguyên thủy lung linh, cứ cuộn trào cuộn trào mãi cho đến khi nó cũng bắt thộp lấy anh. Cô không thể nhìn thấy không thể thở, chỉ có thể cảm nhận. Cô cảm thấy từng cú đâm của anh va mạnh vào cô khi anh cười lên trên cô, rồi đến sự rung động mãnh liệt của cơ thể anh trong vòng tay cô. Tiếng kêu khản đặc hoang dại của anh lấp đầy tai cô, rồi trở thành những tiếng rên rỉ thô ráp. Chậm rãi, anh yên lặng dần, rồi trở nên im bật. Cơ thể anh thả lỏng, nặng nề đè ép cô xuống, nhưng cô vui sướng nâng niu anh, hai tay cô vẫn còn ôm chặt lấy tấm lưng mạnh mẽ.

Mỗi quan tâm bắt đầu dấy lên khi cô tỉnh táo lại, khiến cô nhớ đến cách anh đã nâng cô lên vai và cuộc làm tình hoang dại không kèm nén khi này. Đầu anh tựa vào vai cô, cô luồn ngón tay vào mái tóc đen như than của anh, xoay xở cất lên tiếng thì thầm, “ Kell? Vai của anh... anh không sao chứ?”

Anh nâng người tựa lên khuỷu tay phải và cúi xuống nhìn cô. Đôi mắt xám trong vắt của cô ánh lên sự quan tâm - dành cho anh, sau cái cách anh đã chiếm lấy cô điên cuồng và mạnh mẽ như một con bò động đực! Đôi môi cô, ngọt ngào và run rẩy, thế nhưng anh đã không hôn lên chúng, cũng như không hề vuốt ve hai bầu ngực xinh đẹp của cô, mút chúng như trong những giấc mơ. Tình yêu tràn ngập trong đôi mắt ấy, một tình yêu quá

thuần khiết và rực rỡ, khiến cho bên trong quặn xoắn lại vì đau đớn và phá vỡ bức tường sâu thẳm dẫu đó trong tâm trí và linh hồn anh, bỏ lại anh yếu đuối theo cách mà trước đây anh chưa bao giờ cảm thấy.

Bây giờ anh đã biết địa ngục là như thế nào. Địa ngục là được nhìn thấy thiên đường, tươi sáng và êm ái, nhưng buộc phải đứng bên ngoài cánh cửa, không thể nào tiến vào mà phải đánh đổi bằng sự mạo hiểm hủy hoại những điều mình trân trọng nhất.

VỊNH KIM CƯƠNG

Linda Howard

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tìm kiếm người mất tích “Cái cô gái đang làm Ellis phát điên lên là ai thế?” Charles hỏi từ tốn, đôi mắt xanh biển nhạt màu của hắn không hề nhấp nháy khi nhìn Lowell. Như thường lệ, thái độ của Charles không biểu lộ ra, nhưng Lowell biết hắn chẳng bỏ sót thứ gì hết.

“Cô ta sống ở một căn nhà nhỏ gần bãi biển. Vùng thưa dân cư, chẳng có gì quanh đây một dặm. Chúng tôi đã hỏi han cô ta khi mới bắt đầu tìm kiếm Sabin.”

“Và?” Giọng nói gần như là dịu dàng.

Lowell nhún vai. “Và chẳng có gì hết. Cô ta chẳng nhìn thấy gì cả.”

“Cô ta hẳn phải không tầm thường mới chiếm được sự chú ý của Ellis.”

Sau khi cân nhắc một chút Lowell lắc đầu. “Cô ta trông xinh xắn, nhưng đó là tất cả. Chẳng có gì thú vị. Không trang điểm. Tuýp thích hoạt động. Nhưng Ellis chẳng thèm ngừng nói về cô ta.”

“Có vẻ như anh bạn Ellis của chúng ta không hoàn toàn tập trung vào công việc trong tay.” Lời bình luận có vẻ hoàn toàn vô hại.

Lowell lại nhún vai. “Cậu y nghĩ Sabin đã chết khi con thuyền nổ tung, nên không nỗ lực nhiều trong việc săn đuổi hắn ta.”

“Thế cậu nghĩ sao?”

“Đó là một khả năng. Chúng ta chẳng hề tìm thấy dấu vết nào của hắn ta. Hắn đã bị thương. Thậm chí nếu nhờ phép màu mà hắn bơi được tới bờ vịnh, thì hắn cũng cần giúp đỡ.”

Charles gật đầu, ánh mắt trầm tư khi xua Lowell đi. Hắn đã làm việc với Lowell rất nhiều năm cho đến bây giờ và hắn biết anh ta là một điệp viên vừa kiên định vừa thành thạo, nếu không muốn nói là tẻ ngắt. Anh ta phải thành thạo để sống sót. Lowell cũng không thấy việc Sabin còn sống sót là thuyết phục như Ellis, và Charles tự hỏi có phải hắn đã để danh tiếng của Sabin cản trở lý trí thực tế của mình không. Lý trí chắc chắn sẽ cho rằng Sabin đã chết trong vụ nổ hoặc ngay sau đó, chìm xuống làn nước ngọc bích ấm áp để trở thành thức ăn cho những cư dân biển cả. Không ai có thể sống sót qua chuyện đó, nhưng Sabin... Sabin là một trong những loại, không kể đến tên quý dữ tóc vàng với đôi mắt vàng rực, kẻ đã biến mất và bị đồn là đã chết, bất chấp cái câu chuyện đồn thổi đã lan ra khỏi Costa Rica năm ngoái là hắn còn sống (anh Grant của chúng ta đó các ss ơi ^ ^). Sabin linh hoạt hơn là vững vàng, khôn khéo từ bản năng, và may mắn đến chết tiệt. Không, không phải may mắn, Charles tự chỉnh lại mình. Khéo léo. Gọi Sabin là ‘may mắn’ tức là đã đánh giá thấp hắn ta, một sai lầm chí tử mà quá nhiều tên bạn chí cốt của hắn đã mắc phải.

“Noelle, đến đây,” hắn gọi, hầu như không cao giọng, nhưng hắn không cần phải thế. Noelle không bao giờ cách xa hắn. Nhìn vào cô khiến hắn dễ chịu, không phải chỉ bởi vì cô xinh đẹp khó tả, dù cô đúng là như vậy, mà còn vì hắn thích thú trước sự phi lý rằng kỹ năng giết người điêu luyện như vậy lại ở trong một phụ nữ vô cùng đáng yêu. Công việc của cô gồm hai phần: bảo vệ Charles và giết chết Sabin.

Noelle đi vào phòng, dạo bước với vẻ duyên dáng của một người mẫu, đôi mắt ngái ngủ và mềm mại. “Vâng?”

Hắn vẫy bàn tay mảnh dẻ, thanh nhả của mình về phía một cái ghế. “Hãy ngồi xuống đi. Tôi vừa thảo luận chuyện của Sabin với Lowell.”

Cô ngồi xuống, vắt chéo chân để trưng chúng ra xinh đẹp nhất. Điều bộ đó đã thu hút những người đàn ông không hoài nghi tự mò đến với cô, cô đã học và luyện tập quá lâu để lũ đàn ông đó còn có thể sống sót tới bây giờ. Cô mỉm cười. “Ah, Đặc vụ Lowell. Cứng cáp, độc lập, không kể là hơi thiên cận.”

“Giống Ellis, cậu ta có vẻ nghĩ rằng chúng ta đang lãng phí thời gian trong việc tìm kiếm Sabin.”

Cô châm một điếu xì gà và hít vào thật sâu, rồi phả khói ra qua làn môi quyến rũ. “Họ nghĩ gì không thành vấn đề, phải không nào? Chỉ những gì anh nghĩ mới quan trọng.”

“Tôi đang tự hỏi mình có trao cho Sabin sức mạnh siêu nhân không, có phải tôi quá cảnh giác với hắn khiến cho tôi không thể chấp nhận cái chết của hắn,” Charles nghĩ ngợi.

Đôi mắt ngái ngủ của cô ta chớp chớp. “Cho đến khi chúng ta có bằng chứng về cái chết của hắn chúng ta không thể mạo hiểm giả thiết khác đi. Đã tám ngày. Nếu bằng cách nào đó hắn sống sót, giờ hắn sẽ hồi phục đủ để bắt đầu dò la, tức là sẽ tăng thêm cơ hội cho chúng ta tìm thấy hắn. Điều hợp lý nhất là tăng cường, chứ không phải là nới lỏng cuộc truy tìm của chúng ta.”

Phải, điều đó thực sự hợp lý, mặt khác, nếu Sabin sống sót qua vụ nổ và bằng cách nào đó bơi được tới vịnh, một điều dường như là không thể, sao hắn ta lại không liên lạc với trụ sở để xin cứu viện? Đầu mỗi liên lạc của Ellis ở Washington hoàn toàn chắc chắn rằng Sabin không hề cố gắng bắt liên lạc với ai hết. Sự thật đơn giản đó đã thuyết phục hầu hết mọi người rằng Sabin đã chết... dù Charles không thể thuyết phục nổi mình. Bản năng mong manh là thứ đã thúc đẩy hắn tiếp tục bắt người của mình tìm kiếm, chờ đợi, sẵn sàng để tấn công. Hắn không thể tin rằng giết Sabin lại dễ dàng như thế, không phải sau từng ấy năm khi mà hết cuộc tấn công

này đến cuộc tấn công khác đều đã thất bại. Thật không thể quá kính trọng năng lực của bản thân hẳn. Sabin ở ngoài kia, một chỗ nào đó. Charles có thể cảm thấy điều đó.

Hắn đột ngột vui hẳn lên. “Tất nhiên là cô đúng.” Hắn bảo Noelle. “Chúng ta sẽ tăng cường tìm kiếm, đảo lại từng inch mặt đất. Bằng cách nào đó, ở một nơi nào đó, chúng ta đã để lỡ hẳn.”

Sabin đi lảng vảng trong ngôi nhà, tâm trạng tức giận của anh hiện rõ trên khuôn mặt. Anh đã thực hiện nhiều thứ gay go trong cuộc đời, nhưng không có cái nào khó khăn như phải nhìn Rachel chuẩn bị đi chơi với Tod Ellis. Nó chống lại mọi bản năng mà anh có, nhưng không gì anh nói có thể thay đổi ý chí của cô, và anh thật vô vọng, bị hoàn cảnh trói chặt hai tay. Anh không thể mạo hiểm làm bất cứ điều gì sẽ thu hút sự chú ý về phía cô, điều đó chỉ làm tăng thêm sự nguy hiểm mà cô đang dính vào. Nếu anh đã sẵn sàng để di chuyển anh hẳn sẽ đi đêm nay còn hơn là để lộ cô ra cho Ellis, nhưng một lần nữa anh lại bị bó buộc. Anh chưa sẵn sàng để di chuyển, và di chuyển trước khi anh được chuẩn bị có thể mang nghĩa là sự khác biệt giữa thành công và thất bại, với an ninh của đất nước anh trên dàn thiêu. Anh đã được huấn luyện nửa đời mình để đặt đất nước của mình lên đầu, thậm chí phải trả tính mạng của chính anh. Sabin có thể hy sinh chính bản thân mình không chút do dự hay tiếc nuối nếu cần thiết, nhưng sự thật đơn giản khủng khiếp chính là anh không thể hy sinh Rachel.

Anh phải làm bất kỳ thứ gì có thể để giữ cho cô được an toàn, thậm chí dù điều đó có nghĩa là đè nén lòng tự hào và những bản năng chiếm hữu của anh. Cô sẽ đủ an toàn với Ellis miễn là hẳn ta không có lý do gì để nghi ngờ cô. Lôi cô ra khỏi ngôi nhà và đưa cô đi trước khi Ellis đến đón cô, như Kell muốn đến phát điên lên được, sẽ chỉ khuấy động thói nghi ngờ của hẳn ta. Kell biết rõ tên đặc vụ đó, biết rõ hẳn rất giỏi trong công việc... quá giỏi, nếu không hẳn sẽ không bao giờ có thể che giấu các hoạt động khác của

hắn lâu đến thế. Hắn ta cũng có cái tôi rất lớn, việc Rachel cho hắn leo cây sẽ khiến hắn tức giận, và hắn sẽ không cho qua. Hắn sẽ quay lại.

Đức tính kiên nhẫn, khả năng chờ đợi dù đang phải đối mặt với cấp bách cực độ, là một trong những món quà lớn nhất của Sabin. Anh biết cách chờ đợi, cách chọn lấy thời khắc để đạt được thành công tốt nhất, cách lờ đi hiểm nguy và chỉ tập trung vào thời gian. Anh có thể thực sự biến mất trong thế giới xung quanh, chờ đợi, rất nhiều nơi trên trái đất mà các sinh vật hoang dã đã lờ anh đi và những người Việt cộng đã có những lúc băng qua anh trong tầm tay mà không bao giờ nhìn thấy anh. Khả năng chờ đợi của anh được nâng lên nhờ hiểu biết bản năng khi nào thì sự kiên nhẫn là vô dụng, vậy thì anh sẽ đột phá hành động. Anh tự giải thích với bản thân mình điều đó như một giác quan về thời gian được phát triển rất tốt. Phải, anh biết cách chờ đợi....nhưng chờ cho Rachel về nhà đang khiến anh phát điên. Anh muốn cô quay lại an toàn trong vòng tay anh, trong giường anh. Chết tiệt, anh mới muốn cô ở trong giường anh biết bao!

Anh không bật bất cứ bóng đèn nào trong nhà, anh không nghĩ rằng có khả năng căn nhà đang bị theo dõi, nhưng anh không thể mạo hiểm. Rachel và Ellis có thể sớm quay lại, và một ngôi nhà sáng đèn có thể khơi dậy sự nghi ngờ của Ellis. Thay vào đó anh di chuyển lặng lẽ trong bóng tối, không thể ngồi xuống bất chấp sự nhức nhối ở vai và chân. Vai anh đã khiến anh phát điên từ buổi chiều, và anh đã lơ đãng xoa bóp cho nó. Một nụ cười không chút hài hước nhếch lên ở khóe môi anh. Anh chẳng hề cảm thấy một tí gì hết khi làm tình với Rachel, các giác quan của anh hoàn toàn tập trung vào cô và khoái cảm không thể chịu đựng nổi khi cơ thể họ gắn kết với nhau. Nhưng sau đó cái vai đã nhắc nhở anh một cách đầy đau đớn rằng anh còn xa mới hồi phục, anh may mắn là nó chưa rách toạc ra lần nữa.

Anh đột ngột chửi thề và lê bước qua căn bếp tới cửa sau, quá kích động đến mức không thể ở lại trong ranh giới ngôi nhà thêm chút nào nữa.

Ngay khi Kell mở cánh cửa sau anh có thể cảm thấy Joe đang rời chỗ giám sát bên dưới bụi trúc đào, yên lặng di chuyển trong bóng đêm, và anh nhẹ nhàng gọi chú chó để trấn an. Kell không còn sợ bị tấn công nữa, Joe đã chấp nhận sự trú ngụ của anh một cách thận trọng, nhưng Kell không tin nó đủ để dẫn lại việc nhận biết nó trước khi đi xuống các bậc thang sau nhà.

Tự động ẩn trong bóng tối, Kell đi vòng quanh ngôi nhà và thám thính các rặng thông, trấn an mình rằng căn nhà không bị giám sát. Joe bước đi sau anh khoảng mười feet, dừng lại khi Kell dừng và tiến tới khi Kell đi tiếp.

Trăng non đang mọc lên, một lưỡi liềm ánh sáng vùng chân trời. Sabin ngược lên bầu trời quang đãng, quá trong trẻo, giống như đôi mắt của Rachel, dường như cách tầm với của anh tới vô tận.

Tim anh lại xoắn lại, và tay anh siết chặt lại thành nắm đấm. Anh thì thầm một lời nguyện rửa trong màn đêm. Cô quá hào hiệp, quá mạnh mẽ, đối với sự an toàn của chính cô, sao cô không thể chơi cẩn trọng và để mặc anh tự đón nhận mọi rủi ro? Chẳng lẽ cô không biết anh sẽ ra sao nếu có bất kỳ điều gì xảy ra với cô ư?

Không, làm sao mà cô có thể biết được chứ? Anh chưa bao giờ nói cho cô biết, và anh cũng sẽ không bao giờ, không phải với cái giá là sự an toàn của cô. Anh sẽ bảo vệ cô nếu điều đó có giết chết anh đi nữa. Miệng anh cong lại nhăn nhó, điều đó hẳn sẽ giết chết anh, không phải về thể xác, mà là sâu trong tâm nơi anh chưa từng để bất kỳ ai chạm vào... cho đến khi Rachel lên qua mọi hàng rào bảo vệ của anh và khắc sâu cô trong cả tâm trí và linh hồn anh.

Tất nhiên, dẫu sao đi nữa, luôn có khả năng rằng anh sẽ còn sống thoát ra khỏi chuyện này, nhưng anh không quá đặt nặng nó. Anh đã nghĩ rất nhiều trong vài ngày qua, cân nhắc và loại bỏ các khả năng. Kế hoạch của anh đã được lập. Giờ thì anh đang chờ đợi, chờ cho đến khi vết thương của

anh hoàn toàn lạnh lặn, chờ cho đến khi thể chất anh sẵn sàng, chờ cho Ellis và đồng bọn của hắn phạm phải chút sai lầm, chờ đến khi anh cảm thấy thời điểm chín muồi... chờ đợi. Khi thời điểm đó đến anh sẽ gọi Sullivan, và kế hoạch sẽ được thực hiện. Anh thà là có Sullivan cùng anh hơn là mười tên đàn ông khác. Không ai lường được việc hai người họ sẽ lại hành động cùng nhau.

Không, sự không chắc chắn duy nhất của anh là vì Rachel. Anh biết những gì mình đã làm là để bảo vệ cô, nhưng lần đầu tiên trong cuộc đời anh sợ nó. Để cô đi là một chuyện, sống mà không có cô lại là một chuyện khác.

Anh đứng đó trong màn đêm và chửi rủa tất cả những thứ khiến anh khác những tên đàn ông khác: cái kỹ năng và sự khéo léo phi thường, thị lực chính xác và cơ thể cường tráng, sự phối hợp tuyệt đối giữa trí óc và cơ bắp, mà, tất cả kết hợp lại, biến anh thành một thợ săn và một chiến binh. Thái độ cảm xúc tách biệt thêm vào những điều đó làm cho anh sinh ra là cho công việc anh làm, người chiến binh không cảm xúc hoàn hảo trong bóng đêm xám xịt lạnh lẽo. Anh không thể nhớ đã từng khác thế. Anh không phải là một đứa trẻ ầm ĩ, hay cười, anh ít nói và cô độc, giữ mình tách biệt thậm chí cả với bố mẹ. Anh luôn luôn đơn độc sâu thẳm trong tâm và chưa bao giờ muốn khác đi, có lẽ anh đã sớm biết, thậm chí từ khi còn là một đứa trẻ, yêu mới thật đau đớn làm sao. Đó. Anh đã để từ ấy hình thành trong ý nghĩ của mình, và thậm chí điều đó thôi cũng đau đớn đến mức khiến anh nao núng. Anh quá mãnh liệt về cảm xúc để có thể yêu hờ hững, nhẹ nhàng, để chơi trò chơi lãng mạn hết lần này đến lần khác. Khoảng cách cảm xúc của anh là một lớp bảo vệ, nhưng Rachel đã đập vỡ nó, và thật đau đớn. Chúa, thật đau đớn làm sao.

Rachel ngồi đối diện Tod Ellis, mỉm cười, đối đáp, và bắt bản thân mình ăn đĩa đồ biển như thể cô cực thích nó, nhưng cô phát run mỗi lần hắn

ta trao cho cô nụ cười quảng cáo kem đánh răng đó (Sáng bóng như Colgate ^^). Cô biết nụ cười đó che dấu điều gì. Cô biết hẳn ta đã cố giết Kell, hẳn ta là một kẻ nói dối, giết người và phản bội. Cô phải dùng hết toàn bộ sức lực mới tiếp tục diễn như thể cô đang có một khoảng thời gian dễ chịu, nhưng không gì có thể giữ cho các ý nghĩ của cô khỏi lên về với Kell.

Cô chẳng muốn gì hơn là được tiếp tục nằm trong vòng tay anh chiều nay, cơ thể cô mềm oặt và rợn rùng từ sự chiếm hữu thô bạo, nhanh chóng nhưng đầy thỏa mãn của anh. Cô đã quên mất nó như thế nào... hay có lẽ là nó chưa bao giờ như thế trước đây. Hôn nhân với B.B ấm áp, vui vẻ và đắm thắm. Là người phụ nữ của Sabin giống như thiêu đốt mỗi lần anh chạm vào cô, trở nên mềm mại, nóng bỏng và ẩm ướt trước ánh nhìn, sự vuốt ve nhẹ nhàng nhất của anh. Anh không hề dịu dàng hay vui vẻ. Anh là một người đàn ông cứng rắn, mãnh liệt, sức mạnh phẩm chất của anh lan tỏa xung quanh. Anh không hề khôi hài, cô chưa bao giờ nghe thấy anh cười, hay thậm chí nhìn thấy nụ cười hiếm hoi của anh lan đến được đôi mắt. Nhưng anh đã với lấy cô với nhu cầu tuyệt vọng, điên dại như thế khiến cho mọi thứ trong cô đều đáp lại ngay tức thì, và cô đã sẵn sàng cho anh, đã mong muốn anh rồi.

Không, Kell không phải một người đàn ông dễ chịu để ở bên, hay một người đàn ông dễ dàng để yêu thương, nhưng cô không lãng phí thời gian để chống lại số mệnh. Cô yêu anh, và chấp nhận anh vì bản thân anh. Cô nhìn Tod Ellis và mắt cô hơi nheo lại, bởi vì Kell là một con sư tử bị bao quanh bởi lũ chó săn, và người đàn ông này là một trong những con chó săn đó.

Cô đặt đĩa xuống và trao cho hẳn một nụ cười rực rỡ. “Anh nghĩ mình sẽ ở đây bao lâu nữa? Hay anh được bổ nhiệm về vùng này lâu dài rồi?”

“Không, anh di chuyển khá nhiều,” hẳn nói, đáp lại sự chú ý trực tiếp của cô bằng cách cười lóe sáng lần nữa. “Anh không bao giờ biết được khi

nào mình lại được bổ nhiệm lại.”

“Liệu đây có phải một nhiệm vụ đặc biệt không?”

“Giống như đuổi theo một con ngỗng hoang hơn. Bọn anh chỉ đang lãng phí thời gian mà thôi. Tuy nhiên, nếu bọn anh không tìm kiếm bãi biển thì anh hẳn sẽ không bao giờ gặp được em.”

Hắn ta đã tán tỉnh như vậy kể từ khi đến đón cô, và Rachel cũng cứ cố tình lẫn quanh. Hắn ta rõ ràng là nghĩ mình là một tên Don Juan thời hiện đại, và chắc hẳn có rất nhiều phụ nữ thấy hắn ta quyến rũ và thu hút, nhưng rồi, họ cũng không biết những gì Rachel biết về hắn.

“Oh, em chắc là anh không phải đang săn tìm những cuộc hẹn hò dễ dãi chứ,” cô nói bằng điệu bộ lắc cắc.

Hắn vươn tay qua bàn và đặt tay lên tay cô. “Có lẽ anh không xem điều này như một cuộc hẹn dễ dãi.”

Rachel mỉm cười và bỏ tay cô ra để cầm lấy ly rượu. “Em không hiểu sao anh có thể xem xét điều này khác đi, khi mà anh có thể bị tái bổ nhiệm bất kỳ lúc nào. Thậm chí nếu anh có không thể, thì em cũng sẽ sớm đi nghỉ mát và hẳn sẽ không quay lại cho đến hết mùa hè.”

Hắn ta không thích thế, nó khiến cái tôi của hắn mẻ một vết nhỏ khi cô không sẵn sàng ve vuốt nó khi hắn còn ở đây. “Em định đi đâu?”

“Keys. Em sẽ ở với một người bạn và làm vài cuộc nghiên cứu trong vùng đó. Em đang lên kế hoạch sẽ ở đó cho đến khi em phải quay lại để dạy một khóa học buổi tối ở Gainesville khi mùa thu bắt đầu.”

Những người khác hẳn sẽ đều hỏi về khóa học mà cô sẽ dạy, Ellis thì cau mày với cô và nói, “Bạn em là đàn ông hay phụ nữ?”

Chỉ một khắc cô thích thú với cái ý nghĩ lôi cuốn là bảo hân hãy nhảy ra khỏi cầu cảng đi, nhưng chống đối hân không phải kế hoạch của cô, chưa phải. Cô vẫn muốn lấy chút thông tin từ hân nếu cô có thể. Nên thay vào đó cô trao cho hân một cái nhìn lạnh lùng ý bảo rằng hân đã đi quá xa và nói điềm tĩnh, “Một phụ nữ, một bạn học cũ.”

Hân không ngốc. Tự cao tự đại, nhưng không ngốc. Hân nhếch mép theo cái cách mang nghĩa để hấp dẫn, nhưng khiến cô ớn lạnh. “Xin lỗi. Anh đã quá trớn, phải không? Chỉ là - chà, từ giây phút anh nhìn thấy em, anh đã thực sự bị thu hút, và anh muốn biết về em rõ hơn.”

“Chẳng có mấy lí lẽ thuyết phục cả,” Rachel chỉ ra. “Dẫu sao anh cũng sẽ sớm rời đi, thậm chí nếu em có không lên kế hoạch nghỉ mát đi nữa.”

Hân trông như thể muốn bắt bẻ điều đó, nhưng hân đã tự kể với cô rằng hân di chuyển rất nhiều. “Bọn anh có thể ở quanh đây thêm vài tuần nữa,” hân nói hờn dỗi.

“Giải quyết nốt mọi việc ư?”

“Yeah, em biết nó thế nào rồi đấy. Công việc bàn giấy.”

“Chỉ có anh và đặc vụ Lowell thôi à?”

Hân do dự, thói quen ngấm quá sâu vào máu khiến hân khó mà dễ dàng nói chuyện chi tiết về công việc của mình. Rachel nín thở, tự hỏi cái tôi của hân có thúc đẩy hân cố đền bù phần sân đã mất bằng cách trở nên thân mật không. Sau cùng, rất là tăng bốc khi có ai đó hỏi bạn về công việc. Đó là một cách để thân thiện với nhau hơn, để hỏi những câu hỏi ngây thơ mà vẫn biểu lộ sự hứng thú. Thôi được rồi, cô có hứng thú, nhưng không phải với Ellis.

“Có chín người bọn anh tích cực điều tra,” cuối cùng hân nói. “Bọn anh đều được đặc biệt chọn ra cho nhiệm vụ này.”

Bởi vì các người vô đạo đức à? Cô trao cho hắn ánh mắt ngỡ ngàng, tăng bốc cái tôi tự kiêu. “Hắn phải lớn lắm mới có nhiều người tham gia đến thế.”

“Như anh đã nói, bọn anh là những điều tra viên trực tiếp. Bọn anh có thể gọi thêm hai mươi người nữa để tăng cường nếu cần thiết.”

Cô trông bị ấn tượng một cách rất hợp lý. “Nhưng anh nghĩ đã chốt rồi phải không?”

“Bọn anh chẳng tìm thấy gì hết, nhưng người đứng đầu vẫn chưa hài lòng. Em biết thế nào rồi đấy. Những người ngồi sau bàn giấy nghĩ rằng mình biết nhiều hơn những kẻ ở trong trận địa.”

Cô cảm thông với hắn và thậm chí còn dừng nên vài giai thoại để đáp lại, lái cuộc trò chuyện ra khỏi công việc của hắn. Nếu cô thăm dò quá trực diện và quá thường xuyên thì có thể đẩy lên nghi ngờ của hắn. Nói chuyện với hắn khiến cô cảm thấy bồn chồn và ao ước được tránh xa hắn ra, xa hết mức có thể. Biết rằng hắn sẽ cố hôn cô, thậm chí hắn sẽ cố dụ dỗ cô lên giường, khiến cô phát ốm. Chẳng có cách nào để cô có thể dung thứ cho miệng hắn ở trên miệng cô thậm chí là một giây. Thậm chí nếu hắn có không phải là một con rắn gian trá đi nữa, mà thực ra hắn đúng là như vậy, thì cô hắn cũng không thể hôn hắn, cô là người phụ nữ của Kell Sabin, một sự thật mà chẳng liên quan gì đến ý chí hay quyết tâm. Chỉ đơn giản là như vậy mà thôi.

Cô ép mình đối đáp thêm một tiếng nữa, mỉm cười vào những khoảnh khắc thích hợp và nén xuống cảm giác buồn nôn đang dâng lên. Hắn gần như vượt quá những gì cô có thể chịu đựng. Chỉ cái ý nghĩ rằng Kell có thể dùng đến mọi thông tin cô moi được từ Ellis mới cho cô ý chí để ở lại. Khi đĩa của cô cuối cùng cũng được dọn đi và họ đang tận dụng thời gian để uống cà phê, cô tung ra một câu hỏi dò nữa. “Anh đang ở đâu? Đây không phải một vùng du lịch, và phòng trọ có thể khá khó tìm.”

“Bọn anh thực ra đã tản ra dọc bờ biển,” hắn giải thích. “Lowell và anh đang dùng chung một phòng ở cái nhà trọ bé nhỏ tồi tàn, Nhà trọ Harran.”

“Em biết chỗ nó,” cô nói, gật đầu.

“Bọn anh đã sống nhờ thức ăn nhanh kể từ khi đến đây. Thật nhẹ nhõm khi được ăn một bữa đúng nghĩa để thay đổi.”

“Em cho là thế.” Cô đẩy tách cà phê của mình ra và nhìn quanh nhà hàng, hy vọng hắn sẽ nhận được thông điệp là cô sẵn sàng đi rồi. Những chi tiết vụn vặt mà cô có được hắn sẽ phải đủ, cô đơn giản là không thể ngồi đó với hắn lâu thêm và giả vờ như cô thích hắn được nữa. Cô muốn đi về nhà và khóa cánh cửa lại phía sau, tổng Tod Ellis và lũ bạn của hắn ra khỏi đời cô. Kell ở đó, chờ đợi cô, và cô muốn ở với anh, dù cho cô có băn khoăn về tâm trạng của anh. Anh đã im lặng lạnh lùng khi cô rời đi, cơn tức giận của anh hầu như không được kiểm soát. Anh đã muốn cô chơi cẩn trọng và để mặc mọi hiểm nguy rơi xuống đầu anh, nhưng Rachel có thể dễ dàng ngừng thờ hơn là đứng đó mà chẳng làm gì hết trong khi anh đang gặp nguy hiểm. Anh không quen với việc mệnh lệnh của mình bị lơ đi, và anh cũng không thích thế chút nào hết.

Vì những lý do riêng Ellis không hề thấy miễn cưỡng khi rời đi hơi sớm. Rachel cho rằng hắn nghĩ phần còn lại của buổi tối sẽ được dành cho một hoạt động có tính thể xác hơn. Hắn sẽ phải thất vọng thôi.

Cô không nói chuyện nhiều trên đường về nhà, vì không sẵn lòng phải động chạm tới Ellis nhiều hơn mức cần thiết và cả vì ý nghĩ của cô ngày càng dính tới Kell, dù là anh cũng chưa bao giờ rời xa tâm trí cô suốt buổi tối. Nhịp tim của cô đột nhiên trĩu nặng và máu chảy rần rật trong huyết quản, khiến cô cảm thấy phấn khởi và dờ dẩn. Việc làm tình dữ dội mà họ đã chia sẻ chiều hôm ấy đáng nhẽ phải vạch rõ mối quan hệ của họ, dù cho là chỉ ở mức độ cơ bản thôi, nhưng chẳng phải. Kell đã nhìn cô thật kỳ lạ sau đó, như thể cô không phải những gì anh mong chờ. Bất chấp cơn tức

giận với cô khi cô từ chối làm những gì anh bảo, ở mức độ nào đó anh có vẻ độc lập hơn hẳn trước kia. Anh là một người đàn ông khó hiểu, khác thường, nhưng cô nhạy cảm sâu sắc với anh đến mức từng sắc thái biểu cảm mờ nhạt nhất của anh, mà phần lớn mọi người không hề chú ý, dường như hét thẳng vào mặt cô. Sao anh lại nhìn cô như thế, rồi lại thu mình lại? Sao lúc này đây cô lại cảm thấy xa anh hơn cả trước khi họ nắm dán chặt vào nhau trong cái nóng thiêu đốt?

Ellis rẽ vào con đường riêng dừng lại trước nhà cô và vài phút sau đó cho xe dừng lại trước hiên nhà. Căn nhà tối om, nhưng cô không thực sự cho rằng nó sẽ thế nào khác. Kell sẽ không loan báo sự hiện diện của anh bằng cách bật đèn lên.

Họ ra khỏi xe, và khi Ellis đi sang phía cô họ nghe thấy một tiếng gầm gừ nhỏ. Joe, chúa phù hộ cho nó, chẳng bỏ lỡ thứ gì.

Ellis giật nảy mình, vẻ báo động đột ngột hiện rõ rành rành trên mặt hằn trong ánh sáng mờ nhạt từ cánh cửa mở ra của xe ô tô. Hẳn đứng khựng lại. “Nó ở đâu?” hẳn hỏi nhỏ.

Rachel nhìn quanh nhưng không thể thấy được chú chó. Lông nó màu đen lẫn với vàng nhạt, với những lằn cổ điển của giống chó chăn cừu Đức, do đó hình dáng sẫm màu càng khiến cho khó nhìn thấy nó hơn. Tiếng gầm cho thấy nó hơi ở bên trái cô, gần với Ellis, nhưng cô vẫn không thể xác định được nó.

Nhanh chóng cô chớp lấy cơ hội này. “Xem này, anh đứng im trong khi em đi quanh sân nhé. Nó ở đằng sau anh, nên đừng có di chuyển gần nó thêm nữa. Khi em ra khỏi đường, vào ô tô từ bên đây và nó hẳn sẽ không quấy nhiễu anh đâu.”

“Con chó đó thật hẳn học. Đáng nhẽ em phải trói nó vào,” Ellis quát lên, nhưng hẳn không tranh cãi với những chỉ dẫn của cô. Hẳn đứng hoàn

toàn bất động trong khi Rachel đi lên sân, rồi lén đi về phía cánh cửa mở ra bên ghế hành khách.

“Em rất tiếc,” cô xin lỗi, hy vọng hẳn không thể nghe thấy sự giả dối trong giọng cô. “Em đã không nghĩ đến. Nhưng mà, nó vẫn là một sự bảo hộ tốt. Nó chưa bao giờ để một người lạ nào đi vào trong sân.”

Vào lúc đó Joe di chuyển, chuyển động ấy để lộ vị trí của nó. Đầu đặn gằm gù, nó đặt mình giữa Rachel và Ellis.

Cô muốn cười to lên. Không còn cơ hội nào cho cả một cái hôn chào tạm biệt lúc này nữa, và từ ánh mắt trên mặt của Ellis thì hẳn chẳng còn mong gì hơn là được ở trong xe, với lớp thép vững chắc chắn giữa hẳn và chú chó. Hẳn hấp tấp trườn vào trong và đóng sập cánh cửa lại, rồi cuộn cửa kính xuống một phần.

“Anh sẽ gọi em, thế nhé?”

Cô bắt mình phải do dự, thay vì gào toáng lên từ “Không!” mà cô muốn nói. “Em sẽ bận rộn chuẩn bị cho kỳ nghỉ. Em có vài công việc phải hoàn thành trước khi rời đi. Em thực sự sẽ không có nhiều thời gian rồi đâu.”

Giờ thì hẳn đã an toàn khỏi chú chó, tính tự mãn của hẳn lại quay lại. “Em phải ăn, đúng không nào? Anh sẽ gọi em ăn trưa hoặc gì đó.”

Cô lên kế hoạch dựa vào việc bận rộn, nhưng cô có thể xoay xở được với hẳn qua điện thoại. Cô không muốn hẳn xuất hiện ở đây mà không báo trước, nhưng điều đó khó mà xảy ra khi Joe còn ở đây.

Cô đứng trong khoảng sân, quan sát đèn hậu khi hẳn lái đi, rồi nói, “Cậu bé ngoan,” với Joe có sự tán thưởng rõ ràng trong giọng cô. Quay về phía ngôi nhà, cô tự hỏi sao Kell lại không bật đèn lên hộ cô khi giờ đây Ellis đã đi khỏi tầm nhìn. Cô bắt đầu đi lên hàng hiên nhưng chưa kịp bước

được bước nào thì một cánh tay cứng cáp đã vòng quanh eo cô và giật cô ra đằng sau.

“Vui chứ?” một giọng nói trầm, tức giận thì thầm bên tai cô.

“Kell.” Cô thư giãn tựa vào anh, sự dễ chịu tràn ngập đầy ấm áp trong cô trước sự động chạm, bất chấp cơn tức giận của anh.

“Hắn có chạm vào em không? Có hôn em không?”

Cô đã dự đoán bị tra hỏi, nhưng không bắt đầu từ điều đó. Giọng của Kell thô lỗ, gần như điên cuồng.

“Anh biết hắn không mà,” cô đáp lại vững vàng. “Sau cùng thì, anh đã ở ngoài này quan sát.”

“Thế còn trước đó?”

“Không. Hoàn toàn không. Em không thể chịu được cái ý tưởng đó.”

Một cơn rùng mình dữ dội chạy xuyên qua cơ thể anh, một phản ứng bất thường ở một người đàn ông kiểm soát như anh, nhưng khi nói giọng anh lại bình tĩnh. “Hãy vào trong đi.”

Anh khóa cửa trong lúc cô đi vào phòng ngủ để bỏ ví và cởi giày, rồi anh vào cùng cô trong phòng. Đôi mắt đen không cảm xúc khi anh quan sát cô tháo khuyên ra khỏi lỗ tai và đặt thứ trang sức đó vào một hộp bọc nhung. Anh đã đúng, cô bước vào vỏ bọc thời trang sành điệu cũng dễ dàng như khi cô đi chân trần trong vườn, và cô quyến rũ đến phát điên trong cả hai trường hợp.

Ánh mắt lạnh lẽ, kiên định của anh khiến cô bồn chồn. “Em cũng đã có được vài thông tin,” cuối cùng cô đề nghị, lấy một chiếc váy ngủ từ tủ quần áo và nhìn nhanh sang anh. Anh trông... giận dữ, không hiểu bằng

cách nào, qua khuôn mặt cứng như đá và đôi mắt vô cảm đó. Cánh tay khoanh trước bờ ngực trần, anh chỉ mặc mỗi quần bò và giày chạy, và anh trông thật ghê gớm.

Anh không hỏi, nhưng cô cũng vẫn tóm tắt lại cho anh. “Có chín người đang tích cực tìm kiếm anh, nhưng Ellis hé ra là chúng có thể tăng cường thêm hai mươi người nữa nếu cần thiết. Chúng đã tản ra, tìm kiếm dọc bờ biển. Ellis và Lowell đang ở nhà trọ Harran. Hẳn nghĩ anh đã chết và chúng đang phí phạm thời gian của hã, nhưng người đứng đầu trong tổ chức sẽ không từ bỏ.”

Đó hẳn là “Charles” bí ẩn. Sabin đã biết ai đứng sau mọi chuyện ngay từ khi anh nhận ra người phụ nữ tóc đỏ, Noelle, trên boong thuyền. Anh đã biết chỉ là vấn đề thời gian cho đến khi chúng lại bắt đầu tấn công lần nữa. Charles là người đứng đầu một tổ chức khủng bố quốc tế ngày càng phát triển vững vàng và thách thức hơn, trong khi cùng lúc đó bản thân Charles tự giữ mình ở khoảng cách an toàn, được bảo hộ với một mạng lưới kỹ thuật và chính trị. Giờ thì hã đã ra công khai, để bắt Sabin. Nhưng hã đã phạm phải một sai lầm lớn: nỗ lực đầu tiên của hã đã không thành công, và giờ Sabin biết rằng tổ chức của chính anh đã bị thâm nhập. Charles không thể mạo hiểm dừng cuộc truy quét lại cho đến khi Sabin bị tìm thấy, dù còn sống hay đã chết.

Khi Kell không hỏi câu gì Rachel nhún vai và đi vào phòng tắm để rửa sạch lớp trang điểm và thay sang váy ngủ. Sự im lặng của anh thật dễ làm người ta nhụt chí, anh hẳn là thường sử dụng nó như một thứ vũ khí, để khiến con người ta chao đảo và khiến họ rơi vào trạng thái phòng thủ. Chà, cô không phải là một trong những tay sai của anh, cô là một người phụ nữ yêu anh.

Năm phút sau cô rời phòng tắm, quần áo vắt trên cánh tay. Sabin đang ngồi bên mép giường, cời giày. Anh nhìn cô chăm chăm trong khi cô treo

đồ đạc của mình vào cái tủ nhỏ, không quay đi thậm chí cả khi anh đứng dậy để cởi quần bò.

“Cái váy ngủ đó chỉ lãng phí thời gian thôi,” anh lè nhè. “Em cũng nên cởi nó ra và đặt nó vào ngăn tủ đi.”

Sửng sốt, Rachel nhìn vào anh. Anh đang đứng cạnh giường, tay đặt trên khóa quần, và đang nhìn cô bằng toàn bộ sự chú ý mà một con mèo dành cho chuột. Không khí quanh cô đột ngột cháy lên vì căng thẳng, và họng cô khô khốc, buộc cô phải nuốt xuống. Anh từ tốn kéo khóa quần xuống, lớp vải bò mở rộng ra hình chữ V để lộ làn da màu đồng và đường lông tơ kéo từ bụng dưới của anh xuống đám lông dày hơn vừa vịn nhìn thấy trong chiếc quần mở ra của anh. Phần cộm căng phồng bên dưới lớp vải biểu thị rõ ràng ý định của anh.

Cơ thể cô đáp ứng lại ngay lập tức, tim cô đập nhanh hơn và hơi thở cô chạy đua gấp gáp ra vào hai lá phổi. Ngay từ đầu nó đã giống như vậy, và lúc này đây cô cũng chẳng kiểm soát được nó nhiều hơn lúc ấy. Anh muốn cô, điều đó còn hơn cả rõ ràng. Nhưng anh không muốn phải muốn cô, và biết được điều đó thật đau đớn.

Cô lại nuốt nước bọt, đóng cánh cửa tủ lại và dựa vào đó. “Thật ngớ ngẩn,” cô nói, cố dùng tông giọng giấu cợt nhưng thất bại một cách thảm thương. Giọng cô căng thẳng và run rẩy. “Sau chiều nay anh nghĩ em sẽ thoải mái hơn trong việc lên giường với anh, nhưng em không. Em không biết điều... điều chúng ta đã có, nếu có bất cứ điều gì. Em đã nghĩ mọi chuyện sẽ rõ ràng hơn, nhưng không. Anh muốn gì từ em?” Cô vung tay tùy tiện, dứt khoát. “Ngoài tình dục?”

Kell thầm chửi thề. Anh đã quá giỏi trong việc giữ cho mọi người tránh xa anh đến mức mà bây giờ, khi anh tuyệt vọng muốn Rachel ở gần hết mức anh có thể trong khoảng thời gian họ còn lại, cô vẫn nghĩ anh đang đẩy cô đi. Họ có quá ít thời gian với nhau đến mức ý nghĩ không được giữ

chặt mọi giây phút ở với cô là không thể chịu đựng nổi, và anh không biết làm cách nào để khiến cô thấy được điều đó. Có lẽ sẽ tốt hơn nếu cô không thấy được điều đó, có lẽ sẽ dễ dàng hơn cho cô nếu cô không bao giờ biết được anh đã muốn quên đi hết những nguyên tắc và ưu tiên của mình đến thế nào. Nhưng anh phải có cô, phải dự trữ những ký ức để chống lại những ngày tháng trống rỗng trong tương lai khi không có cô ở đó. Thậm chí bây giờ cô cũng không chơi đùa, không hề cố gắng ẩn giấu đằng sau những lời nói dối để bảo vệ lòng kiêu hãnh của bản thân. Cô quá thành thật đến mức cô đáng được có ít nhất là một phần cùng sự thành thực ấy ở anh, bất kể điều đó có đau đớn đến đâu. Nhưng nỗi đau không phải chỉ của riêng cô.

Anh nhìn cô và nói, “Tất cả mọi thứ. Đó là những gì anh muốn. Nhưng anh không thể có được.”

Cô run rẩy, và lệ đọng đầy trong mắt. “Anh biết anh có thể có mọi thứ anh muốn. Tất cả những gì anh phải làm là vươn tay ra và đón lấy nó.”

Anh chậm chạp đi đến bên cô và đặt tay anh lên vai cô, len các ngón tay vào dưới dây áo ngủ và vuốt ve đầu ngón tay thô ráp của anh trên làn da mượt mà, ấm áp của cô. “Và mạo hiểm cuộc sống của em ư?” anh hỏi bằng giọng trầm thấp. “Không. Anh không thể sống với điều đó.”

“Anh làm như thể chuyện bất kỳ ai gần gũi với anh cũng là một mục tiêu nghe như thể sự thật rõ ràng vậy. Những đặc vụ khác -”

“Những đặc vụ khác không phải là anh,” anh bình tĩnh ngắt lời, đôi mắt đen để ngang mắt cô. “Có vài chính phủ phản động và nhóm khủng bố treo thưởng đầu của anh. Em có nghĩ rằng anh sẽ đề nghị bất kỳ người phụ nữ nào cùng chia sẻ loại cuộc sống đó với mình không?”

Cô xoay xở để cười qua làn nước mắt. “Đừng có cố bảo em rằng anh sống như một thầy tu. Em biết phải có vài người -”

“Không ai gần gũi. Không ai đặc biệt. Không ai mà có thể bị lợi dụng hay đe dọa trong nỗ lực tấn công anh. Anh đã từng thử, em yêu ạ. Anh đã cưới, nhiều năm trước đây trước khi mọi chuyện trở nên tệ hại như bây giờ. Cô ấy đã bị thương trong một vụ tấn công anh. Làm một phụ nữ thông minh, cô ấy đã tránh xa anh nhanh hết mức có thể.”

Không quá thông minh đâu, Rachel nghĩ. Cô biết rằng mình sẽ không bao giờ để điều đó đẩy cô xa rời anh. Họng cô thắt chặt đến nỗi cô gần như nghẹn ngào khi nhìn thẳng vào anh, những giọt nước mắt cuối cùng cũng tràn ra và lăn xuống gò má. “Sẽ đáng phải như vậy, để được ở cùng với anh.” Cô thì thầm. “Em sẽ chấp nhận mạo hiểm.”

“Không,” anh nói, lắc đầu. “Anh sẽ không để em làm thế. Anh sẽ không mạo hiểm, không phải với mạng sống của em.” Với một ngón tay cái anh lau đi những giọt nước mắt lăn trên má cô.

“Không phải đó là quyết định của em sao?”

Anh dùng cả hai tay để ôm lấy mặt cô, luồn ngón tay vào trong mái tóc thẳng dày của cô và nâng mặt cô lên gần với mặt anh. “Không phải khi mà em chẳng biết gì thực sự về những nguy hiểm em dính vào. Em đã biết chút ít khi còn là một phóng viên điều tra, và em chú ý nhiều hơn những gì là tốt cho em, nhưng em vẫn ngây thơ như một đứa trẻ khi so với việc biết công việc thực sự của anh là gì. Có những đặc vụ sống cuộc sống tương đối bình thường, nhưng anh không phải một trong số đó. Anh là một người thuộc nhóm thiểu số. Sự tồn tại của anh thậm chí còn không được thừa nhận công khai.”

Cô đã trắng bệch, mặt cô cứng đờ. “Em biết nhiều về những nguy hiểm dính lứu đến hơn anh nghĩ đấy.”

“Không. Em biết về version phim ảnh, cái đồng vợ vẫn đã được cắt gọt, lãng mạn hóa, hào nhoáng lên.”

Rachel đột ngột giật đầu ra khỏi tay anh, tay cô siết chặt lại thành nắm đấm. “Anh nghĩ vậy ư?” cô nghiến răng, giọng cô thô ráp vì đau đớn. “Chồng em đã bị giết bởi một quả bom xe vốn dành cho em. Chẳng có gì được cắt gọt, lãng mạn hóa, hào nhoáng lên ở đó cả. Anh ấy đã chết thay em! Hãy hỏi em xem em biết gì về chuyện có ai đó trả giá cho sự mạo hiểm mà em chọn nhận lấy!” Nước mắt lại bắt đầu rơi, và cô gạt chúng đi, trừng mắt giận dữ với anh. “Quý tha ma bắt anh đi, Kell Sabin! Anh nghĩ rằng em muốn yêu anh sao? Nhưng ít nhất em sẵn sàng đón nhận cơ hội, thay vì chạy trốn khỏi nó như anh làm!”

VỊNH KIM CƯỜNG

Linda Howard

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cô đang khóc, và anh như bị thoi một cú vào bụng khi nhìn cô khóc. Rachel đơn giản không phải loại người hay khóc, và cô đang cố hết sức để không khóc, nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn đầy trên má khi cô đối mặt với anh. Kell chậm chậm đưa tay ra, vuốt những sợi tóc ra khỏi gương mặt ướt đầm của cô, rồi kéo cô vào vòng tay anh và ấn đầu cô vào bờ vai không bị thương của anh. “Dù xảy ra chuyện gì đi nữa, anh cũng không thể liều mạng sống của em,” giọng anh trầm lắng, khổ sở.

Nghe thấy sự dứt khoát trong giọng nói của anh, cô biết rằng mình đã không thuyết phục được anh. Anh sẽ đi, và khi anh ra đi, anh sẽ đi mãi mãi. Cô tuyệt vọng níu lấy anh, hít thật sâu mùi hương của anh, đôi tay cố gắng ghi nhớ cảm giác khi chạm vào anh. Tất cả những gì cô có là điều này thôi.

Anh nâng cằm cô lên và cúi xuống rồi nghiêng miệng mình trên môi cô, mạnh mẽ và đói khát, thậm chí là một chút giận dữ, bởi vì họ chỉ có chút ít thời gian khi mà sự vĩnh viễn còn chưa đủ nữa là. Cô thở dài và hé miệng để đón nhận lưỡi anh, những ngón tay cô uốn cong trên bờ lưng rắn chắc của anh, và như mọi khi sự hưởng ứng mạnh mẽ, ngay tức thì của cô đối với anh, siết chặt hai bờ ngực và đẩy những cơn đau nhức và khoái lạc xuyên xuống thắt lưng cô. Anh cảm nhận được nó, khum miệng cô trong đôi tay chai sần và nâng cô nghiêng vào da thịt đang rợn rợn của anh trong khi môi anh tiếp tục chiếm lấy môi cô.

Anh muốn quét sạch nỗi đau anh nhìn thấy trong mắt cô; anh muốn nâng niu cô, dành thời gian cho cô, vì anh không đã không thể làm trong buổi chiều hôm đó. Sabin không thể nhớ có bao giờ anh mất tự chủ như thế

chưa, thậm chí khi anh còn là một cậu bé trong độ tuổi mới lớn lảng vảng tìm kiếm, điên cuồng vì bản năng tình dục tham lam. Nhưng với Rachel, sự hưởng ứng của anh quá mạnh đến nỗi anh đã bùng nổ chỉ trong khoảnh khắc anh vào trong cô; cô cũng đã lên đỉnh, nhưng anh biết anh đã xông vào cô, làm cô đau vì sự xâm nhập quá mạnh bạo. Cô quá chặt đến nỗi việc nhận anh vào đã không dễ dàng với cô. Anh sẽ không để chuyện đó xảy ra lần nữa; anh sẽ dành thời gian cho cô, cho đến khi cô thật sự sẵn sàng cho anh và run lên vì nhu cầu.

Cô đang run rẩy trong vòng tay anh, vị nước mắt mặn mặn của cô trên lưỡi anh. Anh lẳng lặng dẫn cô vào phòng ngủ, vẫn để đèn sáng vì anh muốn nhìn thấy mỗi sắc thái trên gương mặt cô trong khi anh làm tình với cô. Anh dừng lại để đẩy quần jeans xuống, và Rachel ngấm anh, bàn tay cô tự động nâng váy ngủ lên.

Anh vội vàng giữ nó lại. “Không, cứ mặc áo ngủ của em đi.” Có lẽ sẽ dễ dàng hơn cho anh nếu không nhìn thấy cô khóa thân và sẵn sàng vì anh. Anh rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan một cách thú vị của chính mình, muốn ngấm nhìn cô khi anh làm tình với cô, khi anh khiến cô sẵn sàng để đón nhận anh, nhưng nhìn hình dáng khóa thân của cô sẽ đẩy anh tới gần bờ vực của sự bùng nổ hơn. Chỉ với ý nghĩ về cô cũng đủ tra tấn rồi. Thất lực anh nặng nề và rộn ràng, ký ức quá sống động luôn nhắc anh nhớ cái cảm giác khi được bao bọc bên trong cô.

“Tại sao?” Rachel khàn khàn hỏi khi họ đang nằm trên giường và anh đang nghiêng người trên cô với nét mặt sẽ dọa cô toát mồ hôi nếu cô chưa tin tưởng anh hoàn toàn.

Anh vuốt tay lên đôi ngực cô, cử động cố ý chậm rãi như sợi cotton trượt qua đỉnh ngực, khiến chúng nhô lên, siết chặt. “Câu tại sao cho cái áo ngủ à?” anh hỏi lại. Khó mà trả lời khi hơi thở cô đã bị hút lấy.

“Phải.”

“Vì anh đang kích động muốn nổi loạn.”

Không, cô mới là người đang bị kích động, bị trêu người. Những ngón tay anh rê tới đâu trên thân thể cô đều để lại cảm giác râm ran thích thú khi những giây thần kinh bị khuấy động của cô đều kêu gào thêm nữa. Đôi khi anh chỉ cần quét nhẹ những ngón tay anh lên cô, đôi khi vuốt ve cô bằng lòng bàn tay mình, sự gắn kết mạnh mẽ. Và anh hôn cô: môi cô, tai cô, đường viền theo hàm cô, đường cong nơi cổ họng, hõm cổ thanh nhả trên xương đòn. Cuối cùng đôi gò bồng đảo cũng nhận được áp lực ấm áp và ẩm ướt của miệng anh và sự chiếm hữu của lưỡi anh. Tất cả những điều đó khiến cô điên lên được vì anh không cởi bỏ áo ngủ của cô; thậm chí khi miệng anh khép lại một cách nóng bỏng trên đầu ngực căng cứng và ngậm nó vào miệng với sức mạnh khiến cô hét lên, vẫn có hàng rào mỏng manh của lớp cotton ở giữa miệng anh và da thịt cô. Trong tâm trạng tức tối, cô cố cởi cho bằng được hai cái nút trên cùng để cho anh chạm được vào sự trần trụi của mình, nhưng anh ngăn cô lại và giữ chặt tay cô, ghim nó phía trên gối phía trên đầu cô và neo ở đó bằng tay phải của anh.

“Kell!” cô phản đối, quần người thoát ra, nhưng anh mạnh mẽ khiếp mặt cho những vết thương chưa lành hẳn, và cô không thể thoát ra được. “Anh có tính nết thô lỗ trong người!”

“Không,” anh lau bầu trên ngực cô, liếm đỉnh ngực cô qua làn vải ẩm ướt. “Anh chỉ muốn làm em cảm thấy thật tuyệt thôi. Em không thích thế này à?”

Không có cách nào cô có thể phủ nhận cảm giác đó; anh có thể dễ dàng đọc được dấu hiệu bị khuấy động của cơ thể cô. “Thích,” cô thừa nhận, hờn hển. “Nhưng em cũng muốn chạm vào anh. Để em...”

“Uhm. Chưa đâu. Em khiến anh cảm thấy mình còn hơn cả một thanh niên mới lớn, sẵn sàng bùng nổ như tên lửa ngày 04/07 ấy. Lần này anh sẽ làm cho em cảm thấy thật tuyệt.”

“Trước đó cũng rất tuyệt,” cô nói, và rên lên khi bàn tay trái anh vuốt ngược xuống điểm nối giữa hai đùi cô, tinh vi chải vuốt. Hơi thở Rachel nghẹn lại, và mù quáng nâng hông lên theo bàn tay anh.

“Anh đã quá thô lỗ, quá nhanh. Anh đã làm đau em.”

Cô không thể phủ nhận điều đó, nhưng sự không thoải mái lúc đó là ngoài mong đợi, và khoái cảm kéo nhanh theo đó. Cô vừa mở miệng nói với anh cảm giác đó, nhưng lời lẽ bị bóp nghẹt trong cổ họng. Chiếc áo ngủ bị bàn tay khám phá của anh đẩy lên đến giữa hai chân, căng trải qua trung tâm nữ tính của cô. Một ngón anh len vào thăm dò khe hở mềm mại, tìm thấy nó và vuốt ve miền da thịt nhạy cảm nhất của cô. Cả người Rachel bật xóc lên vì khoái cảm, và một tiếng rên rỉ thút thít thoát ra khỏi cổ họng cô.

Sự vuốt ve của anh chắc chắn nhưng dịu dàng với đúng lượng áp lực của nó. Đầu cô chầm chậm lặn qua lặn lại trên gối giữa khung của hai cánh tay cô, và lưng cô cong lên đáp lại anh. Nếu như anh đã trêu người cô trước đó, thì điều này là tra tấn, sự tra tấn ngọt ngào nhất mà cô có thể tưởng tượng. Làn sóng nóng bỏng cuộn bên trong cô, cái nóng trải rộng xuyên suốt cơ thể cho đến khi cô đỏ bừng và ướt đẫm. Hai bên ngực siết chặt đến đau đớn. Kell biết chính xác lúc nào cô sẽ không chịu đựng được nữa và cúi xuống mút mạnh chỗ da thịt sưng lên đó, siết ra bằng được âm thanh hoang dại mềm mại từ cổ họng cô.

Rồi bàn tay anh trở lại trên đùi trần của cô, bên dưới áo ngủ, và cảm giác khuây khỏa của da thịt với da thịt quá mãnh liệt đến nỗi cô lại cong người lên lần nữa.

“Thư giãn nào,” anh thì thào, và cô ngăn mình lại hết mức có thể trong bàn tay rắn chắc ấm áp của anh di chuyển dần dần lên trên, vuốt ve đùi cô. Hai chân cô tách ra trong nhu cầu đau đớn, và cô kéo căng ra cho anh.

Lòng bàn tay chà nhẹ lên cô, rồi di chuyển đến bên đùi khác và vuốt ve cho đến khi cô nghĩ mình sẽ điên lên mất. “Anh chỉ có đợi thôi!” cô vừa đe dọa vừa hứa hẹn, rít lên những lời đó qua hàm răng nghiến chặt.

Anh bật cười lớn, một âm thanh thấp khàn khàn của sự hân hoan đàn ông nhà anh. Cô lơ mờ nhận ra đây là lần đầu tiên cô nghe anh cười. “Anh đang mong có thể,” anh nói, giọng nghẹn lại mất rồi. Anh cũng nóng và ẩm ướt rồi, đôi mắt lóe lên niềm đam mê đã bị kiềm nén, gương mặt căng ra với màu đỏ lựng trên gò má và đôi môi.

“Am sẵn sàng chưa, em yêu? Để anh xem thử nào.” Anh chạm vào cô, và cái vuốt ve nhẹ nhàng trên chọc biến mất hoàn toàn. Anh tách miếng da thịt mềm mại của cô ra và trượt hai ngón tay vào trong cô. Rachel hét lên một tiếng rên yếu ớt, hông cô nhấp nhô khi cô run lên trong cơn cực khoái sắp đến.

“Chưa đâu,” anh thì thầm. “Chưa được. Chậm lại nào, em yêu. Anh sẽ không để em lên đỉnh chưa đâu. Chưa cho đến khi anh vào trong em.”

Chất giọng khàn khàn của anh quét qua thân thể đang run rẩy vặn xoắn của cô. Hét lên một tiếng ghen ghét, bị chòng ghẹo bởi những ngón tay dài, đang thăm dò khi anh mang cô đến trạng thái ướt đẫm sẵn sàng cho anh, cô cố thêm lần nữa để rút tay ra khỏi vòng kèm kẹp của anh, và lần này anh thả tay cô ra.

“Bây giờ,” anh ngâm nga, kéo cái áo ngủ lên. Rachel nâng mình lên để giúp anh lôi cởi cái áo gây cản trở ra khỏi người cô, kéo nó qua đầu và ném ngang qua phòng. Gương mặt Kell siết chặt hơn nữa khi anh nhìn chăm chăm vào cơ thể khỏa thân của cô, làn da đỏ bừng rực rỡ của cô. Mắt anh nhắm lại trong một khắc, nghiến chặt răng khi cơn sóng nặng nề nơi thắt lưng đe dọa tự chủ của anh.

Anh cẩn thận lăn người nằm ngửa ra, nghiêng tránh bên vai bị thương, và hướng dẫn cô ngồi dạng chân trên anh.

“Chậm thôi và thư giãn nào,” anh nói khẽ, mắt anh lóe lên như ngọn lửa đen tối khi anh chinh vị trí cái của anh trên cô. “Chúng ta hãy từ từ, từng chút một nào.”

“Em yêu anh,” Rachel thì thầm một cách đau đớn, nhắm mắt lại khi sự chiếm đóng của da thịt anh dội vào cô. Cô choàng tay lên ngực anh, ngón tay cô gấp lại trên thềm lông ngực anh, và chải lướt qua đó. Anh lăm bằm trong yết hầu và cong người bên dưới cô, hai tay anh nắm chặt chiếc khăn trải giường. “Em yêu anh,” cô nói lại lần nữa, và một tiếng gầm gừ khác từ anh khi sự kiềm chế của anh vỡ tan tành và anh túm lấy hông cô, nghiền cô trong chuyển động xoay vòng trên anh.

“Rachel,” anh rên rỉ tên cô, run rẩy. Cơ thể anh căng thẳng bên dưới cô.

Cô di chuyển bên trên anh, nâng lên, trượt dài, và hạ xuống. Bây giờ là lượt của cô, và cô đang như khiêu vũ với niềm đam mê nguyên thủy nhất, chậm lại bất cứ khi nào như có vẻ những chuyển động của cô sẽ đến điểm không quay lại nữa (câu này ứ hiều, dịch bậy luôn). Cô không còn trống rỗng đau đớn nữa; anh đóng đầy trong cô, sự thỏa mãn sâu sắc trong chính nó. Thời gian trở nên kéo dài, mở rộng, rồi biến mất cùng với nhau. Cô quên hết mọi thứ, chỉ có Kell thôi, và cô dâng hiến bản thân mình cho anh theo cách mà cô chưa từng biết mình có thể, và cô là của anh tuyệt đối, không thể thay đổi, có lẽ bởi cùng sức mạnh đó. Cô sống cho đến giờ, là để dành cho anh.

Cô hét lên lần nữa, nhưng lần này cô để cho nước mắt rơi đầm trên má. “Em yêu anh,” cô nói gần như không nên lời, rồi đột ngột lên đỉnh, đổ nhào xuống anh trong khi bên trong mềm mại của cô đang khiến thế giới bùng nổ, rồi tan biến và chỉ còn hai người họ ở lại, ôm chặt nhau, cho đến

khi anh hét lên bằng giọng khàn khàn và nhấp nhô bên dưới cô. Sau đó, cô ngủ trong vòng tay anh, anh nằm đó chong mắt nhìn màn đêm, và dù gương mặt anh trống rỗng như thường lệ, vẫn có vẻ tuyệt vọng trong đôi mắt anh.

“Hãy lái xe vào thị trấn,” anh nói vào sáng hôm sau, sau bữa sáng.

Cô hít sâu, đôi bàn tay bất động trong một khắc trước khi tiếp tục rửa bát đĩa. Cô đưa đĩa cho anh lau khô, cảm thấy sự khiếp hãi dâng lên trong ngực làm cô ngạt thở. “Tại sao?”

“Anh cần gọi điện thoại. Anh không muốn gọi ở đây.”

Cô hòng cô siết chặt đến nỗi không thể nói chuyện. “Anh muốn gọi người mà anh nghĩ anh có thể tin tưởng phải không?”

“Anh biết anh có thể tin cậu ấy,” Kell đáp ngắn gọn. “Anh đặt cược cuộc đời anh vào điều đó.” Thậm chí còn hơn cả thế, anh đang cược cả cuộc sống của Rachel. Phải, anh hoàn toàn tin tưởng Sullivan.

“Em tưởng anh sẽ đợi cho đến khi hồi phục hẳn.” khi cô quay lại nhìn anh, đôi mắt cô tối lại với đau đớn ảm đạm, đôi mắt khiến anh như bị dao xoáy vào lòng.

“Anh đã hồi phục rồi, tính cho đến khi Ellis lảng vảng quanh đây lần nữa. Sullivan sẽ phải mất vài ngày để kiểm tra thứ cho anh và chuẩn bị những điều cần thiết. Anh không muốn đẩy mọi việc lâu hơn thế.”

“Sullivan? Đó là người anh đã nhắc đến à?”

“Phải.”

“Nhưng anh vừa mới cắt chỉ hôm qua,” cô phản đối, nắm những ngón tay lại để khỏi phải vặn xoắn hai bàn tay mình. “Anh vẫn còn rất yếu, và

anh không thể - “ cô cần môi, cố ngăn những lời tuyệt vọng của mình tuôn ra. Tranh cãi không thay đổi ý định của anh. Và làm sao cô có thể bảo rằng anh quá yếu, khi mà anh đã làm tình với cô đến hai lần đêm qua, và đánh thức cô vào buổi sáng khi trượt vào trong lần nữa? Cô vừa cứng nhắc vừa đau, và mỗi bước cô đi đều nhắc cô nhớ lại sự mạnh mẽ và bền bỉ của anh. Anh không đang trong tình trạng khỏe mạnh nhất, thậm chí như thế thì anh cũng mạnh hơn hầu hết mọi người.

Cô nhắm mắt, căm ghét sự yếu đuối của mình khi cố gắng giữ anh lại trong khi biết rõ là mình không thể. “Em xin lỗi,” cô nói lặng. “Dĩ nhiên anh có thể. Chúng ta sẽ đi bây giờ nếu anh muốn.”

Kell lặng lẽ ngắm cô; nếu có khoảnh khắc nào để lộ ra sự mạnh mẽ của người phụ nữ này, đó là lúc này đây, và điều này khiến cho quyết định rời đi của anh mạnh mẽ hơn. Anh không muốn gọi Sullivan; anh không muốn vội vã đẩy ngày này qua khi mà nó phải kết thúc. Anh muốn kéo dài thời gian hết mức có thể, để trải qua những ngày hè nóng bỏng lười nhác và nằm dài trên bãi biển với cô, phải biết hết mọi khía cạnh trong tính cách của cô, làm tình với cô bất cứ lúc nào anh muốn. Và đêm... nhưng đêm dài, ấm áp và thơm ngát, cuộn vào lòng nhau trên tấm chăn trải giường ẩm ướt nhăn nhúm. Phải, đó là những gì anh muốn. Chỉ với nhận thức chắc chắn rằng cô đang trong tình trạng nguy hiểm mới buộc anh phải gọi cho Sullivan. Bản năng bảo với anh rằng anh không còn nhiều thời gian nữa.

Anh yên lặng quá lâu đến nỗi Rachel mở mắt ra, và nhìn thấy anh đang nhìn chăm vào cô với cái nhìn sâu xa nhất của anh. “Những gì anh muốn,” anh nói một cách cố ý, “là làm tình lần nữa.”

Chỉ cần có thể, chỉ cần ánh mắt và lời nói của anh, cô cảm mình ấm lên và ướt khi cơ thể cô tự động siết chặt, nhưng cô biết cô không thể đón anh vào dễ dàng nữa. Cô nhìn anh với sự tiếc nuối sâu sắc. “Em không nghĩ em có thể.”

Anh chạm vào gò má cô, những ngón tay chai sần vuốt ve đường viền khuôn mặt với sự dịu dàng kỳ lạ. “Anh xin lỗi, anh lẽ ra phải nhận ra điều đó.”

Cô mỉm cười với anh, nụ cười không vững vàng như cô muốn. “Để em đi thay đồ và chải tóc rồi chúng ta sẽ đi.”

Vì cô không phải kiểu người lẫn quần trước gương, họ lên đường chỉ sau 5 phút. Sabin rất cảnh giác, đôi mắt đen của anh chú ý mỗi chi tiết hai bên đường và kiểm tra mỗi chiếc xe họ đi qua. Rachel phát hiện bản thân mình cũng nhìn chường kính chiếu hậu phòng khi họ bị theo dõi.

“Anh cần một buồng điện thoại cách xa đường chính. Anh không muốn bị 600 người vô tình nhìn thấy.” Những lời ngắn gọn, sự chú ý của anh đặt hết vào đường xá.

Cô nghe lời anh tìm một buồng điện thoại kế bên trạm dịch vụ ở rìa thị trấn và đậu xe cạnh đó. Kell mở cửa, rồi đóng lại mà không bước xuống. Anh mỉm cười quay sang cô với sự thích thú thật sự trên môi. “Anh có không đồng nào cả.”

Nụ cười của anh giải tỏa sự căng thẳng trong cô, và cô cười khúc khích khi với tay lấy ví của mình. “Anh có thể dùng thẻ tín dụng của em.”

“Không được. Nếu có ai kiểm tra, điều đó sẽ dẫn họ đến chỗ của Sullivan.”

He cầm mớ tiền lẻ cô đưa và đi đến buồng điện thoại, đóng cánh cửa lại sau lưng. Rachel trông chừng khi anh bỏ tiền vào khe máy, nhìn quanh để xem liệu có ai khác đang quan sát anh hay không, nhưng chỉ có một người trong tầm ngắm, là người đàn ông ở trạm dịch vụ, anh ta đang ngồi trên ghế phía trước văn phòng, dựa vào bức tường với chân trước nhô khỏi mặt đất trong khi anh ta đọc báo.

Kell quay lại chỉ trong vài phút, và Rachel khởi động xe khi anh trượt vào ghế ngồi và đóng cửa lại. “Anh không mất nhiều thời gian nhỉ,” cô nói.

“Sullivan không lãng phí một lời nào đâu.”

“Anh ấy sẽ đến chứ?”

“Phải.” đột nhiên anh lại mỉm cười, thật hiếm hoi, một nụ cười thật sự. “Vấn đề lớn nhất của cậu ta là trốn ra khỏi nhà mà không có vợ cậu ta theo sát gót.”

Sự hài hước cho một chủ đề cá biệt đúng là không được mong đợi. “Cô ấy không biết công việc của anh ấy à?”

Anh khịt mũi. “Đó không phải là công việc của cậu ta - cậu ta là chủ nông trại. Và Jane sẽ điên tiết chết đi được việc cậu ta không dẫn cô ấy theo.”

“Chủ nông trại á!!”

“Cậu ta đã nghỉ hưu vài năm rồi.”

“Vợ anh ấy có phải cũng là đặc vụ không?”

“Tạ ơn Chúa là không,” anh nói với cảm xúc thật sự.

“Anh không thích cô ấy à?”

“Không thể không thích cô ấy được. Anh vui vì Sullivan có công việc quản lý nông trại để mà kiểm soát cô ấy.”

Rachel nhìn anh với vẻ ngờ ngợ. “Anh ấy có giỏi không? Nhân tiện anh ấy bao nhiêu tuổi vậy?”

“Cậu ta bằng tuổi anh. Cậu ta tự nghỉ hưu. Chính phủ ắt hẳn rất vui mừng để mà giữ cậu ấy thêm 20 năm nữa, nhưng cậu ta đã quyết định nghỉ.”

“Và anh ấy giỏi chứ?”

Hai hàng lông mày của Kell nhướng lên. “Cậu ta là đặc vụ giỏi nhất mà anh từng có. Chúng tôi tập luyện cùng nhau ở Nam (chắc là Việt Nam áh bà con)”

Điều đó đảm bảo với cô; thậm chí còn hơn cả sự hoảng sợ khi anh rời khỏi, cô sợ những hiểm nguy mà anh sẽ đối mặt. Không có dấu hiệu nào của vụ này xuất hiện trên mặt báo, nhưng sẽ có một cuộc chiến nho nhỏ trong nội bộ quốc gia. Kell sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi thanh lý môn hộ lần nữa, thậm chí với cái giá của cuộc đời anh. Nhận thức đó ăn mòn cô. Nếu cô có thể, nếu anh để cô làm, cô sẽ đi với anh và làm bất cứ điều gì có thể để bảo vệ anh.

“Dừng lại ở một tiệm thuốc tây nhé,” anh hướng dẫn, xoay người để kiểm tra phía sau họ.

“Anh muốn mua gì ở tiệm thuốc tây?” cô nhìn lại anh và phát hiện anh đang nhìn mình với sự thích thú uể oải.

“Bao cao su. Hay là em không nhận ra chúng ta đang mắc nguy cơ gì?”

“Có, em biết.” cô thừa nhận với giọng thấp.

“Em sẽ không nói hoặc làm gì với điều đó à?”

Hai bàn tay cô siết chặt trên vô lăng đến khi các khớp tay trắng bệch, và cô tập trung vào đường phố. “Không có.”

Chỉ một từ đó thôi, một từ được thốt ra một cách bình tĩnh có sức mạnh giật ngược đầu anh, và cô cảm giác được cái nhìn của anh đang đốt cháy cô. “Anh không muốn làm em mang thai. Anh không thể ở lại đâu Rachel. Em sẽ ở một mình cùng với đứa bé phải chăm sóc.”

Cô thẳng lại khi đèn đỏ và quay sang nhìn vào mắt anh. “Có con với anh là điều đáng giá nhất.”

Hàm anh siết chặt, và anh chửi thề dưới hơi thở. Chết tiệt, anh cứng lên lần nữa chỉ với suy nghĩ làm cô mang thai, mang con của anh và nuôi nó bằng bầu sữa của cô. Anh muốn điều đó, anh muốn mang cô theo và về nhà với cô mỗi đêm, nhưng anh không thể quay lưng lại với công việc của anh. An ninh là điểm then chốt, hiện tại hơn hẳn bất cứ lúc nào, và công việc của anh là vô giá. Đó là việc anh phải làm; gây nguy hiểm cho cô là điều không thể.

Đôi mắt xám của cô tối lại với sự pha lẫn giữa tình yêu và đau đớn. “Em sẽ không để anh dễ dàng rời xa em đâu,” cô thì thầm. “Em sẽ không giấu đi cảm xúc của mình và vui vẻ vẫy tay tiễn anh đi đâu.”

Nét mặt anh răn lại và không tài nào đọc được khi anh quay sang nhìn ra đường; anh không trả lời, và khi đèn xanh bật lên cô cẩn thận lái đến hiệu thuốc gần nhất. Không nói một lời, cô lấy 20\$ và đưa cho anh.

Bàn tay anh siết lại tờ tiền, và anh trông như kẻ sát nhân ấy. “Hoặc là đi mua hoặc là kiêng khem.”

Cô hít sâu. “Vậy thì em cho là anh nên vào đó, phải không nào?”

Không, cô sẽ không khiến nó dễ dàng cho anh; cô đang khiến quá khó khăn đến nỗi xé anh ra từng mảnh. Chết tiệt, anh có thể cho cô một đứa con mỗi năm nếu mọi thứ khác đi, anh nghĩ một cách cáu kỉnh khi đi vào hiệu thuốc. Có lẽ đã quá trễ; có thể cô đang mang thai mất rồi. Chỉ có ngờ nghệch hoặc bất cẩn mới coi nhẹ khả năng này.

Anh rời khỏi quầy tính tiền và bắt đầu ra cửa, khi Rachel đi vào, mặt cô căng thẳng, đôi mắt mở to và hồi hải. Không chút do dự anh quay lại và bước vào các lối đi để kiểm tra kỹ lưỡng tủ bia chất cao như núi. Rachel bước qua, đến khu mỹ phẩm. Sabin đợi, và một lúc sau cánh cửa mở ra lần nữa. Anh nhận cái nhìn của một gã có mái tóc màu đất và cúi đầu xuống, tự động với tay tới cây súng sau lưng, nhưng thắt lưng anh trống trơn. Cây súng ở trong xe. Mắt anh nheo lại, và lạnh lẽo, vẻ chết chóc hiện ra trên mặt anh; di chuyển một cách chậm rãi, anh bắt đầu lần theo Ellis. Rachel đã nhìn thấy chiếc Ford màu xanh lái xuống đường và biết ngay đó là Ellis; suy nghĩ duy nhất trong đầu cô là phải cảnh báo cho Kell trước khi anh bước ra khỏi tiệm thuốc và để Ellis phát hiện anh. Nếu Ellis đã theo dõi họ, thì đúng là quá trễ rồi, nhưng cô khá chắc chắn không phải vậy. Đây chỉ là sự tình cờ không thú vị thôi; phải là như vậy. Cô giả vờ không thấy gã, bước xuống xe và đi vào trong tiệm thuốc như thể cô vừa lái xe đến đó. Cô nghe tiếng cửa xe dập dềnh sau lưng khi bước vào trong, và cô biết Ellis sẽ ở đây trong vài giây nữa. Kell chỉ vào cô một thoáng là biết và vòng tránh đi; bây giờ tất cả những gì cô phải làm là dứt bỏ Ellis, cho dù phải quay lại xe và lái đi mà không có Kell. Cô sẽ đi một vòng và quay lại đón anh.

“Tôi nghĩ đó là em. Em không nghe tôi gọi à?” Ellis hỏi từ đằng sau cô khi cô đang dõi theo các dãy son môi.

Cô giật mình quay lại, giả vờ như hấn làm cô giật mình. “Tod! Anh làm tôi sợ quá!” cô nói hỗn hển, đưa tay chặn ngực.

“Xin lỗi. Tôi tưởng em biết là tôi ở đằng sau em.”

Hấn có vẻ suy nghĩ nhiều sáng nay; cô hy vọng điều đó không làm hấn quá căng thẳng. Cô cười với hấn một cách lơ đãng. “Tôi đang suy nghĩ vẫn vơ nhiều thứ, tôi chỉ đi lòng vòng nhìn ngắm thôi. Tôi đang cố chuẩn bị mọi thứ cho chuyến đi, nhưng lại để quên danh sách các thứ cần mua ở nhà, và điều đó khiến tôi điên tiết chết đi được để mà nhớ mọi thứ.”

Hắn nhìn vào dãy hàng trưng bày, một nụ cười uể oải lóe lên. “Tôi đoán son môi là món cần thiết nhỉ.”

“Không đâu, son bóng thì phải đấy, và tôi nghĩ nó ở đâu đây.” Tên chó săn này! Cô tự hỏi hắn ta sẽ như thế nào nếu cô bảo hắn biến đi. Vấn đề của những kẻ với bản ngã khổng lồ là bất cứ sự coi khinh nào cũng khiến họ lao theo, khăng khăng trả thù. Còn nữa, cô không thể ngăn giọng chua ngoa của mình nữa, và hắn kinh ngạc nhìn cô.

“Có gì không ổn à?”

“Tôi đau đầu quá,” cô làu bàu. Cô nhìn thấy Kell, đang di chuyển từ từ đằng sau Ellis; mặt anh rần rại, đôi mắt nheo lại lạnh lẽo, và anh chuyển động như loài báo đi săn. Anh định làm gì? Anh lẽ ra phải lẩn đi khỏi tầm nhìn cho đến khi cô dứt được Ellis, không phải là tấn công gã! Tất cả màu sắc trên mặt cô trôi tuột đi đâu mất khi Ellis chăm chú nhìn cô.

“Em trông bệnh thật rồi,” cuối cùng hắn ta cũng thừa nhận.

“Tôi cho rằng là do uống quá nhiều rượu tối qua.” Cô quay gót và đi ra lối đi, tránh khỏi Kell. Gã đàn ông chết tiệt đó! Nếu anh muốn nhảy xổ vào Ellis, anh sẽ phải đuổi theo hắn! cô không dừng lại cho đến khu vực dành cho thuốc bôi công trùng cắn; cô lấy một chai và cau có khi đọc hướng dẫn sử dụng phía sau chai.

Ellis vẫn ở ngay sau cô. “Em có muốn ra ngoài tối nay không?”

Rachel nghiêng răng giận dữ. Cô không tài nào tin được mặt hắn dày đến thế. Cô gom hết nỗ lực để hít một hơi và trả lời điềm tĩnh. “Tôi không nghĩ thế đâu, Tod, nhưng cảm ơn anh đã đề nghị. Tôi cảm thấy người mục rỗng.”

“Chắc chắn rồi, tôi hiểu mà. Tôi sẽ gọi cho em ngày mai hoặc thế.”

Không biết từ đâu cô vét đủ tiền chế để nở một nụ cười mệt mỏi. “Vâng. Hãy làm thế nhé. Có lẽ tôi sẽ khỏe hơn lúc đó, trừ khi đây là bị nhiễm khuẩn gì đó.”

Như hầu hết mọi người, hấn lùi lại một chút khi nghe đề cập đến thứ gì đó lây nhiễm. “Tôi sẽ để em quay lại với việc mua sắm, nhưng thật sự nên về nhà và nghỉ ngơi đi.”

“Đó là lời khuyên hay đấy. Có lẽ tôi nên thế.” Hấn sẽ không bao giờ biến đi sao chứ?

Nhưng hấn vẫn cứ lưỡng lự, trò chuyện, rõ ràng là đang tán tỉnh đến nỗi cô muốn ói. Rồi cô lại thấy Kell, cứ điềm nhiên theo sau Ellis, mắt anh không bao giờ rời khỏi con mồi của anh. Cô không còn cách nào khác ngoài ôm lấy bụng và nói rõ to, “Tôi nghĩ tôi nôn ra mất.”

Thật sự kinh ngạc cách Ellis nhanh chóng phản ứng lại, nhìn cô cảnh giác. “Tốt hơn hết em nên về nhà,” hấn nói. “Tôi sẽ gọi cho em sau.” Từ cuối cùng được nói khi hấn ta đi ra cửa. Cô đợi cho đến khi hấn vào xe và lái đi rồi mới quay lại nhìn vào Kell khi anh bước đến chỗ cô.

“Anh ở yên đây,” cô nói sảng. “Em sẽ lái một vòng quanh các tòa nhà để chắc là hấn ta đã đi rồi.”

Cô bước khi trước khi anh kịp nói lời nào. Cô đang tức giận, và lái xe lòng vòng sẽ cho cô thời gian dịu lại. Anh khiến cô điên tiết khi đã liều lĩnh ngay lúc này, khi mà anh còn chưa hồi phục hoàn toàn. Khi vào xe, cô dựa trán vào vô lăng một lúc, run lấy bầy. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Ellis đã nhìn thấy Kell đi vào hiệu thuốc và chỉ vờ vịt ở đó, để đoán chắc đó là Kell, và thế là hấn có thể báo cáo với cấp trên? Cô không nghĩ thế, trừ phi Ellis quá nhiều thủ đoạn hơn cô nghĩ, nhưng thậm chí khả năng đó cũng làm cô hoảng sợ.

Run rẩy, cô khởi động xe và đánh vòng quanh dãy nhà, nhìn qua nhìn lại các con đường tìm xem chiếc Ford màu xanh đậm ở đâu. Cô không phải chỉ tìm Ellis thôi; Cô còn phải tìm Lowell nữa, và cô không có ý tưởng nào về việc hắn đang lái xe gì. Và bao nhiêu tên đang ở quanh đây?

Quay lại hiệu thuốc, cô tấp xe vào gần cửa ra vào và Kell bước ra, trượt vào ghế bên cạnh cô. “Có thấy ai không?”

“Không, nhưng em không biết những gã khác lái loại xe nào.” Cô hòa vào dòng xe cộ, lái thẳng hướng ngược lại với Ellis. Đó không phải nơi cô muốn đi, nhưng cô luôn có thể quay ngược lại.

“Hắn không nhìn thấy anh,” Kell nói điềm nhiên, hy vọng xoa dịu sự căng thẳng trên mặt cô.

“Làm sao anh biết được chứ? Hắn có lẽ đã quyết định báo cáo về anh và đợi viện binh đến bắt anh sau, hơn là thử làm gì đó giữa hiệu thuốc đông đúc thế này.”

“Thả lỏng nào, em yêu. Hắn không thông minh đến thế đâu. Hắn sẽ cố tự mình bắt anh.”

“Nếu hắn ngu ngốc đến thế, sao anh lại thuê hắn vậy?” Rachel quật lại.

Anh trông có vẻ đang suy nghĩ. “Anh không thuê hắn. Ai đó đã yêu cầu có hắn.”

Rachel liếc nhìn anh. “Một trong hai người biết anh ở đâu à?”

“Phải,” anh nói dứt khoát.

“Điều đó thu hẹp phạm vi cho anh, phải không?”

“Anh ước là thế, nhưng anh không thể mặc nhiên cho là thế. Cho đến khi anh biết chắc, cả hai bọn họ đều là kẻ tình nghi.”

Điều này có lý, nếu anh phạm sai lầm, thì đó sẽ là sai lầm trong căn trọng. Anh thậm chí không có khả năng mắc sai lầm.

“Tại sao anh lại truy hẩn như thế? Tại sao anh không chỉ đơn giản đi khuất cho đến khi em rũ bỏ được hẩn chứ?” cô hỏi gặng, các khớp ngón tay cô lại trắng bệch.

“Nếu hẩn nhìn thấy anh, ắt hẩn kế hoạch của hẩn là bắt em làm con tin, để dụ anh ra. Anh sẽ không để điều đó xảy ra.” Với cái cách nói điềm tĩnh và yên ắng, anh khiến Rachel rùng mình, cứ như không khí thành linh trở lạnh vậy.

“Nhưng anh không đủ khả năng để làm những việc như thế! Chân anh chỉ có thể đỡ người anh, và vai anh thì quá cứng nhắc anh chỉ có thể di chuyển thôi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh xé toạc mọi thứ ra lần nữa chứ?”

“Nó đã không xảy ra. Dù thế nào thì, anh không mong đợi sẽ đánh nhau, chỉ cần một cú rắc cho hẩn ta thôi.”

Vẻ ngạo mạn đàn ông của anh khiến cô muốn hét lên; thay vì thế cô nghiêng răng lại. “Anh không nghĩ là sẽ có việc gì đó xảy ra sao?”

“Chắc rồi, nhưng nếu hẩn tóm lấy em, anh sẽ không còn lựa chọn nào khác, nên anh phải sẵn sàng.”

Và anh sẵn lòng làm bất cứ điều gì cần thiết, dù cho vai anh cứng và chân anh khập khiễng. Anh là một người lai hiếm hoi, có thể thấy cái giá phải trả và vẫn sẵn lòng trả, dù anh sẽ làm mọi thứ có thể để lật ngược ván cờ.

Cô vẫn xanh xao, đôi mắt tối lại, và anh với tay trượt qua đùi cô. “Ồn rồi mà,” anh nói dịu dàng. “Không có gì xảy ra cả.”

“Nhưng có thể. Vai của anh -”

“Quên cái vai chết tiệt của anh đi, và chân anh. Anh biết anh có thể làm gì, và anh sẽ không đâm đầu vào việc gì trừ khi anh nghĩ anh có thể thắng.”

Cô yên lặng suốt thời gian còn lại, cho đến khi đậu xe dưới tàn cây. “Em nghĩ em sẽ đi bơi,” cô nói gọn. “Muốn đi cùng không?”

“Được thôi.”

Joe nhảy chồm lên cửa xe như mọi khi, đôi mắt đen của nó chĩa vào cô dù ở đằng xa, và nó bước theo cô khi cô bước lên hàng hiên. Joe chấp nhận Kell, nhưng nếu hai người bọn họ ra ngoài, nó sẽ không đi xa Rachel. Nó là một chiến binh bằng lòng với hiện tại, cô băng khuâng nghĩ, rồi cương quyết đẩy sự tự thán ra khỏi đầu. cuộc sống sẽ vẫn tiếp diễn dù không có Kell. Nghĩ đến điều đó thật đau đớn, và cô không muốn, nhưng cô biết cô sẽ sống sót dù thế nào đi nữa, dù cuộc đời của cô đã thay đổi hẳn từ những ngày có anh, những ngày yên tĩnh đã chấm dứt bởi những khoảnh khắc kinh hoàng.

Cô thay bộ đồ bơi màu đen bóng và Kell mặc chiếc quần sọt vải bông chéo của anh, và sau khi tóm hai cái khăn tắm, họ đi qua hàng thông xuống biển. Joe theo họ và nằm ườn xuống dưới bóng mát hiếm hoi của đám cỏ quanh bờ biển. Rachel thả khăn tắm trên cát và chỉ ra vịnh, nơi nước đang lên và vỗ ào ạt vào những dãy đá. “Anh có thấy đường viền nơi nước đang dâng lên không? Đó là nơi có những dãy đá. Em chắc là anh bị va đầu vào một trong số chúng đêm đó. Lúc đó thủy triều mới bắt đầu lên, nên nước vẫn còn thấp.”

Cô chỉ lần nữa. “Em đã kéo anh ra đây.”

Kell nhìn ra bãi biển, rồi quay lại nhìn chăm chăm con dốc, nơi những hàng thông trải dài thẳng tắp, một hàng dày những lính gác bằng gỗ. Cô làm cách nào kéo anh lên con dốc đó và mang anh vào nhà, một kỳ công không thể tưởng tượng được khi anh nhìn vào thân hình mảnh khảnh của cô. “Em gần như giết chết mình khi mang anh vào đó phải không?” anh hỏi lặng.

Cô không muốn nghĩ về đêm đó, hay cái giá phải trả về mặt thể xác. Một phần của nó đã bị khóa trong ký ức của cô; cô nhớ rằng cô đau đớn, nhưng cái đau thật sự đã không còn. Có lẽ chất adrenaline giúp cô có sức mạnh và chứng quên kèm theo trong đêm đó. Cô nhìn anh một lúc lâu, rồi quay đi và bước vào làn nước. Anh ngăm nhìn cho đến khi nước dâng lên đến đầu gối cô, rồi lấy súng ra khỏi thắt lưng và cẩn thận đặt nó trên khăn tắm, dùng cái khăn kia che lại để tránh cát thổi vào. Rồi anh cởi quần sọt và khóa thân đi xuống nước cùng cô. Rachel là một tay bơi khỏe mạnh, trải qua hầu hết cuộc đời ở Gulf, nhưng Kell vẫn bắt kịp cô dù vai anh vẫn đang cứng nhắc. Lúc đầu, khi cô nhận ra anh ở trong nước, cô bắt đầu phản đối rằng anh không nên để vết thương bị ướt, nhưng cô giữ lại những từ đó. Sau rốt thì, anh đã bơi với vết thương hở, và bài tập này sẽ là liệu pháp tốt cho anh. Họ bơi trong vịnh khoảng nửa giờ trước khi anh quyết định là đủ rồi, và Rachel quay lại bờ cùng với anh. Cô không biết là anh đang khóa thân cho đến khi mặt nước còn ngang hông anh, và sự run rẩy quen thuộc bên trong cô bùng lên khi ngăm anh lội qua dòng nước.

Anh quá rắn chắc và hoàn hảo, làn da rám nắng sậm lại và đầy cơ bắp, và cả cặp hông săn chắc nữa. Cô ngăm nhìn khi anh đẩy cây súng đi và nằm xuống chiếc khăn tắm, thân hình lấp lánh trong ánh mặt trời.

Cô cũng ra khỏi dòng nước, nghiêng người để vắt ráo tóc. Khi cô thẳng người lên đã thấy anh đang nhìn mình. “Cởi đồ tắm của em ra đi,” anh nói nhỏ dịu dàng.

Cô nhìn ra biển, nhưng không có con thuyền nào trong tầm nhìn. Rồi quay lại nhìn anh nằm đó như bức tượng đồng khỏa thân, ngoại trừ việc cô chưa từng thấy bức tượng nào đang bị khuấy động cả. Cô chậm rãi với tới sợi dây áo trên vai và kéo nó xuống, ngay lập tức cảm nhận được sức nóng của mặt trời lướt qua hai đồi ngực ướt rượt của mình. Một làn gió nhẹ thổi qua nụ hoa của cô và làm chúng dúm dó lên. Hơi thở của Sabin nghẹn trong ngực, và anh đưa tay ra cho cô. “Đến đây với anh.”

Cô đẩy chiếc áo tắm ra khỏi người rồi bước đến bên chiếc khăn tắm. Anh ngồi dậy và với tay chạm vào cô, kéo cô xuống bên cạnh anh và lật cô ra. Vẻ vui thích đang lấp lánh trong đôi mắt đen của anh khi anh nhìn xuống cô. “Đoán xem anh quên mang cái gì nào.”

Cô bắt đầu cười, âm thanh trong treo và sâu lắng trên thế giới này, nơi chỉ có anh và cô tồn tại.

“Ah, tốt thôi, dầu sao thì em quá đau để làm điều đó,” anh thì thầm, trượt tay qua hai bờ ngực cô và làm chúng dựng đứng lên. “Anh sẽ phải ứng biến thôi.”

Anh nghiêng người qua cô, bờ vai anh quá rộng đến nỗi nó khóa cả ánh mặt trời tỏa xuống cô, và miệng anh đốt cháy môi cô, rồi lăn xuống cả cơ thể cô.

Anh rất giỏi ứng biến. Anh chồm vờn trên cô như thể cô là thánh nữ sẵn lòng làm vật hiến tế cho sự khoái trá của anh, cho đến khi cả người cô cong lên cho cái miệng tham lam của anh và cô hét lên với sự thỏa mãn không chịu đựng nổi, tiếng hét của cô dâng lên trong ánh sáng rùng rợn của mặt trời.

VỊNH KIM CƯƠNG

Linda Howard

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Sự xuất hiện của người vợ Rachel thích Jane Sullivan ngay cái nhìn đầu tiên. Bất cứ ai thản nhiên vượt ve Joe rồi quay sang đối diện với khuôn mặt giận điên của Grant Sullivan mà không hề chớp mắt, là người mà Rachel muốn làm quen. Hai người phụ nữ tự giới thiệu với nhau trong khi Sullivan đứng đó khoanh tay trước ngực, đôi mắt nâu vàng của anh tóe lửa khi nhìn vợ mình. “Làm thế nào em tìm được anh?” anh xõ ra một câu, giọng anh thấp và hầu như không có chút âm vực nào. “Anh đã đoán chắc là không để lại dấu vết.”

Jane phớt lờ anh. “Anh đã không xóa hết, vì thế em đã làm một điều hợp lý và theo nơi mà anh không đi, và tìm ra anh.” quay lưng với anh, cô chào mừng Kell bằng một cái ôm nồng nhiệt. “Em biết chắc đó là anh mà. Không ai khác có thể kéo anh ấy đi được. Anh đang gặp rắc rối?”

“Một chút thôi,” Kell nói, đôi mắt đen của anh ánh lên vẻ thích thú.

“Em nghĩ thế. Em đến giúp anh này.”

“Anh sẽ bị nguyên rửa mất,” Grant gạt ngay.

Jane nhìn anh, mát mẻ. “Phải, anh có thể bị đấy. Lén lút bỏ em lại với con -”

“Chúng đâu rồi?”

“Chúng ở với mẹ. Bà nghĩ em đang tặng bà một điều rất tuyệt vời đấy. Dù sao thì, đó là lý do tại sao em đến đây trễ đến thế. Em phải mang hai

đưa sinh đi đến nhà mẹ. Rồi phải phân tích xem anh sẽ làm gì nếu anh muốn dấu mọi người việc anh sẽ đi đâu.”

“Anh phải lật em sắp trên đầu gối và tét vào mông em mới được, “ anh nói, và trông cứ như điều đó sẽ làm anh hả dạ lắm. “Lần này em không thoát được đâu.”

“Anh không thể làm thế đâu,” cô nói một cách bảnh chọe. “Em lại có thai.”

Rachel đang rất thích thú thưởng thức cảnh Grant Sullivan sắp phát điên vì cô vợ xinh xắn với đôi mắt đen của anh, nhưng giờ cô thấy tội cho anh. Anh xanh mét.

“Em không thể nào.”

“Anh không tin đâu,” Kell thêm vào, cũng đang thích thú ván bài lật ngửa này như Rachel.

“Cặp sinh đôi mới có sáu tháng tuổi,” Grant rên rỉ.

“Em biết!” Jane đáp, gương mặt cô căm phẫn. “Em ở đó mà, anh nhớ chứ?”

“Chúng ta sẽ không có trong một thời gian.”

“Mưa bão ầm ầm mà,” cô nói ngắn gọn, và Grant nhắm mắt lại. Anh thật sự trắng bệch rồi, và Rachel thấy mũi lòng cho anh.

“Đi vào nhà nào, trong đó mát mẻ hơn” cô đề nghị, mở cánh cửa kính. Cô và Kell đi vào trong, nhưng không ai theo họ vào cả. Rachel nhìn lên ra cửa; Jane đang được ôm gọn trong đôi cánh tay cơ bắp của chồng cô, và mái đầu xoắn của anh đang cúi xuống môi cô.

Thật kỳ lạ, cảnh tượng đó đã chất thêm nỗi đau trong lòng Rachel. “Họ đã làm điều đó,” cô thì thầm.

Cánh tay Kell trượt quanh eo cô, và anh kéo cô dựa vào anh. “Giờ cậu ấy không còn trong tổ chức, em nhớ chứ? Cậu ấy đã nghỉ hưu trước khi họ gặp nhau.”

Rachel muốn hỏi tại sao anh không thể nghỉ hưu, nhưng cô ngăn mình thốt ra những lời đó. Những gì hợp với Grant Sullivan không có nghĩa là hợp với Kell Sabin; Kell là một kiểu người khác biệt. Thay vào đó cô hỏi, “Khi nào anh đi?” cô lẽ ra phải tự hào vì giọng cô nghe rất vững vàng, nhưng kiêu hãnh chẳng có ý nghĩa gì với cô lúc này. Cô sẽ quỳ xuống năn nỉ anh nếu điều đó có hiệu quả, nhưng sự tận tụy của anh ko phải là chót lưỡi đầu môi.

Anh yên lặng một lúc, và cô biết cô sẽ không thích câu trả lời này, dù cô đang muốn nghe. “Sáng mai.”

Thế là cô còn một đêm nữa, trừ khi anh và Sullivan có ý định dùng toàn bộ thời gian để lên kế hoạch chi tiết cho sự vụ này.

“Chúng ta sẽ đi ngủ sớm,” anh nói, vuốt tóc cô, và cô xoay người trong vòng tay anh, nhìn vào đôi mắt đen của anh. Mặt anh xa vắng, nhưng anh muốn cô; cô có thể nhận ra bởi sự vuốt ve của anh, bởi điều gì đó vừa lướt nhanh qua gương mặt anh. Oh, Chúa tôi, làm sao cô có thể đứng nhìn anh ra đi và biết rõ là cô không bao giờ gặp anh nữa?

Jane và Grant đi vào trong, khuôn mặt Jane tỏa sáng. Đôi mắt cô mở to vui sướng khi thấy Rachel trong vòng tay Kell, nhưng có điều gì đó trong nét mặt của họ ngăn điều cô muốn nói. Jane không phải là Jane nếu không có trực giác nhạy cảm. “Grant sẽ không nói với em chuyện gì đã xảy ra,” cô thông báo, và khoanh tay trước ngực. “Em sẽ theo các anh cho đến khi nào tìm ra sự thật.”

Đôi mày đen của Kell nhướng lên. “Và nếu anh nói với em thì sao?”

Jane cân nhắc câu nói đó, nhìn từ Kell sang Grant, rồi quay lại Kell. “Anh muốn đàm phán phải không nào? Anh muốn em quay về nhà.”

“Em sẽ quay về nhà,” Grant nói nhỏ nhẹ nhưng dứt khoát. “Nếu Sabin muốn nói với em, tùy cậu ấy thôi, nhưng đứa con trong bụng em đã cho anh lý do thứ hai để đảm bảo em phải ở yên trong nông trại, thay vì liều mạng đuổi theo anh.”

Một tia sáng lóe lên trong mắt Jane khiến Rachel nghĩ Sullivan sẽ phải đánh vật, nhưng Kell đã chặn trước bằng câu “Được rồi, anh cho là em đáng được biết chuyện gì đang xảy ra, vì Grant đã dính líu vào chuyện này. Hãy ngồi xuống nào, và anh sẽ kể.”

“Dựa trên căn bản ‘những điều nên biết’ áh,” Jane đoán một cách chính xác, và Kell tặng cho cô một nụ cười chả có chút hóm hỉnh nào.

“Phải. Em biết là luôn có những chi tiết không được thảo luận, nhưng anh có thể kể cho em hầu hết mọi chuyện”

Họ ngồi quanh bàn, và Kell tóm tắt các điểm chính của những gì đã xảy ra, các nghi vấn và tại sao anh cần Grant. Khi anh kể xong Jane nhìn cả hai người đàn ông một lúc lâu, rồi chậm rãi gật đầu. “Các anh phải làm thôi.”

Rồi cô chồm về phía trước, chống hai tay lên bàn và nhìn Sabin một cách cương quyết, Sabin cũng nhìn cô với cái nhìn tương tự. “Nhưng để em nói cho anh biết, Kell Sabin, nếu có chuyện gì xảy ra với Grant, em sẽ truy sát anh. Em không trải qua tất cả mọi rắc rối để có anh ấy rồi bây giờ để có chuyện xảy ra với anh ấy đâu. “

Kell không đáp, nhưng Rachel biết anh đang nghĩ gì. Nếu có chuyện xảy ra thì anh cũng không thể sống sót. Cô không biết làm thế nào cô biết

được suy nghĩ của anh, nhưng cô biết. Cảm giác của cô bị khóa chặt với Kell, và cử chỉ nhỏ nhất của anh hay cách anh đổi giọng của cảm sâu vào đầu óc cô với sức ép của trận động đất mạnh nhất.

Grant đứng lên, kéo Jane theo đứng bên cạnh anh. “Đến lúc đi ngủ một chút rồi, vì chúng ta đã đi từ sáng sớm. Và em sẽ về nhà,” anh nói với vợ mình. “Hứa với anh đi.”

Bởi vì đã biết tình hình, Jane không tranh cãi nữa. “Được rồi. Em sẽ về nhà sau khi đón con. Những gì em muốn biết là em có thể mong anh về lúc nào.”

Grant liếc quá Kell. “Ba ngày chứ?”

Kell gật đầu.

Rachel đứng lên. Trong ba ngày chuyện này sẽ kết thúc, theo cách này hay cách khác, nhưng với cô nó sẽ kết thúc vào buổi sáng hôm sau. Trong lúc cô phải sắp xếp chỗ ngủ cho gia đình Sullivan, và cô rất biết ơn khi có việc để làm mình bận rộn, không phải suy nghĩ.

Cô cáo lỗi với Jane về việc thiếu giường, nhưng việc thiếu giường chẳng phiền gì với Jane. “Đừng lo cho chúng tôi,” Jane xoa dịu. “Mình đã từng ngủ với Grant trong lều, hang động và cả nhà kho nữa, thế nên sàn phòng khách dễ thương thế này không là gì với bọn mình đâu.”

Với sự giúp đỡ của Jane Rachel lấy thêm mền bông và gối từ đầu tủ quần áo và chất lên tay Jane. Jane nhìn cô một cách sắc sảo. “Cậu yêu Kell đúng không?”

“Phải.” Rachel trả lời một từ duy nhất, chắc chắn, thậm chí không nghĩ đến chuyện phủ nhận. Đó là sự thật, là một phần của cô như đôi mắt màu xám cô có.

“Anh ấy là một người sắt đá khác thường, nhưng loại thép chất lượng cao nhất phải thật cứng chắc mới đứng đầu chất lượng. Mình biết sẽ không dễ dàng đâu. Hãy nhìn người đàn ông mà mình đã chọn ấy.”

Hai người nhìn nhau, hai người phụ nữ với một trời thấu hiểu trong mắt. Dù tốt hay xấu, người đàn ông mà họ yêu khác với những người khác, và họ sẽ không bao giờ có được sự an toàn mà mọi người phụ nữ đều mong đợi.

“Ngày mai khi anh ấy ra đi, mọi thứ sẽ kết thúc, “ Rachel nói, cổ họng siết lại. “Anh ấy sẽ không trở lại.”

“Anh ấy muốn kết thúc,” Jane hỏi lại, đôi mắt nâu của cô âm thầm khác thường. “Nhưng đừng nói anh ấy sẽ không quay lại. Grant đã không muốn cưới mình. Anh ấy nói sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì đâu, rằng cuộc sống của bọn mình là hai thái cực và mình sẽ không bao giờ hòa nhập được với thế giới của anh ấy. Nghe quen chứ?”

“Oh, quen lắm.” Đôi mắt và giọng nói của cô xa vắng.

“Mình đã phải để anh ấy đi, nhưng cuối cùng anh ấy đuổi theo mình.”

“Grant đã từ chức rồi. Kell sẽ không thôi việc đâu, và công việc của anh ấy mới là vấn đề.”

“Đó là vấn đề lớn nhưng không phải không vượt qua được. Yêu một ai đó rất khó chấp nhận với những người như Grant và Kell. Họ luôn luôn sống đơn độc.”

Phải, Kell luôn cô đơn, và anh cương quyết tiếp tục cuộc sống như thế.

Biết và hiểu lý do của anh không làm cho việc chấp nhận sự thật đó dễ dàng hơn.

Cô để Jane và Grant nghỉ ngơi ở phòng khách, và Kell theo cô vào phòng ngủ, đóng cửa lại sau lưng. Cô đứng ngay giữa phòng với đôi tay nắm chặt, đôi mắt buồn rười rềnh nhìn anh.

“Bọn anh nên rời khỏi trong tối nay,” anh nói lạnh lẽ. “Nhưng anh muốn ở cùng em một đêm nữa.”

Cô sẽ không để mình rơi nước mắt, không phải đêm nay. Bất kể xảy ra chuyện gì, cô cũng sẽ đợi cho đến ngày mai, cho đến khi anh đã đi rồi. Anh tắt đèn và bước đến bên cô trong căn phòng tối, đôi tay chai sần chạm vào vai và kéo cô dựa vào anh. Miệng anh đói khát, thực sự làm đau cô anh hôn lên môi cô với nhu cầu hoang dại. Miệng anh xâm chiếm miệng cô, đòi hỏi cô đáp lại, sự đáp lại chậm đến bởi nỗi đau quá lớn trong lòng cô. Anh vẫn tiếp tục hôn cô, trượt bàn tay qua lưng xuống hông, nâng niu cô trong vòng tay và cơ thể ấm áp của anh, cho đến khi cô bắt đầu thư giãn và cuốn lấy anh.

“Rachel,” anh thì thầm tên cô, cởi nút áo để vuốt ve bờ ngực trần của cô và ấp chúnng trong lòng bàn tay. Anh chậm rãi xoay tròn nụ hoa của cô bằng ngón cái, khiêu khích chúnng cứng lên; sự ấm áp, cảm giác phấn khích đang tăng dần lên và sự háo hức bắt đầu tăng lên trong cô. Cơ thể cô quen với anh và đáp lại, bắt đầu nặng trĩu và ẩm ướt, sẵn sàng cho anh vì cô biết anh sẽ không để cô không thỏa mãn. Anh trượt cái áo khỏi vai cô, ghim hai cánh tay cô hai bên hông trong khi anh nâng người cô lên, cong người cô trong cánh tay anh và đẩy ngực cô lên cho anh. Anh thông thả đưa miệng qua đầu ngực và mút, cái mút mạnh đó gây cảm giác rộn rạo trên da thịt nhạy cảm của cô. Cô thở hổn hển một cách yếu ớt vì khoái cảm khi những cảm giác đó quét qua hai bờ ngực xuống bụng cô, nơi những ham muốn đang tác động đến cô.

Đầu cô choáng váng và thành linh có cảm giác mình đang rơi, khiến cô níu lấy thắt lưng anh. Cô không nhận ra việc anh đã hạ cô xuống giường cho đến khi cảm thấy cái mát mẻ của khăn trải giường. Chiếc áo đang bị

kẹt bên dưới cô, với hai tay áo vặn xoắn kẹp giữa cổ tay và khuỷu tay, ghim chặt hai cánh tay trong khi thân trên của cô để trần cho đôi môi và chiếc lưỡi cướp bóc của anh tìm kiếm. Anh nhìn xuống cô với ánh mắt đói khát đau đớn, rồi cúi xuống và vùi mặt mình vào giữa hai bờ ngực cô, hai bàn tay anh ép chúng lại quanh mặt anh như thể anh muốn để lạc mình trong mùi hương của làn da mịn màng của cô.

Cô rên rỉ khi cơ thể đập rộn lên vì nhu cầu khẩn thiết, và cố gắng để rút tay ra. “Kell.” Giọng cô cao vút, và căng thẳng. “Hãy thả tay em ra đi.”

Anh ngược lên và đánh giá tình huống. “Chưa đâu,” anh lầu bàu. “Em chỉ cần nằm đó và để anh yêu em cho đến khi em sẵn sàng cho anh.”

Cô lằm bằm trong thất vọng, cố lặn qua một bên để có thể thoát ra, nhưng Kell lại ngăn được cô, bàn tay rắn chắc của anh đang nén cô nằm yên đó. “Em đã sẵn sàng rồi,” cô khẳng định trước khi miệng anh lại đáp xuống môi cô và dập tắt những lời phản đối tiếp theo.

Khi anh ngược lên lần nữa, một sự thỏa mãn nóng bỏng đang in dấu trên gương mặt căng thẳng của anh. “Không được sẵn sàng như em sẽ thế.” Rồi anh lại cúi xuống ngực cô, không dừng lại cho đến khi chúng ướt đầm, óng anh trong miệng anh và hai đỉnh ngực của cô đỏ ửng lên, siết chặt đến đau đớn. Một cách rất dịu dàng, anh cắn nhẹ vào đường viền của ngực cô, dùng răng của mình với sức mạnh vừa đủ để khiến cô cảm thấy nó nhưng không làm cô đau.

“Chúng ta hãy cởi quần áo cho em nào.” Sự căng thẳng hiện rõ trong giọng nói khi anh kéo khóa quần sọt của cô. Được tự do, cái khóa kéo xột xoạt khi anh trượt nó xuống. Bàn anh lặn vào trong chiếc quần sọt đã mở, vùi dưới quần con của cô để tìm miền da thịt ấm áp, ẩm ướt đang nhức nhối. “Ah,” anh nói trong sự thỏa mãn thầm lặng khi những ngón tay tìm thấy cô và nhận biết cô đã sẵn sàng cho anh. “Em thích thế đúng không?”

“Phải.” Tất cả những gì cô có thể làm là thút thít mỗi từ này.

“Em sẽ thích hơn nữa khi anh vào trong em,” anh khàn khàn hứa hẹn, trượt chiếc quần con và quần sọt của cô xuống hông, nhưng không tuột hẳn chúng ra. Anh để chúng ngay trên đầu gối cô, và đôi chân cô bị khóa y như hai cánh tay. Anh chậm rãi trượt lần tay mình qua người cô, từ hai đùi bằng phẳng xuống cái bụng phẳng, nấn ná lại thắt lưng đang để trần của cô.

Cô quẩn quại dưới những ngón tay cướp bóc của anh, tim cô dội thành thạch vào lồng ngực và cản trở hơi thở của cô. “Anh thậm chí không nghĩ đến điều đó chứ,” cô hét, hai bàn tay tóm chặt tấm khăn trải giường bên dưới. Anh đang ngấm cô theo cái cách muốn nói với cô rằng anh thích làm cô bất lực trong khi anh trêu chọc và tận hưởng cơ thể cô. Anh còn hơn cả thô lỗ, bản năng nhanh nhẹn và nguyên thủy.

Anh cười bằng chất giọng thấp và dữ dội. “Được rồi, em yêu. Em sẽ không phải đợi lâu nữa đâu. Anh sẽ trao cho em cái em muốn.” Anh nhanh nhẹn cởi quần áo cho cô, chiếc áo đang quấn quanh hai cánh tay cô, và quần áo của anh, rồi đặt thân mình lên trên cô. Rachel đón nhận anh với một tiếng thở dài khuây khỏa khó nhọc. Anh không thể nào có đủ cô trong đêm đó, đến với cô hết lần này đến lần khác, cứ như thời gian chậm lại khi họ khóa vào nhau trong yêu thương.

Chẳng mấy chốc bình minh ló dạng khi cô thức giấc lần sau cùng, nằm quay lưng lại với anh, rúc vào hơi ấm nơi lồng ngực và đùi anh như cách họ đã ngủ cùng nhau mỗi đêm khi anh đã lấy lại sự tỉnh táo. Đây là lần cuối cùng anh ôm cô như thế này, và cô nằm rất yên lặng, không muốn đánh thức anh.

Nhưng anh đã thức giấc rồi. Bàn tay di chuyển chậm chậm trên ngực cô, rồi đi dần xuống đùi. Anh kéo chân cô lên vắt qua đùi anh, và trượt vào trong cô từ phía sau. Bàn tay anh trải ra trên chiếc bụng phẳng để ôm cô khi anh bắt đầu di chuyển vào ra trong cô. “Một lần sau cùng,” anh thì thầm

bên tai cô. Chúa ơi, đây là lần sau cùng, và anh không nghĩ là mình có chịu được chuyện này. Nếu có bao giờ anh cảm thấy hạnh phúc trong đời mình, thì đó là khoảng thời gian ngắn ngủi anh ở bên Rachel. Đây là sẽ lần sau cùng cơ thể mềm mại của cô bao bọc anh, lần cuối cùng ngực cô lấp đầy trong bàn tay anh, lần cuối cùng anh có thể ngấm vẻ đam mê mơ hồ trong đôi mắt xám của cô. Cô run rẩy dưới bàn tay anh, cắn môi để ngăn tiếng hét thoát ra khi khoái cảm dâng lên trong cô. Lúc gần lên đỉnh anh ôm chặt cô, giữ mình ở tận sâu trong cô khi cô vùi mặt vào trong gối để chặn tiếng hét của mình, rồi anh đẩy sâu và thật mạnh, anh run rẩy với sự giải phóng của mình.

Ánh sáng bắt đầu tràn vào phòng, bầu trời đang sáng rực rỡ với viền ánh sáng hồng của mặt trời. Anh ngồi dậy trên giường và ngắm cô, thân hình cô âm ỉ và sáng rực rỡ như bầu trời. Có lẽ lần sau cùng này là một sai lầm, vì anh đã không dùng bất cứ biện pháp ngăn ngừa nào, nhưng anh không hối tiếc. Anh không thể chịu được có thứ gì đó ngăn cách giữa cơ thể họ.

Rachel nằm kiệt sức trên gối, nhìn anh bằng đôi mắt nói lên cả nỗi lòng mình. Cơ thể cô vẫn còn rộn ràng sau cuộc ân ái với anh, và nhịp tim vẫn chậm hơn bình thường.

“Có lẽ anh sẽ không bao giờ quay lại,” cô thì thầm. “Nhưng em sẽ đợi anh ở đây dù có chuyện gì xảy ra.”

Chỉ một cái giật nhẹ bên mép tiết lộ phản ứng của anh. Anh lắc đầu. “Không được, đừng lãng phí đời em. Hãy tìm ai đó khác, kết hôn và sinh con.”

Không biết làm thế nào mà cô nặn ra được một nụ cười. “Anh đừng ngốc thế,” cô bảo anh với sự dịu dàng đau đớn. “Làm như có thể có ai đó khác sau anh vậy.”

Họ đã sẵn sàng để rời đi, và Rachel chết đứng trong lòng đến nỗi cô nghĩ cô sẽ vỡ tan tành nếu có ai đó chạm vào cô. Cô biết sẽ không có những nụ hôn tạm biệt, không có những lời chia tay để mà khắc sâu vào tâm trí. Anh sẽ đơn giản rời khỏi, và mọi chuyện kết thúc. Anh thậm chí còn không mang theo cây súng ngắn, nó sẽ là cái cớ để anh liên lạc với cô và trả lại. Cây súng được đăng ký bằng tên cô; anh không muốn bất cứ thứ gì có thể truy ngược về chỗ cô trong trường hợp mọi thứ không theo kế hoạch.

Sullivan đã giấu chiếc xe thuê ở đâu đó dưới đường; Jane sẽ chở họ đến đó rồi mới quay về nông trại. Rachel sẽ bị bỏ lại một mình trong ngôi nhà dội lại sự trống vắng, và cô đang cố gắng nghĩ đến những cách có thể để lấp khoảng thời gian trống trải đó. Cô sẽ làm vườn, cắt cỏ, rửa xe, thậm chí đi bơi. Sau đó cô sẽ ra ngoài ăn tối, xem phim, làm mọi thứ để hoãn lại thời gian về nhà. Có lẽ đến lúc đó cô sẽ quá mệt mỏi, cô có thể ngủ, dù cô không hy vọng nhiều cho lắm. Còn nữa, cô sẽ xoay sở được, bởi vì cô làm gì còn lựa chọn nào khác chứ.

“Mình sẽ liên lạc với cậu,” Jane thì thầm, ôm tạm biệt Rachel.

Mắt Rachel rưng rưng. “Cảm ơn cậu.”

Grant mở cửa và bước ra hàng hiên, nơi Joe đứng ngay cạnh anh và gầm gừ. Grant điềm tĩnh quan sát chú chó. “Này, quý thật,” anh nói nhẹ nhàng.

Jane khịt mũi. “Anh sợ chú chó này à? Nó dễ thương lắm mà.”

Kell bước theo họ ra hiên. “Joe, ngồi xuống,” anh ra lệnh.

Đột nhiên vang lên một tiếng RẮC the thé khác thường của súng trường được bắn ra và trúng vào cây cột gỗ cách đầu Kell ko quá 2 inches. Kell quay đầu và lao qua cánh cửa mở ngay khi Rachel ào vào anh, và anh đẩy cô ngã xuống. Cùng lúc đó Grant ném Jane qua cửa theo đúng nghĩa

đen khi một tiếng súng khác phát ra, rồi anh dùng thân mình che chắn cho cô.

“Em không sao chứ?” Kell hỏi qua hàm răng nghiến chặt, lo lắng nhìn qua Rachel khi anh nhanh nhẹn dùng chân đá cánh cửa đóng lại.

Cô đã đập mạnh đầu xuống sàn, nhưng không có gì nghiêm trọng. Mặt cô trắng bệch, cô tóm lấy anh. “Em ô... ổn,” cô lắp bắp.

Anh cuộn người đứng lên, cúi mình thấp dưới cửa sổ. “Em và Jane hãy nằm xuống sàn,” anh ra lệnh cụt lùn, đi lấy cây súng ngắn mà anh đã để trong phòng ngủ.

Grant giúp Jane ngồi dậy, vuốt tóc ra khỏi mặt cô và hôn nhanh một cái trước khi anh đẩy cô về phía Rachel. “Đi nào, di chuyển đi,” anh nói vội, rút súng từ thắt lưng ra.

Thêm một phát súng nữa, và cửa sổ gần chỗ Grant đã bị vỡ, những mảnh kính vỡ trút ào xuống người anh. Anh nguyên rủa phát khiếp.

Rachel nhìn chăm chăm vào đó, cố gắng tập trung suy nghĩ. Họ chỉ súng ngắn, trong khi bọn chúng đang bắn bằng súng trường, họ có lợi thế hơn Kell và Grant. Một cây súng trường có lợi thế chính xác về khoảng cách, cho phép sát thủ bắn từ bên ngoài tầm của súng ngắn. Khẩu.22 của cô không có nhiều lực như thế, nhưng nó có tầm bắn rộng hơn và chính xác hơn súng ngắn, và cô bò vào phòng ngủ để lấy nó cùng mớ đạn dược mà cô có. Tạ ơn Chúa là Kell đã bảo cô mua chúng.

“Đây này,” cô nói, bò trở ại phòng khách và đẩy cây súng trường về phía Kell. Anh liếc nhìn xung quanh, nắm tay đang siết trên vũ khí. Grant đang di chuyển suốt căn nhà, kiểm tra để chắc chắn ko một ai xuất hiện đằng sau họ.

“Cảm ơn,” Kell nói ngắn gọn. “Quay trở lại chỗ Jane đi, em yêu.”

Jane đang cúi mình đằng kia, nhìn chăm chú chồng cô với cơn tức giận khủng khiếp trong đôi mắt màu chocolate. “Họ nhắm vào anh,” cô hăm hừ.

“Phải,” anh xác nhận.

Cô đang bốc khói như núi lửa sắp phun trào, làu bàu với chính mình khi kéo lê cái túi đi qua đêm mà cô mang theo, mở khóa kéo và ném quần áo đồ trang điểm qua một bên. “Em sẽ không chịu đựng được chuyện này đâu,” cô nói một cách giận dữ. “Chết tiệt, bọn chúng dám bắn anh ấy!” Cô lấy cây súng trường và đẩy nó vào tay Rachel, rồi tiếp tục lục loại đồ trong túi. Cô lôi ra một chiếc hộp nhỏ, kích cỡ khoảng bằng hộp chứa cây đàn violon, và ném nó cho Grant. “Đây này! Em không biết lắp chúng lại với nhau đâu!”

Anh mở chiếc hộp và nhìn chăm chăm vào Jane cả khi anh đã bắt đầu ráp cây súng lại với thao tác uyển chuyển chuyên nghiệp. “Em lấy cái này ở chỗ quái nào hả?”

“Đừng quan tâm!” cô gào lại, ném một dây đạn cho anh. Anh chộp lấy bằng 1 tay và lắp vào súng. Kell liếc nhanh qua vai. “Thế em có C-4 hay lựu đạn trong túi không?” (C-4 cũng là một loại thuốc nổ)

“Em không có,” Jane nói một cách tiếc nuối. “Em không có thời gian để lấy mọi thứ em muốn.”

Rachel bò đến bên cửa sổ, thận trọng ngước lên để nhìn ra bên ngoài. Kell chửi thề. “Nằm xuống,” anh quát. “Em tránh ra khỏi chuyện này. Trở lại đằng lối vào phòng ngủ đi, chỗ đó an toàn hơn.”

Cô đang tái xanh nhưng rất bình tĩnh. “Chỉ có 2 người các anh, và tứ phía quanh ngôi nhà. Anh cần bọn em.”

Jane túm lấy cây súng đã lên đạn của Grant. “Cậu ấy đúng. Anh cần bọn em.”

Gương mặt Kell sắt lại như đá grantite. Đây chính xác là những gì anh muốn tránh, một trong những nỗi lo tệ hại nhất của anh đang biến thành sự thật. Cuộc sống của Rachel đang bị đe dọa vì anh. Chết tiệt! Tại sao anh không rời đi ngay tối hôm qua chứ? Anh đã để cho những ham muốn điều khiển cảm xúc của mình, và giờ đây cô bị nguy hiểm.

“Sabin!” giọng nói từ ngoài hàng thông vọng vào.

Anh không trả lời, nhưng mắt anh nheo lại khi quan sát ngoài đó, cố tìm cho ra người nói. Anh sẽ không trả lời và để lộ vị trí của mình; để bọn chúng gặp trở ngại.

“Thôi nào, Sabin, đừng khiến chuyện này rắc rối thêm nữa!” giọng nói tiếp tục.

“Nếu anh đầu hàng, tôi đảm bảo sẽ không có ai bị hại!”

“Gã đó là ai thế?” Grant lầu bầu.

“Charles Dubois, tức là Charles Lioyd, là Kurt Schmidt, tức là nhiều tên khác nữa,” Kell lầm bầm.

Những cái tên chả có ý nghĩa gì với Rachel, nhưng chân mày của Sullivan nhướng lên. “Thế thì cuối cùng hắn cũng quyết định săn đuổi cậu một mình.” Anh nhìn quanh. “Chúng ta không có lợi thế trong ngôi nhà này. Hắn ta có người bao vây ngôi nhà. Bọn chúng không đông lắm, nhưng chúng ta đang bị bao vây. Tớ đã kiểm tra đường dây điện thoại - bị cắt rồi.”

Kell không cần được kể tình huống này không ổn với họ. Nếu Dubois dùng tên lửa tại ngôi nhà này, như hắn đã làm lúc trên tàu, thì họ đã chết tươi rồi. Nhưng lại một lần nữa, bọn chúng muốn bắt sống Kell. Còn sống,

anh đáng giá rất nhiều tiền với nhiều người, những kẻ sẽ trả bất cứ giá nào để bắt được anh.

Anh cố gắng nghĩ, nhưng sự thật lạnh băng là không có lối nào ra khỏi ngôi nhà.

Thậm chí nếu họ đợi cho đến khi đêm xuống và cố lén ra ngoài, chỉ có rất ít vật chắn ngoài kia, ngoại trừ những bụi cây ngay kế bên nhà. Cách xa một chút là khoảng cách đẹp nhất ở mọi hướng nhắm vào. Có nghĩa là sẽ rất khó khăn cho bất cứ ai muốn bắt họ, nhưng nó cũng có nghĩa ngược lại. Thậm chí nếu anh bước ra và đầu hàng, điều đó cũng không cứu được những người khác. Làm sao có chuyện Dunois để bất cứ nhân chứng nào sống sót chứ. Anh biết điều, và Sullivan cũng biết; anh chỉ có thể hy vọng Rachel và Jane không nhận ra tình huống vô vọng này.

Một cái nhìn thoáng qua Rachel đã xua tan cái hy vọng đó của anh. Cô biết cả. Đó đã là vấn đề ngay từ đầu; cô quá nhạy, mà lại không có bất cứ màn chướng nào che đậy. Anh muốn kéo cô vào vòng tay và ôm đầu cô vào vai anh, đảm bảo với cô mọi thứ ổn cả, nhưng với đôi mắt xám trong sáng phẳng lặng đang nhìn anh, anh không thể nói dối cô, thậm chí cho cô chút xoa dịu ngăn ngủi. Anh không bao giờ muốn có bất cứ sự giả dối nào giữa họ.

Một phát đạn bắn ra từ hướng phòng ngủ, và tất cả sắc thái trôi tuột khỏi mặt Grant, nhưng trước khi anh di chuyển Jane đã hét gọi anh. “Grant! Có phải em bắn trúng xương đầu gối chúng rồi không?”

Nếu có thì, anh thậm chí còn trắng hơn, chửi thề bằng giọng thấp kéo dài.

“Well, không sao đâu,” cô thêm vào một cách bình thản. “Em trượt rồi. Nhưng em đã bắn trúng súng của hắn, nếu điều đó được tính.”

“Sabin!” người đàn ông lại hét lần nữa. “Anh đang kiểm tra tính kiên nhẫn của tôi! Chuyện này sẽ không tiếp diễn nữa đâu. Đó sẽ là điều đáng tiếc nhất nếu người phụ nữ này bị hại.”

“Phụ nữ,” thay vì “những người phụ nữ.” lúc này Kell nhận ra rằng Rachel đã không bước ra ngoài hiên; họ đã nhìn thấy Jane và nghĩ đó là Rachel. Cả hai cô đều mảnh mai và tóc đen, dù Jane cao hơn và tóc cô dài hơn một chút, nhưng ở khoảng cách xa như thế không ai có thể phân biệt được.

Điều đó cũng không cho anh nhiều thuận lợi hơn, nhưng có thể hỗ trợ trong trường hợp Dubois đánh giá thấp số người có trang bị vũ khí.

“Sabin!”

“Tôi đang suy nghĩ!” Kell hét lại, giữ đầu anh tránh xa cửa sổ.

“Thời gian là sự xa xỉ anh không thể có, bạn của tôi ạ. Anh biết anh không thể thắng. Thế thì tại sao không làm mọi chuyện đơn giản hơn cho mình? Tôi sẽ để cô gái đi, tôi hứa với anh!”

Lời hứa của Dubois còn không đáng giá bằng không khí mà hắt vào để hứa, và Kell biết điều đó. Thời gian. Làm thế nào đó mà anh phải tận dụng được một ít thời gian. Anh không biết anh sẽ làm gì, nhưng mỗi giây thêm vào sẽ cho anh cơ hội để bước tiếp. Thời điểm nguy cấp, và nếu anh có thể chặn được Dubois thì sẽ có cách thoát khỏi hắt.

“Những người bạn khác của tôi thì sao?” anh hét.

“Dĩ nhiên cũng vậy,” Dubois nói dối trơn tru. “Tôi không có mâu thuẫn với anh ta.”

Môi Grant mím lại trong nụ cười dữ tợn. “Chắc rồi. Làm gì có chuyện hắt không nhận ra tớ chứ.”

Thật là sự kiện ly kỳ nếu Dubois bắt được cả Sabin và Tiger (biệt hiệu của Grant, phần 1 có đề cập), người chiến binh với đôi mắt nâu vàng hoang dã, người đã đi khắp rừng rậm với Sabin và sau đó là đặc vụ ưu tú nhất của anh. Mỗi người họ đều có huyền thoại của chính mình; họ quá khác thường, quá hợp nhau đến nỗi họ hành động y hệt người kia. Sullivan đã từng có bất đồng với vài người của Dubois những năm về trước; không, Dubois sẽ không quên chuyện đó, còn phải kể chuyện Sullivan đã biến hẳn thành tên gốc thế nào.

Một chuyển động trong lùm cây đột nhiên thu hút sự chú ý của Kell, và mắt anh nheo lại. “Hãy xem liệu cậu có thể khiến hắn nói thêm vài thứ khác ko,” anh bảo Grant, trượt nòng súng của khẩu 22 một phần inch ra phía ngoài cánh cửa sổ đã vỡ và tiếp tục nhìn chăm vào một điểm trên lùm cây.

“Thôi nào, Dubois,” Grant hét. “Đừng vờ vịt nữa. Tôi biết anh đã nhận ra tôi.”

Ngón tay Kell siết chặt cò súng khi sự yên lặng bao trùm; có phải Dubois thật sự ngạc nhiên khi phát hiện họ biết hắn là ai không? Sự thật là hắn ta luôn chỉ huy từ phía sau chứ không liều sự an toàn của bản thân, nhưng Kell đã theo dõi hắn nhiều năm rồi, thậm chí từ khi Dubois bắt đầu sự nghiệp khủng bố của hắn.

“Thế là anh à, Tiger.”

Một lần nữa, có một chuyển động nhẹ. Kell nhìn xuống nòng súng và nhẹ nhàng siết cò. Tiếng nổ vang dội trong ngôi nhà nhỏ, làm chìm chìm bất cứ tiếng hét đau đớn nào, nhưng Kell biết anh bắn không trượt. Anh cũng không biết liệu mình đã bắn Dubois hay gã nào khác.

Một loạt đạn bắn tràn vào nhà, làm vỡ tan tành tất cả các cửa sổ và làm thủng những mảng tường lớn và khung cửa, nhưng cánh cửa thép thì

vẫn ổn.

“Tớ đoán hẳn không thích chuyện này đâu,” Kell lẩm bẩm.

Grant đã cúi xuống thật nhanh để tránh đạn, và giờ anh ngược đầu lên. “Cậu biết không, tớ chả bao giờ thích cái biệt danh đáng chết đó,” anh lè nhè, rồi vung súng lên. Đây là súng tự động, và anh bắn một phát ba viên của một quân nhân được huấn luyện chuyên nghiệp, tận dụng lực bắn mà khôn lãng phí đạn dược. Có súng ngắn bắn ra từ phòng ngủ và phòng làm việc của Rachel; rồi tình hình bắt đầu tệ hại lần nữa. Bọn chúng đang bắn nát ngôi nhà, và nỗi sợ hãi lạnh buốt tràn vào anh, vì Rachel bị vướng vào cuộc nã súng liên tục này.

“Rachel!” anh hét gọi cô. “Em không sao chứ?”

“Em không sao,” cô trả lời, giọng nói điềm tĩnh của cô khiến anh đau đốn.

“Jane!” đến phiên Grant hét. Không có tiếng trả lời. “Jane,” anh lại hét lần nữa. Khuôn mặt anh xám ngoét khi bắt đầu đi vào phòng ngủ.

“Em đang bận!”

Grant trông như thể sắp bùng nổ, và mặc cho mọi chuyện, Kell thấy mình cười toe toét. Tình trạng của Grant khá hơn anh. Tuy nhiên mạng sống của Jane cũng bị đe dọa, và cứ nghĩ đến việc có chuyện gì xảy ra với cô cũng làm anh khó có thể chịu đựng được như ý nghĩ có ai đó làm tổn thương Rachel.

Thêm một khoảng thời gian tạm lắng, và Grant tháo dây đạn rỗng ra, lắp vào dây khác.

“Sabin, sự kiên nhẫn của tôi đã chấm dứt,” Dubois gọi vào, và Kell nhăn mặt. Chết tiệt, người anh bắn trúng không phải Dubois.

“Anh đưa ra cái giá chưa hợp lý,” anh hét lại. Bất cứ điều gì để kéo dài thời gian.

Jane bò ra khỏi phòng ngủ, tóc cô rối bù và hai mắt mở to. “Em nghĩ có một đoàn kỵ binh đang đến gần,” cô nói.

Hai người đàn ông lờ cô đi, nhưng Rachel trườn người tới bên cô. “Cậu nói gì cơ?” cô hỏi.

“Một đoàn người ngựa đang đến,” Jane nói, vẫy vẫy tay về phía phòng ngủ. “Mình nhìn thấy họ đến từ hướng đó.” (đoàn người ngựa này của anh nhân vật chính của quyển tiếp theo đây ạ, Heart broker)

Rachel thấy vừa muốn khóc vừa muốn cười, nhưng cô không thể quyết định là khóc hay cười. “Là Rafferty,” cô nói, và giờ hai người đàn ông bắt đầu chú ý. “Là hàng xóm của em. Chắc hẳn anh ấy đã nghe tiếng súng.”

Grant mọp người thấp xuống và đi qua nhà bếp đến phía sau để có thể nhìn thấy.

“Bao nhiêu người?” Kell hỏi anh.

“Khoảng 20 hoặc cỡ đó,” Grant nói. “Chết tiệt, họ đang cưỡi ngựa xông thẳng vào làn đạn tự động. Bắt đầu bắn và lôi kéo sự chú ý của Dubois!”

Họ bắn. Rachel rón rén nhìn lên cửa sổ, cầm chặt cây súng ngắn và bắn cho đến hết đạn, rồi lắp đạn vào bằng đôi tay run rẩy trước khi tiếp tục bắn. Kell đang sử dụng khẩu.22 một cách khôn ngoan và Jane đang để lộ kỹ năng vượt trội của mình.

Liệu họ đã cho Rafferty đủ thời gian để tiếp cận phía sau Dubois và người của hắn chứ? Nếu họ tiếp tục bắn, có thể sẽ bắn nhầm những người

giải cứu họ mất.

“Dừng lại,” Kell ra lệnh. Họ nằm sấp xuống sàn che đầu lại trong khi những bức tường đang bị đạn xé thành từng mảnh vụn. Đèn trên trần nhà vỡ xuống sàn, những mảnh kiếng văng khắp nơi. Gran nguyên rửa, và họ nhìn quanh chỉ thấy máu đang chảy trên mặt anh do vết một vết cắt trên gò má. Jane hét một tiếng nhỏ the thé và di chuyển nhanh về phía anh, mặc cho đạn được đạn đang xả vào họ; Kell tóm cô lại và ấn cô xuống sàn.

“Anh không sao,” Grant hét. “Chỉ là một vết cắt nhỏ thôi.”

“Nằm sát xuống sàn,” Kell bảo Jane, rồi thả cô ra, anh biết cô sẽ đánh anh như một con mèo hoang nếu anh cứ ngăn cô đến bên Grant.

Lúc đó, đột nhiên trở nên quá yên tĩnh ngoại trừ vài tiếng súng rải rác, và họ cũng bất ngờ dừng lại. Rachel nằm trên sàng nhà, hầu như không dám thở, cái mùi hăng hăng cay xè của thuốc súng tràn qua mũi cô, thậm chí cả miệng cô. Kell nắm lấy cánh tay cô, đôi mắt đen của anh lướt qua khuôn mặt xanh xao của cô như thể khắc sâu hình ảnh cô vào tâm trí anh.

“Này!” một giọng nói sâu lắng gào lên. “Rachel, cô có trong đó không?”

Môi cô run rẩy, và nước mắt đột nhiên đông đầy trong mắt. “Là Rafferty,” cô thì thào, rồi ngước đầu lên gọi, “John! Mọi thứ ổn chứ?”

“Còn tùy,” câu trả lời vọng đến. “Những tên khốn ở đây không nghĩ thế.”

Kell từ từ đứng dậy và kéo Rachel lên. “Anh ta nghe có vẻ như cùng loại người với anh.”

Rachel cảm thấy như mình là kẻ sống sót của một vụ đắm tàu khi cô bước ra hiên với sự giúp đỡ của Kell. Grant và Jane theo sau, với Jane đang

xoa nhẹ nhẹ vết thương trên gò má của Grant, hét nho nhỏ khi cô nhặng xị với anh. Không có cánh tay vòng quanh eo mình, Rachel chắc chắn cô sẽ không tài nào đứng nổi.

Cô hét một tiếng thì ào khi nhìn thấy ba chú ngỗng nằm trên sân, máu bết đầy trên mớ lông trắng tinh của chúng, nhưng không cách nào cô có thể hét được bất cứ âm thanh gì khi thấy Joe nằm nghiêng một bên trên mép sân hiên. Kell ôm cô vào vòng tay, ấn mặt cô vào vai anh.

John Rafferty vĩ đại, đã trang bị súng săn và có người của anh xung quanh, họ cũng được trang bị, xếp đoàn khoảng 15 người trước anh. Mắt Rafferty dử dãn và nheo lại dưới hàng chân mày sậm khi anh đâm một tên tóc xám phỉ trước anh. “Chúng tôi nghe tiếng súng và đến xem chuyện gì xảy ra,” John lè nhè. “Tôi không thích lũ khốn này bắn xả hàng xóm của mình.”

Charles Dubois trắng bệch vì giận dữ, mắt hằn mở to nhìn Sabin. Bên cạnh hằn là Noelle, đôi mắt đẹp của cô ta đầy vẻ chán chường.

“Chuyện này chưa xong đâu, Sabin,” Dubois rít lên, và Kell dịu dàng nhích Rachel ra một bên, đẩy cô sang sự bảo vệ của Grant. Kell có việc phải dự vào, và giải thích theo luật, rồi phải làm yên chuyện này đi.

“Nó kết thúc như mày biết đấy.” anh nói ngắn gọn.

Bên cạnh Charles, Noelle mỉm cười chậm rãi, ngái ngủ, rồi thành linh giật mạnh thoát ra; vì cô ta là phụ nữ, tay cao bồi đằng sau cô ta đã không nắm chặt cô ta. Và, làm thế nào đó, cô ta có 1 khẩu súng trong tay, một cây súng lục nhỏ xấu xí.

Rachel thấy nó, và mọi thứ chuyển động chậm lại. Cô hét một tiếng và dẫn mình ra khỏi cánh tay Grant, đổ nhào về phía Kell. Có một người tóm lấy cánh tay Noelle, và tiếng súng phát ra ngay khi Rachel ào vào Kell, đẩy

anh ra. Cô hét lên lần nữa vì cơn đau bỏng rát bên hông; rồi thế giới chỉ còn lại một màn tối đen.

VỊNH KIM CƯỜNG

Linda Howard

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Cứu mạng anh một lần nữa Sabin tựa vào bức tường trong phòng chờ bệnh viện, mùi thuốc khử trùng nồng nặc xộc vào mũi, gương mặt u ám của anh lạnh lùng và lãnh đạm, mặc dù cả một địa ngục kêu gào ẩn trong đôi mắt anh. Phía sau anh là Jane và Grant, cùng chờ với anh. Jane hết sức bối rối, gương mặt vắn vẹo tái xanh và đầy tuyệt vọng; Grant đi lang thang trong phòng như một con mèo to lớn.

Dù cô cố gắng đến nào đi nữa, Kell không thể xa được hình ảnh Rachel, nằm giữa vũng máu chảy lênh láng của cô, ra khỏi đầu mình. Trông cô thật nhỏ bé và yếu ớt, mắt nhắm lại và khuôn mặt trắng bệch như giấy, thảm hại như con búp bê đồ chơi bị vứt bỏ, một bên tay mảnh khảnh hướng ra. Anh đã quỳ sụp xuống bên cạnh cô, không hề nhớ đến trận hỗn chiến và tiếng súng nổ đằng sau mình, và một âm thanh dữ dội bùng nổ trong ngực anh. Tên cô vang vọng trong đầu anh, nhưng anh không thể hét lên được.

Rồi, không thể tin được, đôi mắt cô hé mở. Cô chờ đợi và quẩn quại trong đau đớn, nhưng đôi mắt trong sáng lấp lánh chú mục vào anh, như thể anh là vị cứu tinh của cô, đôi môi run rẩy khẽ gọi tên anh. Chỉ đến lúc đó anh mới nhận ra cô còn sống. Nhìn thấy cô đỡ viên đạn đáng lẽ là dành cho anh đã khiến ác mộng thành sự thật, và anh vẫn không bình phục được. Anh sẽ không bao giờ có thể bình phục được.

Nhưng anh vẫn xoay sở để xé quần áo cô, lộ ra vết thương xấu xí bên sườn và tiến hành sơ cứu, Jane cũng quỳ bên cạnh để giúp đỡ. Grant thu xếp những việc còn lại, làm những điều cần thiết, để chắc chắn rằng không một chút dấu vết nào của việc vừa diễn ra bị rò rỉ ra ngoài.

Dubois đã chết, Noelle bị thương nghiêm trọng và chắc là không thể qua khỏi. Trớ trêu thay, chính Tod Ellis là người đã bắn họ. Trong trận hỗn chiến tiếp theo sau khi Noelle bắn Rachel, Ellis vùng lên và vồ lấy khẩu súng trường. Động cơ của hắn thật khó hiểu. Có lẽ hắn muốn khử đi Dubois để không ai tìm thấy dấu vết việc Ellis đã giúp ông ta; có thể, vào phút cuối, hắn không thể chấp nhận được những việc mình đã làm. Hoặc có thể đó là bởi vì Rachel. Sabin có thể đồng cảm với lý do cuối cùng; anh có thể rất vui mừng được giết chết Dubois và con mụ khốn khiếp bội bạc ấy bằng hai bàn tay trần vì những gì chúng đã làm với Rachel.

Honey Mayfield được gọi đến để chăm sóc Joe. Rachel sẽ cần một điều gì đó, một người nào đó để nương tựa, thậm chí chỉ là một chú chó. Ngôi nhà của cô bị tàn phá nặng nề, phải mất hàng tuần để xây dựng lại nó; thú cưng thì bị bắn, cả cuộc sống bị đảo ngược, bản thân cô cũng bị thương, và người đàn ông cô yêu là nguyên nhân gây ra tất cả. Sự thống khổ đầy băng giá và dữ dội xâu xé lòng ngực anh. Anh gần như giết chết cô, trong khi anh sẵn sàng để mình chết đi còn hơn là bắt cô phải chịu đựng chuyện này. Anh biết sự hiểm nguy tiềm tàng, vậy mà anh đã ở lại, không thể chia cắt khỏi cô. Lần này anh đã để trái tim bác bỏ đi lý trí, và điều đó đã gần như giết chết cô. Không bao giờ nữa. Lạy Chúa trên Trời, không bao giờ có lần nữa.

Anh sẽ chỉ ở lại cho đến khi cô vượt qua cuộc phẫu thuật và biết rằng cô vẫn bình yên; anh không có cách nào rời đi được cho đến khi anh được biết, được nhìn thấy và chạm vào cô lần nữa. Nhưng sau đó anh và Grant sẽ phải rời đi. Tình hình hết sức nguy cấp; anh phải về đến Washington trước khi tin tức lộ ra ngoài và kẻ phản bội, hay những kẻ phản bội, có thể che giấu dấu vết của chúng.

“Jane,” anh trầm giọng, không xoay người sang bên. “Em sẽ ở lại chứ?”

“Tất nhiên rồi,” cô đáp lời lập tức. “Anh biết anh không cần phải hỏi mà.”

Tất cả những việc anh có thể làm là hợp tác với chính quyền địa phương; nếu không phải một trong những nghị sĩ, người tên Phelps, quen biết với Rachel, mọi chuyện có lẽ sẽ bị làm ầm ĩ lên. Nhưng Phelps biết mình cần làm, và anh ta đã có vài cuộc trò chuyện kéo dài và khó khăn để che đậy vụ này. Rafferty đã cam đoan cho sự im lặng của cánh đàn ông của mình, và Kell thắc mắc rằng liệu có ai dám qua mặt Rafferty.

Bác sĩ phẫu thuật bước vào phòng chờ, vẻ mặt mệt mỏi. “Mr. Jones?”

Kell đã tự khai mình là chồng của Rachel và ký nhận những giấy tờ biên lai cho cô để việc chữa trị được tiến hành sớm. Thủ tục hợp pháp đi chết đi. Mỗi một phút trôi qua đồng nghĩa với việc mất thêm nhiều máu. Anh đứng thẳng khỏi bức tường, cả người căng ra. “Vâng?”

“Vợ anh hiện ổn rồi. Cô ấy đang bình phục. Viên đạn bắn vào thận phải. Cô ấy bị mất máu quá nhiều, nhưng chúng tôi đã truyền máu lại và tình trạng hiện đang được ổn định. Tôi đã nghi ngờ khả năng giữ lại quả thận, nhưng tổn thương ít hơn là tôi đã nghĩ. Trừ khi có thêm biến chứng, còn lại thì tôi thấy chẳng có lý do gì cô ấy không xuất viện trong một tuần nữa.”

Gánh nặng được trút bỏ thật quá tuyệt vời, khiến anh chỉ có thể rên rỉ. “Khi nào tôi có thể nhìn thấy cô ấy?”

“Chắc là khoảng một giờ nữa. Tôi định sẽ giữ cô ấy lại ICU qua đêm nay, nhưng chỉ để dự phòng thôi. Tôi không cho là quả thận sẽ chảy máu lại nữa, nhưng nếu có, thì tôi muốn cô ấy ở trong đó. Tôi sẽ cho điều dưỡng đến nói với anh khi họ chuyển cô ấy đi.”

Kell gật đầu và bắt tay bác sĩ; rồi anh đứng sững người ở đó, không thể thả lỏng ngay cả bây giờ. Jane đến đứng cạnh anh, luồn tay vào bàn tay

to bè của anh và nắm tay an ủi. “Đừng tự dẫn vật anh vì chuyện này.”

“Là lỗi của anh.”

“Phải không? Từ khi nào anh lãnh nhận trách nhiệm của thế giới này vậy? Chắc hẳn là em đã bỏ qua tin tức này rồi.”

Anh thở dài mệt mỏi. “Không phải bây giờ.”

“Tại sao không phải bây giờ?”

“Nếu như anh không vượt qua được chuyện này, anh sẽ không có tâm trạng làm những chuyện cần thiết phải làm.”

Cô nói đúng, dĩ nhiên rồi. Jane có thể không đến nơi cô định đến bằng những con đường quen thuộc mà hầu hết thế giới thường đi, nhưng cuối cùng thì, cô thường đạt được mục đích của mình.

Khi cuối cùng anh được phép thấy Rachel, tinh thần anh bị đả kích lớn; anh đã nhìn thấy quá nhiều người bị thương mà không biết rằng máy móc, dụng cụ bệnh viện thường làm tình hình xem chừng có vẻ tồi tệ hơn. Anh biết về chiếc máy được mắc vào người cô, đo dấu hiệu sinh tồn, và anh biết sẽ có nhiều ống dẫn đặt vào cơ thể cô. Nhưng không có gì ngăn anh khỏi một cú thụi vào bụng khi bước vào phòng - và khi cô mở mắt ra nhìn anh.

Thật ngạc nhiên, một nụ cười yếu ớt nở trên đôi môi trắng bệch của cô, và cô cố gắng vươn tay ra cho anh, nhưng cả cánh tay bị dây dẫn neo giữ lại giường, trong khi kim truyền tĩnh mạch đưa thứ dung dịch trong suốt vào cơ thể cô. Trong cả một lúc, Kell như đông cứng tại chỗ, đôi mắt cháy bỏng đầy xúc cảm khấp chặt lại. Cố gắng hết sức, anh chỉ có thể làm là bước vòng quanh giường và nâng bàn tay còn lại của cô áp vào má.

“Cũng... không tồi lắm,” cô gắng gượng, âm thanh gần như không nghe thấy. “Em nghe... các bác sĩ... nói thế.”

Chúa ơi, cô đang cố gắng trấn an anh! Anh ghen ngào, cọ xát tay cô vào trán mình. Anh sẵn sàng từ bỏ cả mạng sống của mình để gánh chịu tất cả không cho cô bị tổn thương, vậy mà anh là kẻ đã gây nên tình trạng này. “Anh yêu em,” anh khẽ nói bằng chất giọng khàn khàn

“Em biết,” cô thì thầm, và chìm vào giấc ngủ. Sabin ngồi lặng bên giường cô hàng giờ, khắc sâu từng đường nét của gương mặt cô lần cuối cùng. Rồi anh đứng thẳng lên, gương mặt trở về với chiếc mặt nạ trống rỗng và sắt đá như thường ngày. Bước nhanh ra khỏi phòng bệnh và xuống hành lang nơi Grant và Jane đang chờ, anh cộc lốc, “ Đi thôi.”

Rachel dạo quanh bãi biển như mọi buổi chiều thường lệ, đôi mắt dán trên cát khi cô vô tình thấy những chiếc vỏ ốc. Joe lang thang phía trước cô, chốc lát quay lại như thể kiểm tra cô, rồi lại tiếp tục đuổi bắt mục tiêu của mình. Trong nhiều tuần sau khi cô đón Joe về từ nhà Honey, Joe gần như điên cuồng không để cô thoát khỏi tầm nhìn của nó, nhưng giai đoạn đó đã qua lâu lắm rồi. Với Joe, dường như những sự kiện xảy ra trong mùa hè chưa từng xảy ra.

Giờ là đầu tháng mười hai, và cô mặc chiếc áo nhẹ che chắn cô khỏi làn gió lạnh. Học kì thứ ba tại trường đại học ở Gainesville vừa kết thúc, còn thiếu một bài kiểm tra cuối đợt, nhưng cô đã có đủ việc để giữ mình bận rộn. Cô đã làm việc một cách điên cuồng kể từ tháng Bảy trở đi, hoàn thành tốt tập bản thảo trước kì hạn và ngay lập tức lao mình vào việc khác. Cô phải dạy học, và lượng khách du lịch tăng lên sau những ngày chậm chạp nóng bức của mùa hè, khiến cho hai cửa hàng lưu niệm buôn bán rất khấm khá, đồng nghĩa với việc cô phải lái xe đến đó hai lần một tuần, thỉnh thoảng là ba.

Chỉ có vết sẹo ở bên phải bụng cô là thứ duy nhất gợi nhớ đến những điều xảy ra trong tháng Bảy. Chỉ có vết sẹo, và ký ức của cô. Ngôi nhà được tu sửa lại, lát đá phiến và sơn mới bởi vì những thiệt hại quá lớn nên không thể đơn giản là trám lại. Cửa sổ thay khung mới, và cô mua một chiếc đèn mới đặt cố định trong phòng khách, cả những đồ dùng và tấm thảm mới, bởi vì cô không hy vọng gì sửa chữa lại được những thứ lúc trước. Ngôi nhà trở về trạng thái bình thường, như thể không có việc gì từng xảy ra khiến cho cô phải mất hai tuần tu bổ.

Quá trình hồi phục của cô không có biến chứng và tương đối ngắn.

Trong vòng một tháng cô đã có thể làm những công việc bình thường, cố gắng chỉnh sửa lại vườn rau quả mọc um tùm bởi vì thiếu bàn tay chăm sóc. Dù vậy, sự đau đớn từ vết thương gợi cho cô suy nghĩ về những điều Kell phải chịu đựng khi tập luyện cho chân và vai của anh để trả lại sự linh động cho chúng, và nó khiến cô choáng váng.

Cô không nghe tin tức gì về anh, thậm chí chỉ một từ. Jane đã ở lại với cô cho đến khi cô xuất viện, và nhận được tin báo là mọi chuyện ở Washington đều tốt đẹp. Rachel không biết rằng liệu Jane biết nhiều thông tin hơn nhưng không tiết lộ, hay là đó là những gì cô ấy được báo lại. Chắc hẳn là ý sau. Rồi Jane cũng rời đi, đón cặp sinh đôi và đoàn tụ với Grant ở trang trại. Vào lúc này thì chắc cô ấy đã tròn lặn với cái bụng bầu. Đã có lúc Rachel đã nghĩ mình có thể cũng mang thai, từ lần cuối cùng Kell chiếm lấy cô, nhưng chỉ là những tin báo hoảng. Cơ thể cô chỉ đơn giản là đi lệch với quỹ đạo vì bị chấn thương.

Cô thậm chí còn không được có điều đó. Cô không còn bất cứ thứ gì, ngoại trừ kỷ niệm, và chúng chưa bao giờ rời bỏ cô.

Cô còn sống, nhưng chỉ là như thế: sống sót. Cô trải qua mỗi ngày mà không hề thấy chút niềm vui hứng khởi nào cả, dù cô không mong đợi niềm

vui. Nếu mọi chuyện đều tốt đẹp, cuối cùng rồi cô cũng sẽ tìm thấy được sự bình yên trong tâm hồn. Có lẽ thế.

Giống như thể một phần trong cô bị xé toang ra thành từng mảnh. Mất B.B thật là khủng khiếp, nhưng chuyện này còn tệ hơn thế nữa. Khi đó cô vẫn còn trẻ, và có lẽ cô không có khả năng yêu ai đó sâu sắc như hiện giờ. Sự đau đớn khiến cô trưởng thành, tạo cho cô những tình cảm sâu đậm mà cô dùng để yêu Kell. Không một giây phút nào trôi qua mà cô không nhớ anh, không sống với nỗi đau đớn bởi vì anh đã ra đi. Cô không thể tìm tung tích của anh từ Jane, không có bất cứ thông tin nào về Kell Sabin tồn tại, không gì cả. Anh đã trở về với thế giới ngầm đen tối và đã bị chúng nuốt chửng, như thể anh chưa bao giờ tồn tại. Chuyện gì đó có thể xảy ra với anh và cô sẽ không bao giờ được biết.

Đây là điều tội tệ nhất, không được biết gì cả. Anh ở đó, nhưng không với tới được.

Có đôi lúc cô tự hỏi liệu có phải mình đang mơ không, mơ thấy anh đến với cô trong bệnh viện và cúi nhìn cô bằng đôi mắt rực cháy tình yêu mà cô chưa bao giờ nhìn thấy, và thì thầm rằng anh yêu cô. Khi cô tỉnh lại, cô trông chờ được thấy anh, bởi vì làm thế nào mà một người đàn ông có thể nhìn cô như thế rồi cất bước ra đi? Nhưng anh đã làm đúng như vậy. Anh đã rời bỏ cô.

Đôi khi cô gần như căm ghét anh. Ôi, cô biết tất cả những lý do của anh, nhưng khi cô nghĩ về chúng, chúng chẳng đáng là gì cả. Cái gì cho phép anh quyền quyết định thay cho cô? Anh ngạo mạn một cách đáng ghét, quá chắc chắn rằng anh biết điều gì là tốt nhất, khiến cô có thể chộp lấy anh và lắc cho đến khi răng anh va đập vào nhau.

Sự thật rằng vết thương của cô đã bình phục, nhưng nỗi đau đánh mất Kell thì không hề lành lại. Nó ăn mòn lấy cô ngày và đêm, cuốn trôi mọi niềm vui trong cuộc sống và dập tắt ánh sáng trong đôi mắt cô.

Cô không sụp đổ - cô quá tự hào để cho phép bản thân mình như thế - nhưng cô đơn giản chỉ tồn tại trong trạng thái lơ lửng, không có dự định hay động lực. Dạo chơi ở bãi biển, quan sát những cơn sóng đang ập tới, Rachel nhận thấy sự thật rằng mình phải làm một điều gì đó. Cô có hai lựa chọn: cô có thể cố gắng để liên lạc với Kell, hoặc không làm gì cả. Từ bỏ một cách đơn giản, không làm gì hết, chống lại bản chất của cô. Anh đã có thời gian để thay đổi quyết định và quay trở lại, nếu anh định sẽ làm thế, và cô phải chấp nhận rằng anh sẽ không làm thế... không nếu không có động lực thúc đẩy. Nếu anh không đến với cô, cô sẽ đến với anh.

Quyết định sẽ làm như vậy khiến cô cảm thấy thoải mái hơn bất cứ lúc nào trong những tháng qua, sức sống lại ập về. Cô gọi Joe, rồi quay lại bước nhanh ra khỏi bãi biển, đi về nhà.

Cô không có bất kỳ ý tưởng nào để liên lạc với anh, nhưng cô phải bắt đầu từ đâu đó, vì thế cô gọi đến tổng đài thông tin để có số điện thoại của cơ quan mật vụ ở Virginia. Chuyện khá dễ dàng, dù cô nghi ngờ rằng liệu có quá đơn giản để liên lạc được với Kell. Cô gọi, nhưng người trực tổng đài điện thoại phủ nhận là không có ai mang tên như vậy làm việc ở đây. Tên anh không có trong danh sách. Dù vậy, Rachel vẫn kiên trì đòi để lại tin nhắn. Nếu anh biết cô đã gọi, có lẽ anh sẽ gọi lại cho cô. Có thể sự tò mò sẽ khiến anh không thể bỏ qua tin nhắn.

Nhưng nhiều ngày trôi qua và anh không hề gọi, Rachel thử hết lần này đến lần khác và lần nào cũng nhận được một câu trả lời giống nhau. Không có bất cứ hồ sơ nào về Kell Sabin. Cô bắt đầu nối liên lạc với tất cả những người cô từng làm việc từ nhiều năm trước khi cô là một ký giả, hỏi xin ý kiến làm thế nào để liên lạc với một người được bảo vệ bởi mạng lưới tình báo cơ mật. Cô gửi lời nhắn cho anh qua năm người khác nhau, nhưng không cách nào biết được liệu có ai trong số họ thật sự liên lạc với anh. Cô tiếp tục gọi, hy vọng rằng cuối cùng người trực tổng đài sẽ phát chán và chuyển lời nhắn đến cho người khác.

Một tháng trôi qua trong sự cố gắng của cô. Giáng sinh đến và đi, cũng như lễ mừng năm mới, nhưng cả cuộc sống cô chỉ xoay vào việc làm thế nào để liên hệ với Kell. Phải mất một tháng để cô thừa nhận rằng hoặc là không có cách nào để gửi tin nhắn đến cho anh, hoặc là anh đã nhận được chúng và vẫn không gọi lại.

Phải bỏ cuộc lần nữa, sau khi cố gắng quá sức như vậy, làm sự tổn thương vượt quá mức chịu đựng của cô. Trong thời gian qua cô đã có hy vọng; giờ thì chẳng còn gì cả.

Cô không để mình khóc sụt sùi; khóc thì cũng vô dụng mà thôi, và cô thật sự cố gắng để bắt bản thân mình đứng lên và tiến về phía trước. Nhưng tối đó Rachel đã bật khóc như thể cô đã không hề khóc trong nhiều tháng, nằm một mình trên chiếc giường cô đã chia sẻ với anh, đau đớn với nỗi cô đơn. Cô đã dâng tặng anh tất cả những gì cô đã và đang có, vậy mà anh vẫn rời đi. Từng giờ từng giờ chậm chạp trôi qua, và cô nằm đó với đôi mắt mở to và bóng râm, nhìn chăm chú vào màn đêm.

Khi tiếng chuông điện thoại vang lên vào sáng hôm sau cô vẫn chưa ngủ, cô nhắc máy trả lời bằng chất giọng khàn đục.

“Rachel?” Jane ngập ngừng hỏi. “Là cậu phải không?”

Nỗ lực hết sức, Rachel cố gắng tỉnh táo. “Ừ, mình đây, Jane, cậu thế nào rồi?”

“Tròn,” Jane đáp, tóm gọn trong một từ. “Cậu có muốn đến thăm mình không? Mình cảnh báo trước nhé, mình có động cơ ẩn sau đó. Cậu có thể đuổi bắt hai thằng nhóc trong khi mình ngồi gác chân lên.”

Rachel không biết làm sao mình có thể chịu đựng được khi thấy Jane và Grant quá hạnh phúc bên nhau, với những đứa con vây quanh, nhưng cô không thể nào từ chối. “Được mà, dĩ nhiên rồi,” cô buộc mình đáp lời.

Jane lặng thinh, và quá muộn để Rachel nhớ ra là không gì qua mắt được Jane. Vì đó là Jane, nên cô đi thẳng vào trọng tâm vấn đề. “Là Kell, phải không?”

Tay Rachel nắm chặt lấy ống nghe, và cô nhắm mắt lại trước nỗi đau đớn chỉ vì nghe tên người đó được nhắc đến. Quá nhiều người đã phủ nhận sự tồn tại của anh, vì thế khi Jane nhắc đến làm cô choáng váng. Cô cố gắng nói, nhưng giọng cô vỡ òa; rồi đột nhiên cô lại thốn thức. “Mình cố gọi cho anh ấy,” cô nức nở. “Nhưng mình không thể. Không ai thừa nhận rằng họ biết anh ấy. Thậm chí nếu họ chuyển lời nhắn của mình cho anh ấy, anh ấy cũng không gọi.”

“Mình cứ nghĩ anh ấy đã chịu thua lúc trước rồi,” Jane trầm ngâm.

Lúc này thì Jane đã bình tĩnh lại, và cô xin lỗi vì đã khóc lóc với Jane. Cô cắn môi, tự hứa với bản thân sẽ không để chuyện thương tự xảy ra. Cô phải chấp nhận việc mất anh và ngừng việc đau buồn lại.

“Để xem mình có thể làm được gì không,” Jane nói. “Mình sẽ phải làm việc với Grant. Nói chuyện với cậu sau nhé.”

Rachel cúp máy, nhưng cô không để mình suy nghĩ về việc Jane nói. Cô không thể. Nếu hy vọng lại bùng lên trong cô để rồi cuối cùng lại lụi tàn, điều đó sẽ khiến cô bị hủy hoại và không cách nào hồi phục được.

Jane tìm Grant và thấy anh trong nhà kho, làm việc với máy kéo. Trời đang lạnh, nhưng mặc kệ sự lạnh lẽo đó, anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi dài tay, và hai cánh tay được xắn lên tới khuỷu. Hai cậu bé mũm mĩm tóc bạch kim và mắt màu hổ phách, được ăn mặc kỹ lưỡng chống lại cái lạnh, đang chơi đùa dưới chân anh. Grant bắt đầu đưa chúng ra ngoài, giờ thì cô trở nên quá to lớn vì có thai nên rất khó để đuổi theo hai đứa bé náo loạn mới chập chững biết đi.

Nhìn thấy cô, anh đứng thẳng người dậy, chiếc cờ lê trong tay anh. Anh lập tức nhìn vào cô. Và mặc kệ kích cỡ quá khổ của cô, mắt anh vụt sáng khi nhìn thấy cô.

“Làm sao em liên lạc được với Kell?” cô hỏi, vào ngay vấn đề.

Grant nhìn cảnh giác. “Tại sao em muốn liên lạc với Kell?”

“Vì Rachel.”

Grant quan sát vợ anh đầy vẻ suy xét. Số điện thoại riêng tư của Kell được đổi ngay khi anh về nhà, và Grant đã đảm bảo cho Jane không phát hiện ra kể từ lúc đó. Rất nguy hiểm cho cô khi biết những việc như thế; cô là một thiên tài tích cực trong việc thu hút rắc rối.

“Rachel sao vậy?”

“Em vừa nói chuyện với cô ấy. Cô ấy đang khóc, và anh biết là Rachel chưa bao giờ khóc.”

Grant im lặng nhìn cô, suy nghĩ. Không có nhiều phụ nữ có thể hành động như Jane đã làm. Cô và Jane không phải là những người phụ nữ bình thường, mặc dù hai người đối mặt với những việc khác nhau, nhưng sự thật căn bản là cả hai đều là những người phụ mạnh mẽ. Rồi anh cúi xuống nhìn hai cậu nhóc đang chơi đùa hạnh phúc trong đồng cỏ khô, bò quanh chân anh. Một nụ cười toe toét nở trên gương mặt răn rỏi của Grant. Kell là một người đàn ông tốt; anh ấy xứng đáng có được niềm hạnh phúc này.

“Được rồi,” anh nói, đặt cờ-lê qua một bên và cuối xuống bế cặp sinh đôi lên hai tay. “Vào nhà thôi. Anh sẽ gọi điện. Không bao giờ có chuyện anh để em biết số của Kell.”

Jane thè lưỡi ra với anh, rồi theo sau anh vào nhà với một nụ cười tươi tắn trên mặt.

Grant không liều lĩnh; anh để cô chờ ở phòng bên cạnh trong khi anh thực hiện cuộc gọi. Khi có tín hiệu anh gọi cô, và cô chạy vào để chộp lấy ống nghe trong tay anh. Thêm ba tiếng reng nữa trước khi điện thoại được đầu bên kia nhắc lên và một giọng trầm cất lên. “Sabin.”

“Kell,” cô hào hứng nói. “Jane đây.”

Có một sự im lặng chết chóc trong cả một khoảng khắc, và cô bước thẳng vào nhiệm vụ. “Là về Rachel.”

“Rachel?” Giọng anh đầy cảnh giác.

“Rachel Jones,” Jane nhấn mạnh. “Anh không nhớ cô ấy hả? Cô ấy là người phụ nữ sống ở Florida-”

“Mẹ kiếp, em biết anh nhớ cô ấy. Có chuyện gì không ổn à?”

“Anh cần đến gặp cô ấy.”

Anh thở dài. “Này, Jane, anh biết em có ý tốt, nhưng nói chuyện này bây giờ không làm được gì. Anh đã làm chuyện phải làm.”

“Anh cần đến gặp cô ấy,” Jane lập lại.

Điều gì đó trong giọng cô tác động đến anh, và cô nghe thấy sự sắc bén đột ngột trong âm điệu của anh. “Sao vậy? Có chuyện gì không ổn à?”

“Cô ấy đã cố gắng liên lạc với anh,” Jane lảng tránh.

“Anh biết. Anh nhận được lời nhắn.”

“Vậy thì tại sao anh không gọi?”

“Anh có lý do của mình.”

Anh là người đàn ông cứng đầu, nói chuyện nước đôi nhất mà cô từng gặp, ngoại trừ Grant Sullivan; hai người họ là cùng một giuộc. Tuy nhiên, nước chảy đá mòn, nên cô không bỏ cuộc. “Anh nên gọi cho cô ấy.”

“Chuyện này không tốt,” anh rít lên.

“Nếu anh đã nói vậy,” Jane cũng cao giọng đáp lại. “Nhưng ít nhất Grant đã cưới em khi anh ấy biết em mang thai!” Rồi cô đập mạnh điện thoại với cú bang thỏa mãn, và một nụ cười đầy vẻ hài lòng nở trên gương mặt.

Kell đi lại trong văn phòng mình, luồn tay vò tung mái tóc đen. Rachel có thai, mang em bé của anh. Anh đếm từng tháng; cô đã được sáu tháng rồi, vậy thì tại sao cô lại chờ lâu như vậy trước khi cố gắng liên lạc với anh? Có chuyện gì không ổn ư? Cô bị ốm à? Đang có nguy cơ bị mất đứa bé? Có chuyện gì xảy ra cho đứa bé sao?

Nỗi lo lắng ăn mòn anh; thậm chí nó còn tệ hơn những gì anh phải chịu đựng từng ngày kể từ khi anh rời bỏ cô ở bệnh viện. Sự khao khát và nhu cầu không hề giảm bớt; thật ra thì chúng còn mạnh mẽ thêm. Nhưng mỗi khi sự cám dỗ gọi cho cô bắt đầu mài mòn lý trí của anh, thì ký ức lại nạo vét lên khung cảnh cô nằm sóng xoài trên sân, máu trào ra ướm đầm quần áo, và anh biết anh không thể sống được khi sự tồn tại của anh lại đặt cô vào tình trạng nguy hiểm như vậy lần nữa. Anh yêu cô nhiều hơn cả tình cảm một con người có thể yêu một người khác mà anh được biết; anh chưa bao giờ yêu trước đây, nhưng khi anh yêu, anh yêu hết sức đậm sâu. Tình yêu thâm nhập vào từng tế bào và cốt tủy của anh; anh chưa bao giờ quên được dù chỉ một phút giây. Anh ngủ cùng với ký ức được ôm ấp cô trong vòng tay, nhưng thường xuyên hơn khi anh nằm thao thức, cơ thể anh nặng nề và đau đớn thêm khát sự mềm mại của cô bao bọc lấy anh.

Anh không thể ngủ; khẩu vị bị ảnh hưởng trầm trọng; tính tình cáu gắt đến chết tiệt. Anh thậm chí không thể quan hệ tình dục với người phụ nữ

nào khác, bởi vì sự thật đơn giản là những người phụ nữ khác không đủ kích thích để khuấy động anh. Khi anh nhắm mắt lại trong đêm, anh thấy Rachel, với mái tóc đen dài mượt mà, đôi mắt xám tựa mặt hồ, và anh dùng đầu lưỡi mình để nếm cô. Anh nhớ sự thẳng thắn, chân thành của cô, và những trò đùa của những người phụ nữ cố gắng quyến rũ anh chẳng làm được gì ngoài việc khiến anh phát ngấy.

Cô sắp sinh con của anh.

Những tin nhắn anh nhận được khiến anh phát điên, và đã hàng trăm lần anh chộp lấy điện thoại. Lời nhắn luôn giống nhau, ngắn gọn và đơn giản. “Gọi cho em. Rachel.” Lạy Chúa, anh muốn gọi cho cô biết nhường nào, chỉ để được nghe giọng cô, nhưng bây giờ những lời nhắn ấy mang thêm ý nghĩa khác. Có phải cô định báo cho anh biết anh sắp làm cha, hay là còn chuyện gì cấp bách hơn nữa? Có chuyện gì không ổn sao?

Anh với tay lấy điện thoại và thật sự quay số, nhưng đập ống nghe xuống trước khi điện thoại của cô vang lên. Mồ hôi túa ra trên trán anh. Anh muốn nhìn thấy cô, muốn chắc chắn rằng mọi việc đều ổn. Anh muốn nhìn thấy cô, chỉ lần này thôi, nặng nề và phồng lên với đứa con của anh, cho dù anh phải đánh đổi bất cứ điều gì.

Trời mưa vào ngày hôm sau, khi anh lái xe xuống con đường hẹp riêng tư dẫn đến bãi biển và ngôi nhà của Rachel. Bầu trời xuống thấp và xám xịt, ảm đạm trút từng cơn mưa có vẻ như sẽ không bao giờ ngừng. Nhiệt độ khoảng bốn mươi, nhưng có vẻ ấm áp sau khi nếm trải cái lạnh hai mươi độ ở Virginia, và dự báo thời tiết trên radio đã hứa hẹn rằng bầu trời sẽ trong lành và có khuynh hướng ấm dần lên vào hôm sau.

Anh đã thu xếp một chuyến bay đến Jacksonville, rồi mua vé máy bay đến Gainesville, nơi anh thuê một chiếc xe hơi. Đây là lần đầu tiên anh bước ra khỏi văn phòng như thế này, nhưng sau chuyện đã xảy ra vào mùa

hè năm ngoái, không ai chất vấn anh. Mà cho dù họ có chất vấn thì cũng không ảnh hưởng gì, một khi Sabin quyết định đi, anh sẽ đi.

Anh dừng xe trước ngôi nhà và bước ra, chạy nhanh vào tránh cơn mưa. Joe đang leo nhanh tới trước nhà, gầm gừ, và tình cảnh giống hệt lần đầu tiên khiến Kell phải mỉm cười. “Joe, đứng yên,” anh nói. Hai tai chú chó vểnh lên phía trước khi nghe giọng nói và cách ra lệnh, với một tiếng sủa nhỏ, nó phóng về phía Kell với chiếc đuôi thật sự ve vẩy.

“Cách chào đón tuyệt thật,” Kell thì thầm, cuối xuống vuốt ve đầu Joe. “Tao cũng hy vọng là Rachel cũng vui mừng khi thấy tao.” Sau khi anh làm ngơ tất cả lời nhả của cô, cô có thể đóng sầm cửa vào mặt anh. Mặc dù trời lạnh nhưng anh thấy mình bắt đầu đổ mồ hôi, và trái tim nhen thành thịch vào xương sườn. Anh đang ở rất gần cô; cô chỉ ở phía sau cánh cửa, và anh đang run rẩy với hy vọng, bộ phận nam tính của anh cứng lại. Mẹ kiếp, đó là những gì anh cần.

Anh ướt đầm vì nước mưa, nên anh chạy nhanh băng qua sân và nhảy vào hiên nhà với một cú nhảy xa, không thềm bước từng bước. Anh gõ vào cánh cửa trước nhà, rồi không kiên nhẫn gõ thêm lần nữa, mạnh hơn.

“Chờ một chút.”

Anh nhắm mắt lại khi nghe giọng nói của cô, rồi nghe tiếng bước chân cô tiến đến cánh cửa, anh lập tức mở mắt ra, không muốn bỏ lỡ dù chỉ một giây được nhìn thấy cô. Cô mở cửa, và họ đứng đối diện nhau trong thỉnh lặng qua khung cửa. Đôi môi cô cử động, nhưng không có âm thanh nào thốt lên. Anh cố để nhìn cô qua khung cửa, nhưng trong phòng khách tối om không chút ánh sáng, và ngày bầu trời xám xịt lờ mờ không giúp được gì cả. Tất cả những gì anh thật sự thấy là khuôn mặt trái xoan nhợt nhạt của cô.

“Anh có thể vào nhà không?” cuối cùng anh khẽ hỏi.

Không thốt lên một lời, cô lặng lẽ mở cửa và lùi lại để anh vào trong. Anh bước vào trong, đóng cánh cửa gỗ sau lưng và bước đến bật đèn lên, làm căn phòng bừng sáng. Cô đứng trước anh, nhỏ bé, mỏng manh và rất mảnh khảnh. Cô đang mặc một chiếc quần jeans bó sát và áo nỉ đen rộng thùng thình; tóc cô dài hơn và buộc túm qua hai bên với hai chiếc kẹp bằng mai rùa lớn. Trông cô thật xanh xao và không thoải mái.

“Em không có thai,” anh khó khăn thốt lên. Cô đã mất em bé rồi sao?

Cô nuốt xuống, rồi lắc đầu. “Không. Em đã hy vọng mình sẽ có, nhưng chuyện không xảy ra.”

Giọng nói của cô, quá trầm lắng và hết sức quen thuộc, làm anh rùng mình từ bên trong với niềm vui thích, nhưng lời cô nói khiến anh giật bắn người, “Em không hề mang thai à?”

Giờ thì đến lượt cô bối rối. “Không có.”

Hai tay anh siết lại. Anh không biết cái nào tệ hơn, nhận ra sự thật Jane đã nói dối anh, hoặc là cảm giác thất vọng khi Rachel không mang thai. “Jane nói với anh là em có thai,” anh nghiêng rằng, rồi đột ngột nhớ ra lời nói chính xác của cô, và một tràng cười ầm ĩ vang lên mặc dù anh đang tức giận. “Chết tiệt, không, cô ấy không nói thế. Chính xác những gì cô ấy nói là “Ít nhất Grant đã cưới em khi anh ấy biết em mang thai!”” anh kể cô nghe, bắt chước Jane. “Rồi đập máy. Cô ấy nói dối quá khéo khiến anh không hề nhận ra cho đến lúc này.”

Rachel nhìn anh chăm chú, không hề chớp mắt khi cô uống lấy từng biểu cảm của anh. Anh gầy hơn, rảnh rỗi hơn, và ngọn lửa đen tối trong anh càng dữ dội hơn. “Anh đến bởi vì anh nghĩ em có thai à?”

“Đúng vậy.”

“Sao đến giờ lại phải bận tâm?” cô hỏi, rồi cắn môi dưới ngăn không cho nó run rẩy.

Vâng, anh đáng bị như thế. Anh lại quan sát thế. Cô đã sụt cân, đôi mắt đờ đẫn. Điều anh nhìn thấy khiến anh hoảng hốt mình, tổng mạnh vào anh một cú đấm. Cô không có vẻ gì của một người phụ nữ hạnh phúc, và tất cả những điều anh từng mong muốn là cô sẽ được an toàn và hạnh phúc. “Em khỏe không?” anh hỏi, sự quan tâm thấm đẫm trong giọng nói khàn đục.

Cô nhún vai. “Đủ tốt, em nghĩ thế.”

“Vết thương ở bên sườn có ảnh hưởng đến em không?”

“Không, không gì cả.” Cô quay người đi và bước vào phòng bếp. “Anh có muốn một tách chocolate nóng không? Em đang định làm một ít.”

Anh cởi áo khoác và ném nó lên ghế trước khi bước theo cô. Tựa người vào tủ và quan sát cô làm việc với chiếc nồi và rót ra cốc mang đến cho anh cảm giác quen thuộc đến mê mẩn. Cô đột ngột dừng lại và cúi đầu tựa vào cánh cửa tủ lạnh.

“Không có anh ở bên gần như giết chết em,” cô ghen ngào. “Em đã cố, nhưng em chỉ là không quan tâm đến bất cứ điều gì nữa. Một ngày được sống bên anh còn đáng giá hơn cả cuộc đời phải thiếu vắng anh.”

Tay anh lại nắm chặt. “Vậy em nghĩ chuyện đó dễ dàng với anh sao?” Giọng anh thô ráp đến quay quắt. “Em không nhớ những gì đã xảy ra à?”

“Em biết những gì có thể xảy ra!” cô thét lên, xoáy vào anh. “Nhưng em là một người trưởng thành, Kell Sabin! Mọi nguy cơ em đều sẵn sàng đón nhận nếu em nghĩ là xứng đáng như thế! Em chấp nhận điều đó mỗi lần em bước vào xe và lái vào thị trấn. Số người bị chết trên đường cao tốc

mỗi năm còn nhiều hơn là bị giết bởi khủng bố và ám sát. Tại sao anh không cấm em lái xe, nếu anh thật sự muốn bảo vệ em?”

Đôi mắt anh cháy bỏng nhìn cô, nhưng anh không nói gì cả, và sự im lặng xa xôi của anh kích thích cô. “Em có thể sống với những sự mạo hiểm trong công việc của anh,” cô tiếp tục. “Em không thích chúng, nhưng đó là quyết định thuộc về anh. Nếu anh không thể cho em quyền được cùng đón nhận điều đó, thì tại sao anh lại đến đây?”

Anh vẫn nhìn chăm chú vào cô, cau mày. Sự ham muốn cô dâng trào mãnh liệt trong anh, như là một nỗi ám ảnh. Anh muốn cô, hơn cả việc muốn hít thở. Anh có thể sống bên cô, hoặc rời xa cô, và sáu tháng vừa qua đã chỉ ra cho anh thấy cuộc sống tồi tệ đến thế nào khi không có cô. Sự thật trần trụi và đơn giản là cuộc đời thật không đáng sống nếu anh không thể có được cô. Một khi chấp nhận điều đó, anh liền suy nghĩ đến tương lai. Anh phải làm một số việc để chắc chắn rằng cô được an toàn, anh sẽ phải thay đổi và điều chỉnh lại, những điều anh chưa từng làm trước đây. Thật kỳ lạ là mọi việc đột nhiên trở nên thật đơn giản, chỉ bởi vì anh thừa nhận với bản thân mình là anh phải có được cô. Cầu Chúa chúc lành cho Jane vì đã khiến anh phải để tâm và trao cho anh lý do khiến anh trở lại đây; Jane biết rõ là một khi anh được nhìn thấy Rachel lần nữa, anh sẽ không thể nào rời đi được.

Anh đối mặt với Rachel trong phòng bếp. “Em thật sự có thể đón nhận sao? Những nguy cơ anh phải đón nhận và những khi anh ra đi mà em không biết anh đi đâu hoặc khi nào anh trở về?”

“Em đã sẵn sàng,” cô nói, ngẩng cao mặt lên. “Tất cả những gì em cần biết là anh sẽ trở về với em khi anh có thể.”

Anh vẫn chăm chú quan sát cô, đôi mắt anh hẹp lại và xuyên thấu. “Vậy thì có lẽ là chúng ta phải kết hôn thôi, bởi vì Chúa biết không có em, anh trở thành một phế nhân.”

Cô sững sờ, rồi chớp mắt. “Đó là lời cầu hôn sao?”

“Không. Về cơ bản thì nó là một mệnh lệnh.”

Nước mắt từ từ lấp đầy đôi mắt xám trong của cô, khiến nó lấp lánh như những viên kim cương, và gương mặt cô bắt đầu sáng bừng lên bởi một nụ cười. “Xin tuân lệnh,” cô nói đơn giản.

Anh làm những điều anh hết sức thèm khát; băng qua sàn nhà đến bên cô, ôm lấy cô vào vòng tay, miệng anh khóa chặt một cách đói khát lên môi cô trong khi hai tay anh lại tiếp tục khám phá những đường cong mượt mà của cơ thể cô. Không nói một lời nào, anh nâng cô lên và mang cô vào phòng ngủ, ném cô nằm ngang trên giường giống như cái lần đầu tiên anh làm tình với cô. Ngay lập tức, anh kéo quần jeans của cô xuống và cởi ra, rồi đẩy chiếc áo ni lên cao phơi bày bộ ngực căng tròn tuyệt đẹp của cô. “Anh không thể chậm được,” anh thì thầm, giật quần mình mở ra.

Cô không cần anh phải chậm lại. Cô cần anh, và cô giờ hai tay chào đón anh. Anh trái hai đùi cô ra và cưỡi lên người cô, chỉ kèm chế bản thân mình đủ lâu để đi vào từ từ, không làm cô bị đau, và với một tiếng khóc khê khàng đầy khoái cảm, Rachel đón nhận anh vào cơ thể cô.

Hai người nằm trên giường cả ngày hôm đó, làm tình và trò chuyện, nhưng hầu hết là ôm chầm lấy nhau và hoan hỉ bởi sự gần gũi. “Chuyện gì đã xảy ra khi anh quay lại Washington?” cô hỏi vào khoảng buổi chiều hôm ấy.

Anh nằm ngửa với một cánh tay đầy cơ bắp vắt ngang qua đầu, uể oải sai khi làm tình, nhưng đôi mắt anh mở to trước câu hỏi của cô. “Anh không thể nói rõ cho em được,” anh cảnh báo. “Anh sẽ không bao giờ có thể tiết lộ quá nhiều về công việc của anh.”

“Em biết.”

“Tod Ellis khai nhận, và điều đó rất có ích. Grant và anh giăng ra một cái bẫy, và một trong những cặp trên của anh bước vào. Đó là tất cả những gì anh có thể nói.”

“Còn những người khác trong chỗ làm của anh à?”

“Hai người nữa.”

“Họ gần như bắt được anh,” cô nói, rùng mình trước suy nghĩ đó.

“Họ sẽ tóm được anh, nếu không phải nhờ có em.” Anh xoay đầu trên chiếc gối và nhìn cô; ánh sáng ấm áp đã trở lại trong đôi mắt cô; cái ánh sáng lấp lánh mà chỉ mình anh có thể mang lại cho cô. “Anh thật sự thất vọng khi em không mang thai,” anh nói dịu dàng.

Cô bật cười. “Em có thể mang thai sau hôm nay.”

“Để đề phòng,” anh thì thầm, lăn lên người cô.

Cô hzut hơi. “Vâng, bằng mọi cách, để đề phòng.”

VỊNH KIM CƯƠNG

Linda Howard

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Phần kết Họ ngồi trong hiên của ngôi nhà xây giữa nông trại nơi Grant và Jane sống, hưởng thụ sự ấp áp của ánh mặt trời cuối hè. Kell tựa lưng vào ghế, đôi giày ống dựng lên rào chắn, còn Grant thì nằm ườn ra trong tư thế hoàn toàn thư giãn. Cả hai người đàn ông đều có vẻ buồn ngủ sau bữa ăn no nê vừa ăn, tuy nhìn cả hai đôi mắt vẫn cảnh giác bám theo lũ trẻ đang chơi đùa trên sân trong khi Rachel và Jane đang ở trong nhà. Chẳng mấy chốc hai người phụ nữ đi ra hiên nhà cùng chồng họ, ngồi trên chiếc ghế xích đu lớn.

Kell đột ngột bật thẳng người ngồi dậy khi Jamie, con bé chỉ vừa chập chững biết đi, té xuống sân, nhưng trước khi anh có thể mở miệng, bạn cậu nhóc vây quanh cô bé, và Dane - hay Daniel nhỉ? - nâng bé dậy, phủi bụi bám khỏi đôi chân mũm mĩm nhỏ xíu của bé. Cả năm đứa trẻ trông thật khác nhau, ba cậu bé nhà Sullivan với mái tóc vàng bạch kim đặc trưng và đôi mắt hổ phách, trong khi cả Brian và Jamie thì tóc đen và mắt đen. Jamie là nữ hoàng của tổ hợp đặc biệt này, trị vì mọi người bằng đôi mắt tròn xoe và hai má lúm đồng tiền của mình. Cô sẽ sẽ rất nhỏ nhắn, trong khi Brian mang vóc dáng của cha.

Đám trẻ la hét chạy ùa về phía nhà kho, với Dane và Daniel nắm hai tay của Jamie, còn Brian và Craig ở phía sau chúng. Bên người lớn ngồi nhìn chúng chạy đi. “Tin được không chứ,” Kell nói đầy suy tư, “chúng ta đã bước vào tuổi tứ tuần và có năm đứa trẻ ở độ tuổi học mẫu giáo giữa chúng ta?”

“Anh tự nói mình ấy,” Rachel đáp lại. “Jane và em vẫn còn trẻ.”

Kell nhìn cô và cười toe toét. Anh vẫn chưa có sợi tóc bạc nào trên đầu, và Grant cũng không. Cả hai đều răn rỏi và vừa người, hết sức hài lòng với cuộc sống hơn bất cứ lúc nào từ xưa đến nay.

Mọi chuyện hết sức tốt đẹp. Kết hôn với Rachel, và nhanh chóng nhận thấy có một đứa trẻ sắp chào đời, Kell đã chấp nhận thăng chức và không còn là mục tiêu quan trọng hàng đầu. Anh vẫn ở trong vị trí để tận dụng kiến thức cũng như kinh nghiệm của mình, nhưng với nguy cơ ít hơn nhiều. Đó là sự thỏa hiệp, nhưng điều đó đáng để làm thế. Anh liếc nhìn về phía Rachel. Oh, đúng vậy, chuyện đó dứt khoát là đáng giá.

“Anh chưa nói với em,” Jane nói vẫn vợ, đu đưa chiếc ghế như thể cô chẳng quan tâm gì đến thế giới. “Anh có tha lỗi cho em vì đã nói dối là Rachel mang thai không?”

Grant cười khoái trá, và Kell thẳng người ra hơn, khép mắt lại. “Đó cũng không hẳn là nói dối,” Kell nói một cách thanh thản. “Cô ấy có thai trước khi ngày hôm sau kết thúc mà. Tiện thể thì làm thế nào em có được số điện thoại của anh vậy?”

“Tớ gọi cho cậu giùm cô ấy,” Grant tiết lộ, đặt đôi giày ống lên rào chắn luôn. “Tớ nghĩ một cuộc sống tốt đẹp chính là những gì cậu cần.”

Ánh mắt Rachel gặp Kell, và họ mỉm cười với nhau. Thật tuyệt khi có những người bạn tốt.

THE END